Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Timişoarei († 1656)

(15 septembrie)

Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Timişoarei, s-a născut pe la anul 1568 în oraşul Raguza din Dalmaţia, pe malul Mării Adriatice, fiind vlah de origine ca şi Sfinţii Nicodim cel sfinţit de la Tismana, Dimitrie cel nou Basarabov, cuvioasa Paraschiva de la Iaşi şi Sfânta muceniţă Filofteia de la Curtea de Argeş şi a primit la botez numele Iacob.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei *4*
Slujba Sfântului Iosif cel nou de la Partoş *7*
Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului (1) *31*

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului (2) 39
Acatistul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, ocrotitorul Banatului 47
Rugăciune către Sfântul Iosif cel nou 57
Rugăciune specială către Sfântul Iosif cel nou de la Partoş 58
Paraclisul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului 61
Paraclisul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitului Timişoarei 75
Imnografie 88
Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş comoara strălucitoare a blândeţii, întipărind pe fila inimii tainele duhului 91
Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş – Viaţa, nevoinţele şi minunile 100
Vieţile Sfinţilor - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Timişoarei 101
Sfântul Iosif cel nou de la Partoș - drumul spre sfințenie 103
Sinaxar - Pomenirea celui între Sfinţi părintelui nostru Iosif cel nou, mitropolitul Timişoarei şi a tot Banatul, făcătorul de minuni 104
Mircea Păcurariu - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş - Viaţa şi nevoinţele 107
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş 112
Viaţa Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, ocrotitorul Banatului 115
Sinaxar - Sfinţi vatopedini: Sfântul Iosif de la Partoș - 15 septembrie 123
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului 125
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului; Sfântul mare mucenic Nichita; Sfântul ierarh Visarion, arhiepiscopul Larisei 127
Sfântul Ioan cel nou de la Partoş - Sfinte moaşte 132
Moaștele Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoș (Catedrala Mitropolitană din Timișoara) 139
Mormântul Sfântului ierarh Iosif de la Partoş 142
Tomos pentru canonizarea Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş 146
Sfântul Iosif cel nou de la Partoş - Editoriale 155
Alexandru Chituță - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, ocrotitorul mitropoliei Banatului 156
Gheorghe Anghel - De ce este Sfântul Iosif cel nou de la Partoş ocrotitorul pompierilor? 163
Pr. Vincenţiu Curelaru - Viaţa Sfântului Iosif cel nou 165
Viaţa şi activitatea Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş 184
Nicolae Pintilie - Mitropolitul Iosif de la Partoș - „tare în credință, înțelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune” 192
Preot Marius Florescu - Prăznuirea Sfântului Iosif cel nou, ocrotitorul Banatului 196
Orthodoxwiki - Iosif cel nou 200
Wikipedia - Iosif cel nou, de la Partoș 204
Cărți 207

Mănăstirea Sfântul Iosif de la Partoş 214
Teodor Danalache - Catedrala Mitropolitană din Timişoara 228
Catedrala Mitropolitană din Timişoara (foto) 241
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Pantocrator - Athos 255
Icoane 262

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

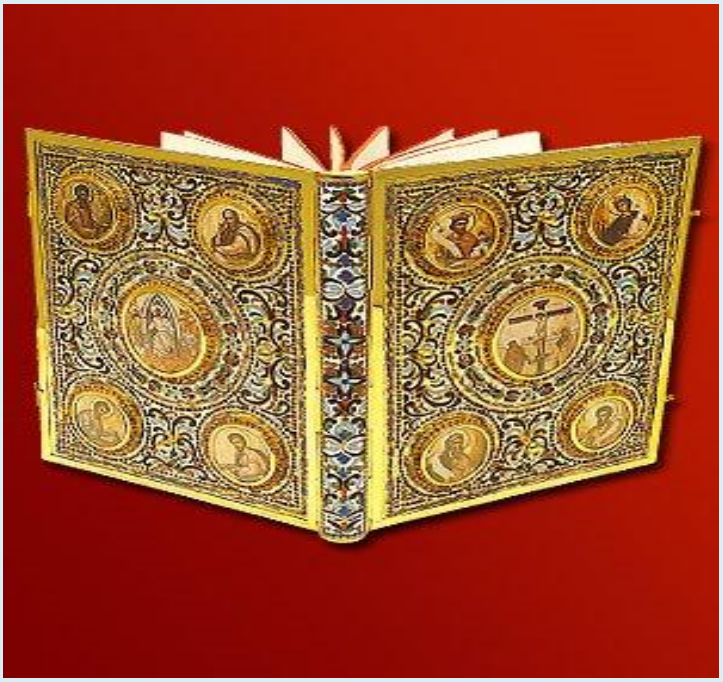

Ev. Ioan 10, 9-16

Zis-a Domnul:
9. Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla.
10. Furul nu vine decât ca să fure şi să junghie şi să piardă. Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale.
12. Iar cel plătit şi cel care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge şi lupul le răpeşte şi le risipeşte.
13. Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu are grijă de oi.
14. Eu sunt păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15. Precum Mă cunoaşte Tatăl şi Eu cunosc pe Tatăl. Şi sufletul Îmi pun pentru oi.
16. Am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc şi vor auzi glasul Meu şi va fi o turmă şi un păstor.

Apostol

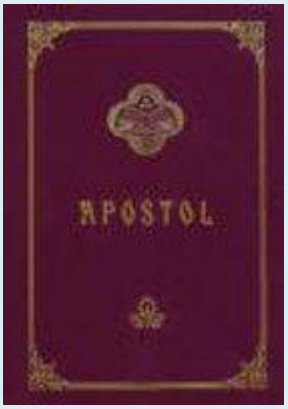

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 7, 26-28; 8, 1-2

Fraţilor,

26. Un astfel de Arhiereu se cuvenea să avem: sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoşi şi fiind mai presus decât cerurile.
27. El nu are nevoie să aducă zilnic jertfe, ca arhiereii: întâi pentru păcatele lor, apoi pentru ale poporului, căci El a făcut aceasta o dată pentru totdeauna, aducându-Se jertfă pe Sine însuşi.

28. Căci Legea pune ca arhierei oameni care au slăbiciune, pe când cuvântul jurământului, venit în urma Legii, pune pe Fiul, desăvârşit în veacul veacului.

1. Lucru de căpetenie din cele spuse este că avem astfel de Arhiereu care a şezut de-a dreapta tronului slavei în ceruri,
2. Slujitor Altarului şi Cortului celui adevărat, pe care l-a înfipt Dumnezeu şi nu omul.

Slujba Sfântului Iosif cel nou de la Partoş

La Vecernia mică

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 4, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Iosif fericite, caută spre noi, cei ce cădem la tine şi ne rugăm: Luminează ochii sufletelor noastre, ca să vedem pe Dătătorul de lumină cel îndurat (de două ori).

Din cursele vrăjmaşilor scoate-ne pe noi, Sfinte părinte Iosif, cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, şi de ispitele celui viclean ne izbăveşte.

Liman neînviforat şi zid nebiruit, părinte Iosif, pe tine te-am câştigat noi, credincioşii; turn de întărire şi îndemn spre pocăinţă, îndreptător şi apărător sufletelor.

Mărire..., Şi acum..., a prazniculuі, glasul al 6-lea

Însuşi glasul: Prin Crucea Ta, Hristoase, nădejdea creştinilor, îndreptarea celor rătăciţi, limanul celor înviforaţi, în războaie biruinţă, tămăduirea celor neputincioşi, învierea morţilor, miluieşte-ne pe noi.

La Stihoavnă

Stihirile glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Arătatu-te-ai din tinereţe, vas sfinţit, părintele nostru Iosif, şi locaş Preasfântului Duh.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Purtând în mâinile tale crucea Domnului, cuvioase Iosif, nălucirile diavoleşti până în sfârşit le-ai pierdut.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul.

Înşelăciunile viclenilor demoni biruindu-le cu puterea crucii, ai arătat mărirea lui Hristos, Iosif, părintele nostru.

Mărire..., Şi acum..., a praznicului, asemenea

Veniţi, toţi, cu veselie să sărutăm lemnul cel de mântuire, pe care s-a pironit Hristos, mântuirea lumii.

Troparul Sfântului, glasul al 8-lea: Din tinereţe cu totul te-ai supus Domnului, cu rugăciunile, cu ostenelile şi cu postul. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoinţele tale, arhiereu şi păstor Bisericii Sale te-ai rânduit; şi, după moarte, în cetele sfinţilor te-a sălăşluit, Sfinte părinte Iosif. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască iertare de greşeli nouă, celor ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşim sfântă pomenirea ta.

Mărire..., Şi acum..., a praznicului

Mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta; biruinţă dreptmăritorilor creştini asupra celui potrivnic dăruieşte şi cu Crucea Ta păzeşte pe poporul Tău.

La Vecernia mare

După obişnuitul psalm, se, cântă Fericit bărbatul..., starea întâi. La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 8:3 ale praznicului şi 5 ale Sfântului Iosif.

Stihirile praznicului, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Crucea înălţându-se, toată făptura îndeamnă a lăuda prea curată patima Celui ce S-a înălţat pe dânsa; căci, întru aceasta, ucigând pe cel ce ne-a ucis pe noi, pe cei omorâţi i-a înviat şi i-a înfrumuseţat şi în ceruri a locui i-a învrednicit ca un milostiv, pentru mulţimea bunătăţii Sale. Pentru aceea, bucurându-ne, să înălţăm numele Lui şi să mărim sfinţenia Lui cea prea înaltă.

Moise mai înainte te-a închipuit pe tine, mâinile întinzându-şi spre înălţime şi biruind pe Amalec, Cruce cinstită, lauda credincioşilor, întărirea nevoitorilor, frumuseţea apostolilor, biruinţa drepţilor, mântuirea tuturor cuvioşilor. Pentru aceasta, pe tine înălţată văzându-te, făptura se veseleşte şi prăznuieşte mărind pe Hristos, cel ce prin tine a adunat cele risipite, cu bunătatea cea prea înaltă.

Cruce prea cinstită, căreia îţi stau împrejur cetele îngereşti bucurându-se, astăzi înălţată fiind cu dumnezeiască voie, înalţă pe toţi cei ce au fost izgoniţi prin amăgirea mâncării, şi au alunecat spre moarte. Pentru aceasta pe tine cu inima şi cu buzele credincioşii sărutându-te, sfinţenie luăm, grăind: înălţaţi pe Hristos, pe Preabunul Dumnezeu, şi să ne închinăm aşternutului picioarelor Lui celor dumnezeieşti.

Stihirile Sfântului Iosif, glasul al 8-lea, însuşi glasul:

Doamne, Tu în grădina dumnezeieştii Tale Biserici, floare cu bună mireasmă l-ai arătat pe Iosif şi cu apele înţelepciunii tale l-ai adăpat pe el. Pentru aceasta, a odrăslit roadele cunoştinţei, întărind în dreapta credinţă pe cei ce cu laude te măresc pe tine (de două ori).

Doamne, Tu, cel ce cerci inimile şi desăvârşit ştii cele ascunse, cunoscând pe Iosif că este vas al alegerii Tale, l-ai pus păstor Bisericii Banatului. Pentru aceea, a îndreptat turma Ta la păşunea dreptei credinţe (de două ori).

Doamne, cel ce ai împodobit pe părintele nostru Iosif, cu darul arhieriei şi l-ai luminat cu razele dumnezeieştii străluciri, luminează-ne ca un milostiv şi pe noi, prin rugăciunile lui, ca după cuviinţă să Te lăudăm.

Mărire..., glasul al 6-lea

Bine, slugă bună şi credincioasă, bine, lucrătorule al viei lui Hristos. Tu şi greutatea zilei ai purtat, tu şi talantul cel dat ţie l-ai înmulţit şi pe cei ce au venit nu i-ai pizmuit. Pentru aceasta porţile cereşti ţie şi s-au deschis: intră întru bucuria Domnului tău şi te roagă pentru noi, prea cuvioase părinte Iosif.

Şi acum..., a praznicului, asemenea

Crucea Ta cea cu patru braţe înălţându-se astăzi, Hristoase Dumnezeule, cele patru margini ale lumii le sfinţeşte şi fruntea credincioşilor împreună se înalţă, sfărâmând puterea vrăjmaşilor. Mare eşti, Doamne, şi minunat întru lucrurile Tale, mărire Ţie.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei

Paremiile

Din înţelepciunea lui Solomon, citire:

(3, 1-9)

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi chinul nu se va atinge de ele. In ochii celor fără de minte, drepţii sunt morţi cu desăvârşire şi ieşirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Şi plecarea lor dintre noi, un prăpăd, iar ei sunt în pace. Chiar dacă, în faţa oamenilor, ei au îndurat suferinţe, nădejdea lor este plină de nemurire. Şi fiind pedepsiţi cu puţin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare şi i-a găsit vrednici de El. Ca pe aur în topitoare, aşa i-a lămurit, şi ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii şi ca nişte scântei care se lasă pe mirişte aşa vor fi. Judeca-vor neamurile şi stăpâni vor fi peste popoare, şi Domnul va împărăţi întru ei, în veci. Ei vor înţelege adevărul, ca unii care şi-au pus încrederea în Domnul; cei credincioşi vor petrece cu El în iubire, căci harul şi îndurarea sunt partea aleşilor Lui.

Din înţelepciunea lui Solomon, citire:

(5, 15-6,3)

Cei drepţi vor fi vii în veacul veacului şi răsplata lor este la Domnul şi cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăţia frumuseţii şi cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa şi cu braţul Său; asemenea unui scut, îi va acoperi. El va face arme din mânia Sa şi cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmaşilor. Din dreptate El îşi va face platoşă şi din judecata cea nefăţarnică îşi va face coif. Din sfinţenia Sa va face pavăză nebiruită; iar din cumplita Sa mânie va face sabie

ascuţită şi lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără de minte. Săgeţile fulgerului Său vor porni bine îndreptate şi vor lovi în ţintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui, ca o praştie, va zvârli noian de grindină; apele mării se vor întărâta asupra lor şi râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeieşti se va ridica împotriva lor şi ca viscolul îi va vântura. Astfel fărădelegea va aduce pustiire pe pământ şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultaţi, deci, regilor şi înţelegeţi, luaţi învăţătură, voi, care judecaţi marginile pământului. Băgaţi în urechi, voi cei ce stăpâniţi peste mulţimi şi care vă mândriţi cu mulţimea popoarelor voastre. Pricepeţi că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de la Cel Preaînalt, Care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre.

Din înţelepciunea lui Solomon, citire:

(4, 7-15)

Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă. Bătrâneţile cinstite nu sunt cele aduse de o viaţă lungă, nici nu le măsori după numărul anilor. Înţelepciunea este la om adevărata căruntețe şi vârsta bătrâneţilor înseamnă o viaţă neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit şi, fiindcă trăia între păcătoşi, l-a mutat de pe pământ. A fost răpit, ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa, înşelăciunea să nu-i amăgească sufletul. Căci vraja viciului întunecă cele bune şi ameţeala poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Ajungând curând la desăvârşire, dreptul a apucat ani îndelungaţi. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, pentru aceasta Domnul s-a grăbit să-l scoată din mijlocul răutăţii. Neamurile văd, dar nu pricep nimic şi nu-şi bat capul cu aşa ceva, că adică harul lui Dumnezeu şi mila Lui sunt cu aleşii Săi şi că poartă grijă de sfinţii Săi.

La Litie

Stihirile Sfântului Iosif glasul 1:

Veniţi toţi credincioşii luminat să prăznuim pe ierarhul Iosif care ne cheamă la ospăţ duhovnicesc; blândeţelor acestuia să urmăm, nerăutăţii, nevicleşugului, iubirii de oameni şi înţelepciunii, prin care între arhierei ca o lumină a strălucit.

Suindu-te cu râvnă la înălţimea ştiinţei şi privind cu taină la adâncul înţelepciunii, ai îmbogăţit Biserica cu învăţăturile tale, părinte. Roagă-te pentru noi pururi lui Hristos să mântuiască sufletele noastre.

Omule al lui Dumnezeu şi credincioasă slugă, ispravnice al tainelor Lui şi bărbatul doririlor Duhului; stâlpule însufleţit şi icoană de Duhul insuflată; ca pe o

vistierie dumnezeiască te-a primit Biserica celor din laturile Banatului şi ca pe un rugător pentru sufletele noastre.

Mărire..., a sfântului, glasul al 6-lea

Prea înţelepte părinte Iosif, cu minunile tale ai luminat laturile Banatului şi surpător te-ai arătat eresurilor. Roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului, acelaşi glas

Să ne închinăm lui Hristos Dumnezeu şi să cinstim Crucea cea de trei ori fericită, pe care s-a vărsat sângele Stăpânului, ce a izvorât lumii învierea.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glasul al 6-lea:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Bătăi şi răstignire ai răbdat, Îndelung-Răbdătorule, şi ocări ai suferit, vrând să mântuieşti pe toţi din robia înşelătorului, Cel ce singur eşti dătător de viaţă şi cu totul îndurat şi de oameni iubitor.

Stih: Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Cinstim Crucea Ta, Mântuitorule, piroanele şi suliţa prin care ne-ai mântuit pe noi din stricăciune, ca Unul care sigur eşti dătător de viaţă şi făcător de bine al tuturor, Iubitorule de oameni, Doamne.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veci a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Cu palme Te-au lovit peste obraz, Mântuitorule, şi fiind pironit pe cruce pentru mine, Preabunule, cu oţet ai fost adăpat şi cu suliţa ai fost împuns; şi toate le-ai suferit, Cel ce eşti fără de păcat, mărire Ţie.

Mărire... a Sfântului Iosif glasul al 6-lea

Prea cuvioase părinte Iosif, în tot pământul Banatului a ieşit vestirea minunilor tale; pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale, taberele demonilor le-

ai pierdut, la cetele îngereşti ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat. Îndrăznire având către Domnul, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a praznicului, acelaşi glas

Astăzi lemnul Crucii mărit s-a arătat. Astăzi Israel cel vechi a pierit. Astăzi Adam, care prin lemn a căzut, iarăşi, prin lemn s-a ridicat şi demonii s-au înfricoşat. Atotputernice Doamne, mărire Ţie.

Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău bine credincios.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori),

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

La binecuvântarea pâinilor: troparul Sfântului, de două ori (vezi la Vecernia mică), apoi troparul Născătoarei de Dumnezeu... o dată. Dacă nu este priveghere, se cântă troparul sfântului o dată,

Mărire..., Şi acum..., al praznicului

Mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta; biruinţă dreptmăritorilor creştini asupra celui potrivnic dăruieşte şi cu Crucea Ta păzeşte pe poporul Tău.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul praznicului de două ori,

Mărire..., troparul sfântului, ***Şi acum...,*** iar al praznicului

După catisma întâi, **sedealna** Sfântului Iosif, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea ne-apropiată.

Arătatu-te-ai blând şi smerit şi înţelept, păzind şi împlinind poruncile cele dumnezeieşti ale Stăpânului ceresc, părinte Iosif. Pentru aceea în locaşul cel de sus te-ai sălăşluit.

Mărire..., Şi acum.,., a praznicului, acelaşi glas

Cruce, izgonitoarea demonilor, tămăduirea celor neputincioşi, tăria şi păzitoarea credincioşilor, lauda dreptmăritorilor, întărirea Bisericii lui Hristos, fii nouă îngrădire, zid şi pază, lemnule binecuvântat.

După catisma a doua, **sedealna** Sfântului Iosif glasul a 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Sărăcia cea de bunăvoie ai ales şi bogăţia cea stricăcioasă ai lăsat; şi, crucea pe umeri ridicând, pe cărarea cea strâmtă cu bucurie ai umblat; şi, călcând dulceţile trupului, prin înfrânare ai ajuns la desfătarea cea dumnezeiască a Raiului, părinte al nostru, prea cuvioase Iosif.

Mărire..., Şi acum,.., a praznicului, acelaşi glas

Întru tine, de trei ori fericită şi de viaţă făcătoare Cruce, credincioşii veselindu-se, cu oştile cele fără de trup împreună prăznuiesc cetele arhiereilor şi cu bu-

curie te laudă mulţimile monahilor şi ale pustnicilor şi se închină cu credinţă, toţi mărind pe Hristos, cel ce pe tine s-a răstignit.

Polieleul şi mărimurile din Catavastier.

După polieleu, **sedealna** Sfântului Iosif glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Strălucind cu darul şi cu adevărul, ai umplut de laudă Biserica Banatului, pururea fericite părinte Iosif. Pentru aceasta cu credinţă te fericim.

Mărire..., Şi acum..., a praznicului, acelaşi glas

Astăzi s-a plinit cuvântul proorocesc, că iată ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne; şi, lemnul mântuirii luând, am scăpat de patimile păcatului. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, unule, Iubitorule de oameni, miluieşte-ne pe noi.

Antifonul întâi al glasului al 4-lea:

Prochimen, glasul al 4-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă.

Toată suflarea să laude pe Domnul...

Evanghelia ierarhului (Ioan 10, 1-9): „Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul...” (Caută la 21 mai, Evanghelia de la Liturghie).

Ev. Ioan 10, 1-9
Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce nu intră pe uşă, în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur şi tâlhar.
2.Iar cel ce intră prin uşă este păstorul oilor.
3.Acestuia portarul îi deschide şi oile ascultă de glasul lui şi oile sale le cheamă pe nume şi le mână afară.
4.Şi când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor şi oile merg după el, căci cunosc glasul lui.

5.Iar după un străin, ele nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul lui.
6.Această pildă le-a spus-o Iisus, dar ei n-au înţeles ce înseamnă cuvintele Lui.
7.A zis deci iarăşi Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt uşa oilor.
8.Toţi câţi au venit mai înainte de Mine sunt furi şi tâlhari, dar oile nu i-au ascultat.
9.Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Mărire..., glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile ierarhului Tău Iosif, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-ne Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Şi **stihira**, glasul al 6-lea: Prea cuvioase părinte Iosif, în tot pământul Banatului a ieşit vestirea minunilor tale; pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele demonilor le-ai pierdut, la cetele îngereşti ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat. Îndrăznire având către Domnul cere pace sufletelor noastre.

Canoanele - Canonul praznicului din 14 septembrie, cu irmosul pe 6 şi al ierarhului, pe 8.

Canonul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

De la Sfântul Munte trimis ai fost de Duhul Sfânt, ca să întăreşti pe fraţii tăi, prea lăudate Iosif. Iar acum, după lupta cea bună ce ai dus, veselindu-te cu îngerii, luminează haina sufletelor noastre, ca să prăznuim cu laude pomenirea ta.

Scăpare s-a făcut pentru poporul tău venirea ta în Ţara Banatului, la timp de grea încercare; că, purtându-ţi cârja păstorească cu vrednicie, Domnul pe tine te-a mărit ca să fii ocrotitor pentru cei ce aleargă la tine şi te cheamă cu dragoste, prea lăudate.

Privind Stăpânul la podoaba faptelor tale, ierarhe Iosif, şi slăvit fiind pe pământ printr-însul, cămărilor celor cereşti te-a învrednicit a fi părtaş.

A Născătoarei

Pe tine te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu Cuvântul mai presus de fire, spre mântuirea noastră.

Alt canon

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Dragostea Domnului te-a atras pe tine, fericite Iosif, şi, desfătările trupeşti lăsându-le, viaţă îngerească pe pământ ai petrecut. Pentru aceea acum întru Hristos te odihneşti.

Ridicatu-te-ai, părinte Iosif, la înălţimea vieţii cereşti şi luminat te desfătezi lângă Fiinţa cea nezidită.

Mărire...

Raza cea fără materie a dumnezeieştii Lumini în inima ta primind, părinte Iosif, te-ai luminat şi toată negura patimilor ai risipit.

Şi acum..., a Născătoarei

Neamul lui Adam la fericirea cea dintâi ridicându-se, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, după vrednicie te măreşte.

Catavasie: Cruce însemnând Moise, de-a dreptul cu toiagul Marea Roşie a despărţit-o lui Israel, cel ce pedestru a trecut-o. Iar de-a curmeziş lovind marea, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruită armă. Pentru aceea să-I cântăm lui Hristos, Dumnezeului nostru, că S-a prea mărit.

Canonul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti Lumina celor din întuneric şi pe Tine Te laudă duhul meu.

De Stăpânul apropiat fiind, cu părintească iubire mijloceşti înaintea Lui pentru cei ce aleargă la tine, Iosif, părintele nostru, izbăvindu-i din nevoi.

Mult-milostive, Doamne, pentru mijlocirile părintelui nostru Iosif, curăţeşte-ne pe noi robii Tăi, iertându-ne ca un bun, toate greşelile.

Prea lăudate Iosif, săvârşit-ai cu darul din tine prea mărite minuni. Iar viaţa ta, ca o stea străluceşte înaintea oamenilor. Tămăduieşte rănile sufletelor noastre şi, cu rugăciunile tale, izbăveşte-ne de toată ispita vrăjmaşului.

A Născătoarei

Dumnezeiască Mireasă, tu eşti lauda noastră a credincioşilor, căci pe tine toţi creştinii te avem solitoare şi scăpare din primejdii şi nevoi.

Alt canon

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti Lumina celor din întuneric şi pe Tine Te laudă duhul meu.

De focul Dumnezeirii aprinzându-te, cuvioase Iosif, şi curăţindu-te, cărbune aprins pe pământ te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule. Întru omorârea patimilor îmbrăcându-te mai înainte de sfârşit, cuvioase, la viaţa cea fără de sfârşit ai trecut prin moarte.

Mărire...

Trupul ţi-ai supus nevoilor, cuvioase Iosif, şi sufletul ţi-ai arătat nesupus robiei patimilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Dă-ne ajutor cu rugăciunile tale, Preacurată, izgonind năvălirile tuturor primejdiilor celor rele.

Catavasie: Toiagul spre închipuirea Tainei se primeşte, căci cu odrăslire a ales preot; iar Bisericii, celei mai înainte neroditoare, acum a înflorit Lemnul Crucii, spre putere şi spre întărire.

Condacul şi icosul praznicului.

Sedealna Sfântului Iosif, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Sărăcia cea de bunăvoie ai ales şi bogăţia cea stricăcioasă ai lăsat, înţeleptule Iosif; şi, crucea pe umeri ridicând, pe cărarea cea strâmtă cu anevoie ai umblat; şi, călcând prin înfrânare dulceţile trupeşti, ai ajuns la desfătarea cea dumnezeiască a Raiului, părinte al nostru, cuvioase.

Mărire..., Şi acum..., a praznicului acelaşi glas

Întru tine, de trei ori fericită şi de viaţă făcătoare Cruce, credincioşii veselindu-se, cu oştile cele fără de trup împreună prăznuiesc; cetele arhiereilor cu bucurie te laudă, iar mulţimile monahilor şi ale pustnicilor cu credinţă ţie se închină; toţi mărind pe Hristos, cel ce pe tine s-a răstignit.

Canonul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Ca o oglindă fără de faţă a dumnezeieştii străluciri te-ai făcut înaintea credincioşilor tăi, bunule păstor al Bisericii Banatului; prin vieţuirea ta cea fără prihană ai luminat ca un stâlp de foc în întunericul ispitelor pe cei ce se nevoiau spre mântuire.

Urmând poruncii Domnului, te-ai făcut lumină povăţuitoare spre tainele adevărului, ruşinând cu cuvântul învăţăturii tale rătăcirea cea păgânească. Pentru aceasta, ca pe o podoabă a Bisericii te cinstim.

Cu darul tău, Preasfinte părinte Iosif, vindecări izvorăşti celor ce se apropie cu credinţă de sfinţit mormântul tău. Revarsă darul tău cel tămăduitor şi în sufletele noastre, ca să ne vindecăm de toată patima cea pierzătoare şi pilda vieţii tale să o urmăm.

A Născătoarei

Iisuse Mântuitorule, nu trece cu vederea pe robii Tăi, ci ne dăruieşte iertare de păcate, ca Unul care singur eşti fără de păcat şi împacă lumea, Mult-milostive, pentru rugăciunile Maicii Tale.

Alt canon

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne …

Sluga Ta, Doamne, lepădat-a grija cea lumească, mintea sa netulburată făcând-o locaş Ţie.

Poruncilor Evangheliei te-ai supus, fericite Iosif, că, luând crucea, ai urmat lui Hristos, bucurându-te.

Mărire...

Cu armele smereniei ai zdrobit cursele vrăjmaşului; pentru aceasta, cuvioase, înălţându-te, cetăţean al cerului te-ai făcut.

Şi acum..., a Născătoarei

Curăţire de păcate dăruieşte-ne, Dumnezeule, şi împacă lumea Ta, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine.

Catavasie: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Canonul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Credincioşii Banatului neîncetat vestesc minunile tale; iar cetatea Timişoarei împreună cu sfântă mănăstirea ta se veselesc cinstindu-te pe tine, Preasfinte părinte Iosif.

Nici pe cei de altă credinţă nu i-a lipsit de bunătatea ta, ci pe toţi fără căutare la faţă i-ai împărtăşit de darurile tale; mântuieşte pe toţi din dureri şi din necazuri, scapă-ne şi pe noi din nevoi, cu rugăciunile tale.

În locaşurile cele de slavă petrecând şi cu apostolii şi cu mucenicii dănţuind, vorbitor împreună cu îngerii te-ai făcut; pentru aceasta, prăznuind cu dragoste sfântă pomenirea ta, părintele nostru Iosif, te rugăm: Roagă pe Hristos Mântuitorul pentru sufletele noastre.

A Născătoarei

Pe tine, acoperământ tare de mântuire tuturor, te mărturisim, Maică prea curată. Grăbeşte şi te milostiveşte şi acum spre noi cei ce-ţi cântăm ţie şi te lăudăm, ceea ce eşti una folositoare către Dumnezeu.

Alt canon

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Mânie ai avut numai asupra şarpelui, iar către Stăpânul tău toată dragostea ţi-ai întors, de Dumnezeu purtătorule.

Simţurile trupului înţelepţeşte înfrânându-le, turn de bunătăţi te-ai făcut, prea fericite.

Mărire...

Arşiţa zilei răbdând-o, prea mărite, bucurie Domnului tău, te-ai învrednicit, cuvioase.

Şi acum..., a Născătoarei

Marie de Dumnezeu Născătoare, zădărniceşte uneltirile vrăjmaşilor, iar pe cei ce te laudă pe tine îi veseleşte.

Catavasie: O, de trei ori fericite Lemn, pe care S-a Răstignit Hristos, Împăratul şi Domnul; prin care a căzut cel ce a înşelat cu lemnul, înşelat fiind de Cel ce s-a pironit pe tine cu trupul; pe Dumnezeu, care dă pace sufletelor noastre.

Canonul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Cununa măririi sfinţilor ai dobândit, căci, cu bărbăţia credinţei, şi pe păgâni i-ai îmblânzit şi pe fiii tăi credincioşi la păşune duhovnicească i-ai povăţuit; drept aceea, ca o slugă bună şi credincioasă, ai intrat întru bucuria Domnului tău, unde este ceata celor ce se veselesc.

Străine şi negrăite minuni lucrezi şi prin cinstit mormântul tău, precum ai lucrat în viaţă. Celor în primejdii le stai într-ajutor cu rugăciunile tale, neputincioşilor doctor eşti şi celor ce pătimesc, alinare; poporului tău celui credincios în prigoniri, apărător neînfricat te-ai arătat; şi întru toate slujba ta deplin ai făcut-o.

În ceruri petreci acum, prea sfinte părintele nostru, şi vezi mărirea cea pururi fiitoare; acoperă-ne şi pe noi cu ocrotirea ta cea folositoare, slujitorul Domnului Hristos, prea fericite Iosif.

A Născătoarei

Maică pururea Fecioară, toată suflarea spre tine îşi îndreaptă nădejdile de izbăvire, căci pe tine toţi te avem ancoră neclintită şi mijlocitoare spre mântuire.

Alt canon

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Nici vicleşugurile şarpelui, Hristoase, n-au amăgit pe robul tău Iosif, nici focul ispitelor nu l-au înfricoşat.

Viaţa întocmai cu a îngerilor vieţuind pe pământ, cuvioase Iosif, cu dumnezeieşti daruri te-a împodobit dreapta Atotstăpânitorului.

Mărire...

Înfrânare cu rugăciunea cea pururi curgătoare, cu înfrânarea şi cu dragostea cea curată, cuvioase Iosif, oglindă neîntinată lui Dumnezeu te-ai arătat.

Şi acum..., a Născătoarei

Cuvântul lui Dumnezeu te-a arătat pe tine oamenilor scară cerească, Născătoare de Dumnezeu, că prin tine la noi S-a pogorât.

Catavasie: În pântecele fiarei celei din apă, Iona palmele întinzându-şi în chipul Crucii, mântuitoarea Patimă mai înainte a închipuit-o lămurit; de unde a treia zi ieşind, Învierea cea mai presus de lume a însemnat a lui Hristos Dumnezeu, cel ce S-a Răstignit cu Trupul, iar cu Învierea cea de a treia zi lumea a luminat.

Condacul Sfântului Iosif, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Apărător nebiruit şi neînfrânt te pune înainte pe tine pământul Banatului, mulţumire aducându-ţi ca cel ce prin tine din primejdii s-a mântuit. Ci ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, apără-l pe el de toate nevoile, ca să cântăm ţie: Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni.

Icos: Om de cele cereşti gânditor, de la Dumnezeu dăruit fiind nouă, de Dumnezeu purtătorule, prin învăţăturile tale, noi muritorii cu mintea la cele de sus neam înălţat; pentru aceasta, cu credinţă strigăm către tine: Bucură-te, lauda cea frumoasă a Timişoarei; Bucură-te, luminătorul cel strălucit al Banatului. Bucură-te, îndreptătorul călugărilor; bucură-te, podoaba ierarhilor; bucură-te, mângâierea celor bolnavi; bucură-te, reazimul cel neclintit al celor sănătoşi. Bucură-te, că prin multa răbdare şi prin smerenie te-ai făcut vas ales al Duhului Sfânt; bucură-te, că în ceruri cu îngerii dănţuieşti. Bucură-te alinătorul tuturor patimilor; bucură-te, folositorul nostru cel prea cald. Bucură-te, scăparea tuturor credincioşilor; bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni.

Canonul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Tinerii cei cu numărul Treimii, cu roua harului ceresc au biruit văpaia focului cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Ca unul care te-ai arătat tămăduitor bolilor, vindecă şi neputinţele sufletelor noastre, ale celor ce aleargă la tine, prea lăudate Iosif, şi grăim după cuviinţă: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Împărate a toate, Stăpâne Mult-milostive, Doamne, pentru rugăciunile sfântului Tău ierarh, împacă viaţa noastră, Bunule, ca pururi cu un glas să lăudăm puterea Ta, prea înălţându-Te întru toţi vecii.

A Născătoarei

Rugăciunile şi nădejdea tuturor către tine se îndreaptă, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; caută spre ele şi roagă pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru să izbăvească de veşnicele chinuri pe cei ce cântă: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt canon

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Desfătările lepădând şi patimile înfrânându-ţi, prea fericite, ai luat răsplătire moştenirea cea de sus şi cânţi, veselindu-te: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Pe calea faptelor bune călătorind, prea mărite, în cetatea Edenului te-ai suit, veselindu-te şi dulce cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Mărire...

Mărirea Treimii cu dreaptă credinţă vestind, prea fericite, întru Lumina cea întreit strălucitoare te-ai odihnit şi cânţi, bucurându-te: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Şi acum..., a Născătoarei

Vlăstar din rădăcina lui Iesei eşti Fecioară prea fericită şi floare din care a odrăslit rodul cel de mântuire pentru cei ce cântă Fiului tău: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Catavasie: Nebuna poruncă a tiranului celui păgân, pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire şi cu hulă urâtă împotriva lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoşat mânia cea de fiară, nici focul cel mistuitor; ci, cu Duh de rouă aducător, ce împotrivă răsună, împreună cu focul fiind, cântau: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Canonul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Primind cununa cea neveştejită a sfinţeniei, Iosif părintele nostru, scapă din adâncul ispitelor pe cei ce te cinstim şi te roagă pentru noi către Mântuitorul Hristos.

Arhiereule cu cinstit nume, de Dumnezeu ales slujitor al celor mai presus de minte, mijloceşte dar de mântuire şi tămăduire neputinţelor pentru cei ce se închină la mormântul tău.

Împărate a toate, Cuvinte al lui Dumnezeu, Păstorule şi Mielule, pentru rugăciunile ierarhului Tău Iosif, fă-ne parte cu drepţii la înfricoşătoare venirea Ta şi ne scapă de blestemul focului celui în veci nestins.

Stând în preajma Luminii celei neapropiate, luminează cu mijlocirile tale şi sufletele noastre, ca să scăpăm din întunericul ispitelor; şi ne învaţă şi pe noi să cântăm: Toată suflarea să laude pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

A Născătoarei

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că după alegerea Părintelui nor de lumină te-ai făcut Cuvântului şi rugul cel nears l-ai închipuit, primind întru tine Focul cel dumnezeiesc, Stăpână prea curată.

Alt canon

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pe Cel ce a întărit minunat pe cuviosul Său Iosif, întru nevoinţele cele pustniceşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Viaţă ca îngerii pe pământ petrecând, fericite Iosif, împreună cu dânşii întru cele cereşti te desfătezi cu bucurie în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Adunarea călugărilor se bucură şi cuvioşii dănţuiesc cu drepţii, cunună de biruinţă luând tu după vrednicie, prea fericite Iosif.

Şi acum..., a Născătoarei

Mai presus de fire pe Dumnezeu Cuvântul, pe Făcătorul şi Mântuitorul L-ai născut, Fecioară; pentru aceasta, pe tine te lăudăm întru toţi vecii.

Catavasie:

Stih: Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Binecuvântaţi, tineri, cei întocmai cu numărul Treimii, pe Făcătorul, Dumnezeu Părintele; lăudaţi pe Cuvântul, cel ce S-a pogorât şi focul în rouă l-a prefăcut; şi prea înălţaţi pe Duhul cel Preasfânt, care dă viaţă tuturor întru toţi vecii.

Canonul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe tine Maica lui Dumnezeu Celui Preaînalt şi neispitită de nuntă, pe tine, ceea ce ai născut mai presus de minte prin cuvânt pe Adevăratul Dumnezeu, pe cea mai înaltă decât prea curatele Puteri, cu doxologii fără de încetare te mărim.

Veniţi, iubitorilor de praznic, pomenirea Sfântului Iosif cu vrednicie să o săvârşim, vestind minunile lui spre mărirea lui Dumnezeu şi spre mântuirea noastră; şi, prea mărind întru inimile noastre pe Domnul, să dobândim scăpare din patimi şi de primejdii.

Slujitorule al lui Hristos Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce cu laude cinstesc sfântă pomenirea ta, ci primeşte cântarea noastră cea din inimă şi cu darul tău fii nouă folositor spre mântuirea sufletelor noastre.

Pe unul în trei ipostasuri Dumnezeu: pe Tatăl de la care sunt toate şi pe Fiul prin care sunt toate şi pe Duhul Sfânt, care pe toate le plineşte, Treimea cea una şi nedespărţită, credincioşii cu cântări o mărim.

A Născătoarei

Pe doctorul trupurilor şi al sufletelor născându-L, Fecioară, pe Domnul şi Mântuitorul, roagă-L Maică, singura folositoare, să ne dăruiască iertare de păcate şi vindecare patimilor.

Alt canon

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe tine Maica lui Dumnezeu Celui Preaînalt şi neispitită de nuntă, pe tine, ceea ce ai născut mai presus de minte prin cuvânt pe Adevăratul Dumnezeu, pe cea mai înaltă decât prea curatele Puteri, cu doxologii fără de încetare te mărim.

Praznicul tău cel luminat, cuvioase Iosif, după vrednicie veseleşte astăzi tot pământul Banatului; roagă-te pentru noi cei ce de-a pururea cinstim sfântă pomenirea ta.

Pe cei ce suntem împresuraţi de primejdii şi de ispite, apără-ne, Sfinte Iosif şi ne scapă cu rugăciunile tale.

Mărire...

Înaintea scaunului Domnului stând pururea ca o slugă bună şi credincioasă, fericite cuvioase Iosif, nu înceta rugându-te pentru turma ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu cântări te lăudăm pe tine, ceea ce eşti cu dar dăruită şi neîncetat grăim către tine: Bucură-te, că tu ai izvorât tuturor bucurie.

Catavasie: Rai de Taină eşti Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care Lemnul Crucii cel de viaţă purtător pe pământ s-a sădit. Pentru aceasta, acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Stând înaintea Luminii celei neapuse, cuvioase părinte Iosif, împreună cu cetele cuvioşilor, pe noi cei ce lăudăm pomenirea ta, izbăveşte-ne de ispite cu rugăciunile tale (de două ori).

Mărire..., Şi acum..., a praznicului

Crucea este păzitoarea a toată lumea; Crucea, podoaba Bisericii; Crucea, mărirea îngerilor şi demonilor rană.

La Laude

Stihirile Sfântului Iosif, pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Având sufletul şi trupul curăţit de prihana patimilor, Duhul Sfânt te-a ales pe tine locaş Sieşi; cu ungerea arhieriei fiind învrednicit, cu chipul vieţuirii tale partea cea bună a stării de-a dreapta ţi-ai agonisit. Astăzi cetăţean cerului aflându-te şi părtaş măririi Domnului, roagă-te pentru cei ce te laudă pe tine, Preasfinte Iosif (de trei ori).

Podoaba hainei celei sfinţite, cu faptele bune mai strălucită ai făcut-o, părinte Iosif, purtătorule de Dumnezeu. Pentru aceasta săvârşeşti pururea minuni, prea lăudate, scăpându-ne pe noi de toate nevoile.

Frumuseţile cele nevăzute privindu-le, ai cunoscut negrăita slavă a sfinţilor, prea fericite Iosif. Pentru aceasta, ajută-ne şi pe noi, cu rugăciunile tale, să ne facem părtaşi acestei lumini.

Mărire..., a Sfântului, glasul al 6-lea

Vărsatu-s-a darul în buzele tale, cuvioase părinte Iosif, şi ai fost păstor Bisericii lui Hristos, învăţând oile cele cuvântătoare să creadă în Treimea cea de o fiinţă, întru o Dumnezeire.

Şi acum..., a praznicului, acelaşi glas

Astăzi pomul vieţii, din sânurile pământului scoţându-se, adevereşte învierea lui Hristos, cel ce a fost pironit pe el. Şi, înălţat fiind prin mâinile preoţilor, vesteşte înălţarea la ceruri, prin care firea omenească din căderea cea de pe pământ înălţându-se, în ceruri vieţuieşte. Pentru aceasta, cu mulţumită grăim: Doamne, cel

ce Te-ai înălţat pe Cruce şi împreună ne-ai înălţat şi pe noi, bucuriei Tale celei cereşti învredniceşte-ne pe noi, cei ce Te lăudăm pe Tine.

Doxologia mare, ecteniile şi cealaltă slujbă a Utreniei, după rânduială şi otpustul.

La Liturghie

Fericirile praznicului din cântarea de rând pe 4, şi din canonul sfântului, cântarea a 6-a, pe 4.

După vohod: Veniţi să ne închinăm..., cu Mântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu, Cel ce cu trupul Te-ai răstignit...,

Sfinte Dumnezeule...,

Prochimenul, glasul al 7-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie.

Apostolul din Epistola către Evrei (7, 26; 8, 2): Fraţilor, Arhiereu ca acesta se cuvenea să fie nouă... (caută la 13 noiembrie).

Aliluia, glasul al 4-lea: Dreptul ca finicul va înflori.

Stih: Cei răsădiţi in casa Domnului.

Evanghelia de la Ioan (10, 9-16): Zis-a Domnul: Eu sunt uşa... (caută la Duminica a 2-a din marele Post, a doua Evanghelie de la Liturghie).

La Mai ales pentru Preasfânta, Curata..., în loc de Cuvine-se cu adevărat...se cântă irmosul de la cântarea a 9-a: Rai de taină eşti...

Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

Sursa: Mineiul (lunile august-decembrie), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2001

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului (1)

Troparul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului, glasul al 8-lea: Din tinereţe cu totul te-ai supus Domnului, cu rugăciunile şi cu ostenelile şi cu postul. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoinţele tale, arhiereu şi păstor Bisericii Sale te-a rânduit şi după moarte, în cetele Sfinţilor te-a sălăşluit, Sfinte părinte Iosif. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască iertare de greşeli nouă, celor ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşim sfântă pomenirea ta.

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De la Sfântul Munte trimis ai fost de Duhul Sfânt, ca să întăreşti pe fraţii tăi, prea lăudate Iosif. Iar acum, după lupta cea bună ce ai dus, veselindu-te cu îngerii, luminează haina sufletelor noastre, ca să prăznuim cu laude sfântă pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Scăpare s-a făcut pentru poporul tău venirea ta în Ţara Banatului, la timp de grea încercare; că, purtându-ţi cârja păstorească cu vrednicie, Domnul pe tine te-a mărit ca să fii ocrotitor pentru cei ce aleargă la tine şi te cheamă cu dragoste, prea lăudate.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Privind Stăpânul la podoaba faptelor tale, Sfinte ierarhe Iosif şi slăvit fiind pe pământ printr-Însul, Cămărilor celor cereşti te-a învrednicit a fi părtaş.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu Cuvântul mai presus de fire, spre mântuirea noastră.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti Lumina celor din întuneric şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De Stăpânul apropiat fiind, cu părintească iubire mijloceşti înaintea Lui pentru cei ce aleargă la tine, Sfinte Iosif, părintele nostru, izbăvindu-i din nevoi.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mult Milostive, Doamne, pentru mijlocirile părintelui nostru Iosif, curăţeşte-ne pe noi robii Tăi, iertându-ne ca un Bun, toate greşelile.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea lăudate Iosif, săvârşit-ai cu darul din tine prea mărite minuni. Iar viaţa ta, ca o stea străluceşte înaintea oamenilor. Tămăduieşte rănile sufletelor noastre şi cu rugăciunile tale, izbăveşte-ne de toată ispita vrăjmaşului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dumnezeiască Mireasă, tu eşti lauda noastră a credincioşilor, căci pe tine toţi creştinii te avem solitoare şi scăpare din primejdii şi nevoi.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o oglindă fără de faţă a dumnezeieştii străluciri te-ai făcut înaintea credincioşilor tăi, bunule păstor al Bisericii Banatului; prin vieţuirea ta cea fără prihană ai luminat ca un stâlp de foc în întunericul ispitelor pe cei ce se nevoiau spre mântuire.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând poruncii Domnului, te-ai făcut lumină povăţuitoare spre Tainele adevărului, ruşinând cu cuvântul învăţăturii tale rătăcirea cea păgânească. Pentru aceasta, ca pe o podoabă a Bisericii te cinstim.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu darul tău, prea sfinte părinte Iosif, vindecări izvorăşti celor ce se apropie cu credinţă de sfinţit mormântul tău. Revarsă darul tău cel tămăduitor şi în sufletele noastre, ca să ne vindecăm de toată patima cea pierzătoare şi pilda vieţii tale să o urmăm.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iisuse Mântuitorule, nu trece cu vederea pe robii Tăi, ci ne dăruieşte iertare de păcate, ca Unul care Singur eşti fără de păcat şi împacă lumea, Mult Milostive, pentru rugăciunile Maicii Tale.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Credincioşii Banatului neîncetat vestesc minunile tale; iar cetatea Timişoarei împreună cu sfântă mănăstirea ta se veselesc cinstindu-te pe tine, prea sfinte părinte Iosif.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nici pe cei de altă credinţă nu i-ai lipsit de bunătatea ta, ci pe toţi fără căutare la faţă i-ai împărtăşit de darurile tale; mântuieşte pe toţi din dureri şi din necazuri, scapă-ne şi pe noi din nevoi, cu rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În Locaşurile cele de slavă petrecând şi cu apostolii şi cu mucenicii dănţuind, vorbitor împreună cu îngerii te-ai făcut; pentru aceasta, prăznuind cu dragoste sfântă pomenirea ta, părintele nostru Iosif, te rugăm: roagă pe Hristos Mântuitorul pentru sufletele noastre.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine acoperământ tare de mântuire tuturor te mărturisim, Maică prea curată. Grăbeşte şi te milostiveşte şi acum spre noi cei ce-ţi cântăm ţie şi te lăudăm, ceea ce eşti una folositoare către Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cununa măririi Sfinţilor ai dobândit, căci, cu bărbăţia credinţei şi pe păgâni i-ai îmblânzit şi pe fiii tăi credincioşi la păşune duhovnicească i-ai povăţuit; drept aceea, ca o slugă bună şi credincioasă, ai intrat întru bucuria Domnului tău, unde este ceata celor ce se veselesc.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Străine şi negrăite minuni lucrezi şi prin cinstit mormântul tău, precum ai lucrat în viaţă. Celor în primejdii le stai într-ajutor cu rugăciunile tale, neputincioşilor doctor eşti şi celor ce pătimesc alinare; poporului tău celui credincios în prigoniri, apărător neînfricat te-ai arătat şi întru toate slujba ta deplin ai făcut-o.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În ceruri petreci acum, prea sfinte părintele nostru şi vezi Slava cea pururea fiitoare; acoperă-ne şi pe noi cu ocrotirea ta cea folositoare, slujitorul Domnului Hristos, prea fericite Iosif.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Maică pururea Fecioară, toată suflarea spre tine îşi îndreaptă nădejdile de izbăvire, căci pe tine toţi te avem ancoră neclintită şi mijlocitoare spre mântuire.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Apărător nebiruit, ca unul care prin tine din nevoi s-a mântuit, te are pământul Banatului, Sfinte Iosif. Ci, ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu apără-l pe el de toată nevoia, ca să cântăm ţie: Bucură-te, Sfinte ierarhe Iosif, făcătorule de minuni.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tinerii cei cu numărul Treimii, cu roua harului ceresc au biruit văpaia focului cântând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unul care te-ai arătat tămăduitor bolilor, vindecă şi neputinţele sufletelor noastre ale celor ce aleargă la tine, prea lăudate Iosif şi grăim după cuviinţă: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împărate a toate, Stăpâne Mult Milostive, Doamne, pentru rugăciunile Sfântului Tău ierarh, împacă viaţa noastră, Bunule, ca pururea cu un glas să lăudăm puterea Ta, prea înălţându-Te întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rugăciunile şi nădejdea tuturor către tine se îndreaptă, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; caută spre ele şi roagă pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru să izbăvească

de veşnicele chinuri pe cei ce cântă: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Primind cununa cea neveştejită a sfinţeniei, Sfinte Iosif, părintele nostru, scapă din adâncul ispitelor pe cei ce te cinstim şi te roagă pentru noi către Mântuitorul Hristos.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arhiereule cu cinstit nume, de Dumnezeu ales slujitor al celor sfinte şi părtaş al tainelor celor mai presus de minte, mijloceşte dar de mântuire şi tămăduire neputinţelor pentru cei ce se închină la mormântul tău.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împărate a toate, Cuvinte al lui Dumnezeu, Păstorule şi Mielule, pentru rugăciunile ierarhului Tău Iosif, fă-ne parte cu drepţii la înfricoşătoare venirea Ta şi ne scapă de blestemul focului celui în veci nestins.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stând în preajma Luminii celei neapropiate, luminează cu mijlocirile tale şi sufletele noastre, ca să scăpăm din întunericul ispitelor şi ne învaţă şi pe noi să cântăm: toată suflarea să laude pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că după alegerea Părintelui nor de lumină te-ai făcut Cuvântului şi Rugul cel nears l-ai închipuit, primind întru tine focul cel dumnezeiesc, Stăpână prea curată.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe tine Maica lui Dumnezeu Celui Preaînalt şi neispitită de nuntă, pe tine, ceea ce ai născut mai presus de minte prin cuvânt pe Adevăratul Dumnezeu, pe cea mai înaltă decât prea curatele Puteri, cu doxologii fără de

încetare te mărim.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Veniţi, iubitorilor de praznic, pomenirea Sfântului Iosif cu vrednicie să o săvârşim, vestind minunile lui spre slava lui Dumnezeu şi spre mântuirea noastră şi prea mărind întru inimile noastre pe Domnul, să dobândim scăpare din patimi şi de primejdii.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Slujitorule al lui Hristos Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce cu laude cinstesc sfântă pomenirea ta, ci primeşte cântarea noastră cea din inimă şi cu darul tău fii nouă folositor spre mântuirea sufletelor noastre.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe unul în Trei Ipostasuri Dumnezeu, pe Tatăl de la care sunt toate şi pe Fiul prin care sunt toate şi pe Duhul Sfânt, care pe toate le plineşte, Treimea cea Una şi Nedespărţită, credincioşii cu cântări o slăvim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Doctorul trupurilor şi al sufletelor născându-L, Fecioară, pe Domnul şi Mântuitorul, roagă-L Maică, singura folositoare, să ne dăruiască iertare de păcate şi vindecare patimilor.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Sărăcia cea de bunăvoie ai ales şi bogăţia cea stricăcioasă ai lăsat, înţeleptule Iosif şi Crucea pe umeri ridicând, pe cărarea cea strâmtă cu anevoie ai umblat şi călcând prin înfrânare dulceţile trupeşti, ai ajuns la desfătarea cea dumnezeiască a Raiului, părinte al nostru, cuvioase.

Sedelna praznicului Înălţării Sfintei Cruci, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi

ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Întru tine, de trei ori fericită şi de viaţă făcătoare Cruce, credincioşii veselindu-se, cu Oştile cele fără de trup împreună prăznuiesc; cetele arhiereilor cu bucurie te laudă, iar mulţimile monahilor şi ale pustnicilor cu credinţă ţie se închină; toţi slăvind pe Hristos, cel ce pe tine S-a Răstignit.

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului (2)

Troparul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului, glasul al 8-lea: Din tinereţe cu totul te-ai supus Domnului, cu rugăciunile şi cu ostenelile şi cu postul. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoinţele tale, arhiereu şi păstor Bisericii Sale te-a rânduit şi după moarte, în cetele Sfinţilor te-a sălăşluit, Sfinte părinte Iosif. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască iertare de greşeli nouă, celor ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşim sfântă pomenirea ta.

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dragostea Domnului te-a atras pe tine, prea fericite Iosif şi desfătările trupeşti lăsându-le, viaţă îngerească pe pământ ai petrecut. Pentru aceea acum întru Hristos te odihneşti.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicatu-te-ai, părinte Iosif, la înălţimea vieţii cereşti şi luminat te desfătezi lângă Fiinţa cea nezidită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Raza cea fără materie a dumnezeieştii Lumini în inima ta primind, părinte Iosif, te-ai luminat şi toată negura patimilor ai risipit-o.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Neamul lui Adam la fericirea cea dintâi ridicându-se, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, după vrednicie te măreşte.

Catavasie: Cruce însemnând Moise, de-a dreptul cu toiagul Marea Roşie a despărţit-o lui Israel, cel ce pedestru a trecut-o. Iar de-a curmeziş lovind marea, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruită armă. Pentru aceea să-I cântăm lui Hristos, Dumnezeului nostru, că S-a prea mărit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti Lumina celor din întuneric şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De Focul Dumnezeirii aprinzându-te, cuvioase Iosif şi curăţindu-te, cărbune aprins pe pământ te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întru omorârea patimilor îmbrăcându-te mai înainte de sfârşit, cuvioase, la viaţa cea fără de sfârşit ai trecut prin moarte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Trupul ţi-ai supus nevoinţelor, cuvioase părinte Iosif şi sufletul ţi-ai arătat nesupus robiei patimilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dă-ne ajutor cu rugăciunile tale, Preacurată, izgonind năvălirile tuturor primejdiilor celor rele.

Catavasie: Toiagul spre închipuirea Tainei se primeşte, căci cu odrăslire a ales preot; iar Bisericii, celei mai înainte neroditoare, acum a înflorit Lemnul Crucii, spre putere şi spre întărire.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne …

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sluga Ta, Doamne, a lepădat grija cea lumească, mintea sa netulburată făcând-o locaş Ţie.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Poruncilor Evangheliei te-ai supus, fericite Iosif, că luând Crucea, ai urmat lui Hristos, bucurându-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu armele smereniei ai zdrobit cursele vrăjmaşului; pentru aceasta, cuvioase, înălţându-te, cetăţean al cerului te-ai făcut.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Curăţire de păcate dăruieşte-ne, Dumnezeule şi împacă lumea Ta, pentru rugăciunile Celeia ce Te-a născut pe Tine.

Catavasie: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mânie ai avut numai asupra şarpelui, iar către Stăpânul tău toată dragostea ţi-ai întors, de Dumnezeu purtătorule.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Simţurile trupului înţelepţeşte înfrânându-le, turn de bunătăţi te-ai făcut, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arşiţa zilei răbdând-o, prea mărite, bucuriei Domnului tău, te-ai învrednicit, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Marie de Dumnezeu Născătoare, zădărniceşte uneltirile vrăjmaşilor, iar pe cei ce te laudă pe tine îi veseleşte.

Catavasie: O, de trei ori fericite Lemn, pe care S-a Răstignit Hristos, Împăratul şi Domnul; prin care a căzut cel ce a înşelat cu lemnul, înşelat fiind de Cel ce s-a pironit pe tine cu trupul; pe Dumnezeu, care dă pace sufletelor noastre.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nici vicleşugurile şarpelui, Hristoase, n-au amăgit pe robul tău Iosif, nici focul ispitelor nu l-au înfricoşat.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţă întocmai cu a îngerilor vieţuind pe pământ, cuvioase Iosif, cu dumnezeieşti daruri te-a împodobit dreapta Atotstăpânitorului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înfrânare cu rugăciunea cea pururea curgătoare, cu înfrânarea şi cu dragostea cea curată, cuvioase Iosif, oglindă neîntinată lui Dumnezeu te-ai arătat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul lui Dumnezeu te-a arătat pe tine oamenilor scară cerească, Născătoare de Dumnezeu, că prin tine la noi S-a pogorât.

Catavasie: În pântecele fiarei celei din apă, Iona palmele întinzându-şi în chipul Crucii, mântuitoarea Patimă mai înainte a închipuit-o lămurit; de unde a treia zi ieşind, Învierea cea mai presus de lume a însemnat a lui Hristos Dumnezeu, Cel ce S-a Răstignit cu Trupul, iar cu Învierea cea de a treia zi lumea a luminat.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Apărător nebiruit, ca unul care prin tine din nevoi s-a mântuit, te are pământul Banatului, Sfinte Iosif. Ci, ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu apără-l pe el de toată nevoia, ca să cântăm ţie: Bucură-te, Sfinte ierarhe Iosif, făcătorule de minuni.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Desfătările lepădând şi patimile înfrânându-ţi, prea fericite, ai luat răsplătire moştenirea cea de sus şi cânţi, veselindu-te: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe calea faptelor bune călătorind, prea mărite, în cetatea Edenului te-ai suit, veselindu-te şi dulce cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slava Treimii cu dreaptă credinţă vestind, prea fericite părinte Iosif, întru Lumina cea Întreit strălucitoare te-ai odihnit şi cânţi, bucurându-te: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Vlăstar din rădăcina lui Iesei eşti Fecioară prea fericită şi floare din care a odrăslit Rodul cel de mântuire pentru cei ce cântă Fiului tău: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Catavasie: Nebuna poruncă a tiranului celui păgân, pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire şi cu hulă urâtă împotriva lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoşat mânia cea de fiară, nici focul cel mistuitor; ci, cu Duh de

rouă aducător, ce împotrivă răsună, împreună cu focul fiind, cântau: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Cel ce a întărit minunat pe cuviosul Său Iosif, întru nevoinţele cele pustniceşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţă ca îngerii pe pământ petrecând, fericite Iosif, împreună cu dânşii întru cele cereşti te desfătezi cu bucurie în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Adunarea călugărilor se bucură şi cuvioşii dănţuiesc cu drepţii, cunună de biruinţă luând tu după vrednicie, prea fericite Iosif.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai presus de fire pe Dumnezeu Cuvântul, pe Făcătorul şi Mântuitorul L-ai născut, Fecioară; pentru aceasta, pe tine te lăudăm întru toţi vecii.

Catavasie:

Stih: Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Binecuvântaţi, tineri, cei întocmai cu numărul Treimii, pe Făcătorul, Dumnezeu Părintele; lăudaţi pe Cuvântul, cel ce S-a pogorât şi focul în rouă l-a prefăcut; şi prea înălţaţi pe Duhul cel Preasfânt, care dă viaţă tuturor întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe tine Maica lui Dumnezeu Celui Preaînalt şi neispitită de nuntă, pe tine, ceea ce ai născut mai presus de minte prin cuvânt pe Adevăratul Dumnezeu, pe cea mai înaltă decât prea curatele Puteri, cu doxologii fără de

încetare te mărim.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Praznicul tău cel luminat, cuvioase părinte Iosif, după vrednicie veseleşte astăzi tot pământul Banatului; roagă-te pentru noi cei ce de-a pururea cinstim sfântă pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cei ce suntem împresuraţi de primejdii şi de ispite, apără-ne, Sfinte părinte Iosif şi ne scapă cu rugăciunile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înaintea scaunului Domnului stând pururea ca o slugă bună şi credincioasă, fericite cuvioase Iosif, nu înceta rugându-te pentru turma ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu cântări te lăudăm pe tine, Ceea ce eşti cu dar dăruită şi neîncetat grăim către tine: Bucură-te, că tu ai izvorât tuturor bucurie.

Catavasie: Rai de Taină eşti Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care lemnul Crucii cel de viaţă purtător pe pământ s-a sădit. Pentru aceasta, acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Sărăcia cea de bunăvoie ai ales şi bogăţia cea stricăcioasă ai lăsat, înţeleptule Iosif şi Crucea pe umeri ridicând, pe cărarea cea strâmtă cu anevoie ai umblat şi călcând prin înfrânare dulceţile trupeşti, ai ajuns la desfătarea cea Dumnezeiască a Raiului, părinte al nostru, cuvioase.

Sedelna praznicului Înălţării Sfintei Cruci, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi

ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Întru tine, de trei ori fericită şi de viaţă făcătoare Cruce, credincioşii veselindu-se, cu Oştile cele fără de trup împreună prăznuiesc; cetele arhiereilor cu bucurie te laudă, iar mulţimile monahilor şi ale pustnicilor cu credinţă ţie se închină; toţi slăvind pe Hristos, cel ce pe tine S-a Răstignit.

Acatistul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, ocrotitorul Banatului

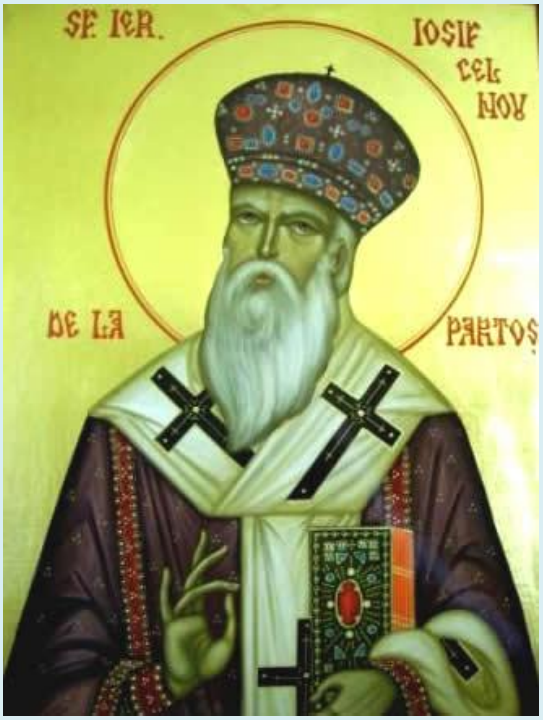

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede, Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Apărător nebiruit şi neînfrânt, te pune înainte pe tine pământul Banatului, mulţumire aducându-ţi, ca cel ce prin tine din primejdii s-a mântuit. Ci ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, roagă-L să ne apere de toate nevoile, ca să cântăm ţie: ***Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!***

Icosul 1

Toţi dreptcredincioşii creştini cunoscând puterea credinţei tale şi mulţimea minunilor prin care, ridicându-te tu mai presus de firea lucrurilor, ai ruşinat pornirile cele fără de judecată ale agarenilor, asupra credinţei noastre celei drepte, din inimi pline de dragoste şi cu umilinţă îţi grăiesc ţie acestea:
Bucură-te, ierarhe al Mântuitorului Hristos;
Bucură-te, cel ce ai făcut să strălucească dreapta credinţă;
Bucură-te, scăparea celor ce aleargă la tine;
Bucură-te, ajutorul şi limanul celor necăjiţi;
Bucură-te, stâlp neclintit al strămoşeştii noastre credinţe;
Bucură-te, că ai arătat şi păgânilor puterea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai fost scut Bisericii tale;
Bucură-te, cel ce purtător de biruinţă asupra celor răi ai fost;
Bucură-te, făclie care luminezi pe cei din întunericul păcatului;
Bucură-te, cel ce ai arătat cunoştinţa dumnezeiască celor ce umblau întru întunericul neştiinţei;
Bucură-te, cel ce cu blândeţe ai primit la tine pe cei greşiţi;
Bucură-te, cel ce cu negrăită dulceaţă îndreptezi pe cei nepricepuţi;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 2-lea

Deşi nu avem destulă vrednicie şi pricepere noi păcătoşii să lăudăm cu potrivite cuvinte minunile tale; ci pentru că din suflet curat şi din inimă umilită le spunem, primeşte Sfinte Iosife aceste mărturisiri de la noi, cei ce cântăm Celui ce ţi-a dat ţie putere: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Purtând numele nevinovatului Iosif care a scăpat de la pieire pe fraţii săi, ajungând el mai mare în ţara Egiptului, aşa şi tu te-ai făcut apărător şi pavază sfintei Biserici şi, după cum acela, cu puterea dată lui de la Dumnezeu de a cunoaşte cele viitoare, a aflat har înaintea feţei lui Faraon, aşa şi tu, prin puterea minunilor tale, ai dobândit linişte Bisericii şi turmei tale; pentru care noi lăudându-te, îţi grăim unele ca acestea:
Bucură-te, cel asemenea lui Ilie prin rugăciunile tale;
Bucură-te, ierarhe, pururea rugătorule;
Bucură-te, că rugăciunile tale au fost ascultate de Făcătorul lumii;
Bucură-te, că rugăciunile tale au fost împlinite de Ziditorul;
Bucură-te, căruia ţi s-au supus ploile şi focul;
Bucură-te, că te-ai milostivit spre toată durerea;
Bucură-te, că ai tămăduit toată rana;
Bucură-te, uşurătorule al celor ce nasc;
Bucură-te, tămăduitorule al celor slăbănogi;
Bucură-te, vindecătorule al celor ologi;
Bucură-te, că ai biruit iuţimea altora cu blândeţile tale;
Bucură-te, prin care Dumnezeu a binevoit spre pământul acesta;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 3-lea

Împovăraţi fiind de multe ispite şi în noianul păcatelor celor mai vătămătoare aflându-ne noi, în tine ne punem nădejdea, sfinte, ajutorul şi mângâierea noastră. Fii dar mijlocitor al celor ce te rugăm, şi împreună cu tine cântăm lui Dumnezeu cântarea de laudă: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Locuitor făcându-te sfântului munte al Athosului şi petrecând înţelepţeşte viaţa ta întru cuvioşie, ai luat darul Duhului Sfânt, împodobindu-te cu veşmântul cel luminat al arhieriei, sfinţite nevoitorule Iosife, fiind păstor al turmei celei cuvântătoare din Mitropolia Banatului, pe care ai dus-o la păşune aleasă, prin pilda vieţii tale celei sfinte şi prin semnele pe care le-ai săvârşit, alesule al lui Dumnezeu, spre întărirea dreptei credinţe. Pentru aceasta îţi aducem cântare aşa:
Bucură-te, mitropolitule al Timişoarei;
Bucură-te, luminate ierarh al Banatului;
Bucură-te, lauda poporului nostru celui credincios;
Bucură-te, tămăduitorule al bolnavilor;
Bucură-te, că eşti rugător la Dumnezeu pentru cei cuprinşi de patimi;
Bucură-te, că din primejdii izbăveşti pe cei ce vin către tine;
Bucură-te, că oricine aleargă la ajutorul tău nu iese nemiluit;
Bucură-te, tămăduitorul rănilor celor de moarte;
Bucură-te, că la orice întâmplare, fiind chemat, eşti grabnic ajutător;
Bucură-te, doctorul cel fără de plată;

Bucură-te, nădejdea tuturor, acoperământul şi scăparea noastră;
Bucură-te, cel ce cu lumina minunilor tale ai îndreptat turma ta spre cele de sus;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 4-lea

Mult-milostive părinte, primeşte rugăciunea aceasta a noastră, a păcătoşilor, şi cu obişnuita ta bunătate şi milostivire mijloceşte către Ziditorul tuturor, pentru ca să dăruiască vindecare şi sănătate robilor Săi, celor ce te cheamă în ajutor şi cântă cu tine: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Astăzi, noi, nevrednicii, stând înaintea icoanei şi înaintea moaştelor tale, mărturisim minunile tale, pe care le-ai făcut, Sfinte Iosife, şi ne rugăm ţie: ascultă această puţină rugăciune a noastră şi întinde dreapta ta cea binecuvântătoare spre ajutorul nostru, pentru a putea cu vrednicie să săvârşim o cântare ca aceasta:
Bucură-te, cel ce eşti împreună slujitor cu îngerii;
Bucură-te, cel ce din pruncie între vieţuitorii sfântului munte te-ai numărat;
Bucură-te, cel ce ai luat din tinereţe îngerescul chip;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat până la bătrâneţe nevoitor asemănării cu Făcătorul;
Bucură-te, dar făcut de Dumnezeu pământului acestuia;
Bucură-te, slobozitorule din dureri al celor ce pătimesc;
Bucură-te, că ale tale minuni în tot Banatul s-au vestit;
Bucură-te, cel ce nu ai cruţat osteneală pentru a face bunătate;
Bucură-te, cel ce nu conteneşti a fi rugător pentru toţi cei ce te cheamă pe tine;
Bucură-te, învăţătorul dogmelor creştineşti;
Bucură-te, iubitorule al cuvioasei slujiri a Celui Preaînalt;
Bucură-te, lauda ierarhilor şi a cuvioşilor monahi;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 5-lea

Auzit-am, părinte Iosife minunile tale şi ne-am bucurat că Dumnezeu S-a milostivit în vremurile cele de demult şi spre Biserica noastră din părţile Banatului, trimiţându-i povăţuitor luminat şi părinte alinător de patimi trupeşti şi sufleteşti; pentru care noi acum, mulţumitori arătându-ne iubitorului de oameni Dumnezeu, împreună cu tine îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Dezlegat-ai limba fetei celei mute şi urechile ei le-ai deschis pentru a auzi cuvintele darului celui dumnezeiesc şi din chinuirea diavolească ai slobozit pe cea ţinută sub tirania vrăjmaşului. Pentru aceea, acum şi noi, păcătoşii şi nevrednicii, a căror limbă este folosită spre rău, ale căror urechi sunt închise pentru

sfintele graiuri ale Scripturilor şi ale predaniilor, îndrăznind îţi aducem această cântare:
Bucură-te, tămăduitorul neputinţelor celor credincioşi;
Bucură-te, purtătorul darului minunatelor vindecări;
Bucură-te, alinătorul durerilor celor în suferinţă;
Bucură-te, mângâierea grabnică a celor bolnavi;
Bucură-te, reazemul cel neclintit al celor sănătoşi;
Bucură-te, cel ce eşti vistierie de tămăduire;
Bucură-te, prin care muţii grăiesc şi surzii aud;
Bucură-te, că prin ale tale rugăciuni se întăresc slăbănogii;
Bucură-te, că au adus la tine pe paturi pe cei bolnavi, aşa cum îi puneau şi înaintea lui Petru apostolul;
Bucură-te, vindecătorul fără de plată al celor ce se roagă ţie;
Bucură-te, cel din al cărui mormânt se revarsă tămăduiri;
Bucură-te, că nu ai lipsit de ajutorul tău nici pe cei necredincioşi;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 6-lea

Sfinte ierarhe Iosife, făcător de minuni te-ai arătat şi după trupeasca ta mutare de la noi, fiind pururea apărător al turmei tale; căci atunci când tâlhari nelegiuiţi au vrut să necinstească pe fecioarele care au alergat ca la un scut tare la mormântul tău, tu ai oprit spurcata lor îndrăzneală, pentru care fecioarele acelea, pline de spaimă şi de mirare, au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Puterile cele fără de trup se minunează părinte de credinţa ta cea tare în Dumnezeu, prin care rânduielile firii le-ai biruit. Apostolii şi ierarhii se laudă cu tine, nevoitorii spre desăvârşire, monahii te au pildă şi reazem strădaniilor lor, iar bolnavii şi neputincioşii spre tine au nădejde nedezminţită. Pentru aceasta, şi noi, cei ce cinstim cu laude pomenirea ta, îţi aducem această cântare:
Bucură-te, că eşti împreună locuitor cu îngerii;
Bucură-te, că aduci frică demonilor;
Bucură-te, că ai socotit a fi fără de preţ cele ale lumii acesteia;
Bucură-te, nevoitorule spre post şi omule al rugăciunii;
Bucură-te, următorule al apostolilor;
Bucură-te, păstorule al turmei tale;
Bucură-te, îndreptătorule al credinţei;
Bucură-te, vistierie a milei lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ne izbăveşti pe noi din necazuri, cu rugăciunile tale;
Bucură-te, împărţitorul bunătăţilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, bucuria şi veselia celor ce aleargă la tine;
Bucură-te, că slăveşti pe Dumnezeu în ceruri cu îngerii;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 7-lea

La sfânta mănăstire a Partoşului întâmpinându-te oarecând batrâni şi schilozi şi tot felul de neputincioşi, pentru ca prin atingerea şi umbrirea ta să dobândească vindecare, nădejdea lor nu a fost ruşinată, căci mulţime de vindecări ai făcut, sfinte. De care minunându-ne, părinte Iosife, lui Dumnezeu, celui ce ţi-a dat ţie darul acesta, îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Ca să arăţi marea ta milostivire pentru turma ta şi râvna pentru slobozirea ei din toate nevoile ce-o împresurau, atunci când pârjolul focului s-a întins să cotropească toată cetatea Timişoarei, nu ai fugit ca un fricos, ci ai stat ca un viteaz, biruind puterea focului, prin rugăciunea ta mai fierbinte decât vâlvătaia lui, scăpând neatinsă biserica slujirii tale şi oprind, prin ploaia năpraznică pe care cerul a trimis-o ţie în ajutor, întinderea focului; pentru care auzi de la toţi:

Bucură-te, ierarhe, cel cu nume mare;
Bucură-te, părinte, ocrotitor al fiilor tăi;
Bucură-te, sfinte, alesule al lui Dumnezeu;
Bucură-te, trăitorule după chipul celor bineplăcuţi lui Dumnezeu;
Bucură-te, împlinitorule al voii Tatălui din cer;
Bucură-te, următorule al iubirii de oameni a Fiului Său;
Bucură-te, cel sfinţit prin darurile Sfântului Duh;
Bucură-te, arătătorule al Sfintei Treimi;
Bucură-te, alinătorule al necazurilor;
Bucură-te, că ai biruit focul, aducând ploaie pe pământ;
Bucură-te, că ţi-ai pus sufletul pentru poporul tău;
Bucură-te, apărătorule al oraşului tău de scaun;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 8-lea

Toţi dreptcredincioşii creştini având nădejde către tine, în orice împrejurare grea nu se vor ruşina, părinte Iosife, tu fiind mare folositor tuturor. Pentru aceea, nu trece cu vederea şi ale noastre rugăciuni de acum, ci ne izbăveşte din toate nevoile şi ne apără de toate necazurile care pentru păcatele noastre sunt asupra noastră; ca să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Aducându-ţi aminte de fraţii tăi şi ascultător făcându-te voii lui Dumnezeu, ai lăsat viaţa cea plină de duhovnicească dulceaţă a Athosului, pentru a veni iarăşi între ai tăi, ca să le fii povăţuitor şi îndrumător pe calea împlinirii sfintelor porunci ale Mântuitorului Hristos, strălucind prin faptele cele minunate, pe care lăudându-le, zicem acestea:

Bucură-te, sfinte al Banatului;
Bucură-te, lauda Timişoarei;

Bucură-te, cinstea Partoşului;
Bucură-te, podoaba Bisericii;
Bucură-te, cinstite slujitor al darului;
Bucură-te, secerătorule de bogată roadă;
Bucură-te, făcătorule de bine al tuturor;
Bucură-te, că ai primit cununa cea neveştejită a sfinţeniei;
Bucură-te, că prin credinţă ai putut face minuni;
Bucură-te, cel care prin minuni ai dat strălucire credinţei;
Bucură-te, că pentru slăvirea Ziditorului ai făcut minuni;
Bucură-te, că pe tine te-au cinstit cei necredincioşi întocmai ca şi fiii tăi duhovniceşti;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 9-lea

Cinstitorule de Dumnezeu şi dumnezeiescule Iosife, ascultă această rugăciune a noastră din ceasul de acum şi, prin rugăciunile tale cele sfinte şi de Dumnezeu primite, fereşte-ne de războaiele ce ne înspăimântă, precum ai izbăvit de foc cetatea ta de scaun, pentru ca şi noi, asemenea celor izbăviţi atunci, să aducem cântare: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Cu graiuri alese s-au împodobit cântările pe care Biserica, al cărei stâlp ai fost, le-a rânduit pentru cinstirea ta, sfinte, şi cu bucurie vin creştinii cei de acum la sfânta ta slujbă, ierarhe al strămoşilor lor; pentru care şi noi, împreună cu dânşii, aducem ţie aceste cuvinte de laudă:
Bucură-te, arhiereule, vas ales al darului Duhului Sfânt;
Bucură-te, comoară a legii celei străbune;
Bucură-te, laudă a ierarhilor şi a dascălilor;
Bucură-te, vestitorule al Evangheliei;
Bucură-te, prin care este prea slăvit Dumnezeu;
Bucură-te, mustrătorule al celor cu nechibzuite vorbe;
Bucură-te, cel ce ai ruşinat pe cei păcătoşi;
Bucură-te, cel ce ai smerit trufia răufăcătorilor;
Bucură-te, cel ce ai adus pe păcătoşi la pocăinţă;
Bucură-te, că pe tine te-au urmat toate satele când ai mers la mănăstire;
Bucură-te, că tu, mijlocind către Mântuitorul, ne mântuieşti de orice primejdie;
Bucură-te, nădejdea şi scăparea noastră;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 10-lea

O, Preamilostive şi mult-îndurate Doamne, nu trece cu vederea rugăciunile robilor Tăi, ci ne ajută şi ne miluieşte cu marea Ta iubire de oameni, scăpându-ne de toate necazurile cu care ne cerţi pentru mulţimea păcatelor noastre şi ne

ridică din căderi şi din nevoi, pentru rugăciunile Sfântului Iosif cel nou, cu care dimpreună îţi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Asemenea sihaştrilor din pustiuri, te-ai rupt din dulceaţa amăgitoare a lumii acesteia, biruind puterea diavolului şi rupând tocmirile cele nedrepte prin care a fost stricată lumea prin păcatul strămoşilor, arătând tuturor că, prin nevinovăţie şi smerenie, firea poate fi adusă la starea cea dintâi. Drept aceea şi noi, lăudându-te, cântăm:

Bucură-te, că prin post şi rugăciune ai biruit pornirile firii celei căzute;
Bucură-te, că ai arătat blândeţea mai presus de răutate;
Bucură-te, că prin bunătatea ta cea mare ai făcut ascultătoare pe animalele cele necuvântătoare;
Bucură-te, îmblânzitorule al fiarelor sălbatice;
Bucură-te, că asemenea Mântuitorului ai dormit în timpul furtunii;
Bucură-te, că nu te-ai temut de furia valurilor Dunării;
Bucură-te, cel ce ai stins puterea mistuitoare a focului;
Bucură-te, cel ce ai făcut norii să verse ploaie pe pământ;
Bucură-te, că tu în mijlocul ploii ai rămas neudat;
Bucură-te, prin care s-au arătat străluciri de curcubeie;
Bucură-te, cel ce porţi pe mâna ta semnul luminos al patimilor Fiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel a cărui moarte au vestit-o clopotele pe care nu le-a tras mâna omenească;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 11-lea

Creştinătăţii mare folositor te-ai arătat, cu învăţăturile, cu minunile şi cu chipul vieţuirii tale pline de sfinţenie. Pentru aceea, nu trece cu vederea şi ale noastre rugăciuni, milostive, ci ne ajută şi ne scapă de toate nevoile, măcar că suntem nevrednici, ca să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Întru virtuţi duhovniceşti crescând din pruncie şi tare împotriva ispitelor arătându-te, din tinereţile tale, şi în sfinţenie petrecându-ţi toată viaţa, cuvioase părinte Iosife, pe toţi ai uimit cu blândeţile, cu curăţia, cu smerenia şi cu firea ta cea paşnică. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoinţele tale, arhiereu şi păstor Bisericii Sale te-a pus, iar noi, prea slăvire aducând Celui ce te-a înălţat pe tine, fericite, îţi cântăm aşa:

Bucură-te, cel ce bine ai păzit cuvintele cele dumnezeieşti ale Stăpânului tău;
Bucură-te, cel ce pildă te-ai făcut bunătăţii;
Bucură-te, cel ce te-ai încununat cu cununa nevoinţei;
Bucură-te, luminătorule al Bisericii;

Bucură-te, cel ce ai izgonit întunericul neştiinţei;
Bucură-te, cel ce ai fost de cele cereşti gânditor;
Bucură-te, că prin multă răbdare şi smerenie te-ai făcut vas ales al Domnului;
Bucură-te, îndreptătorul şi pilda neîntrecută a călugărilor;
Bucură-te, podoaba ierarhilor;
Bucură-te, izgonitorul tuturor patimilor;
Bucură-te, folositorul nostru cel prea cald;
Bucură-te, scăparea tuturor credincioşilor;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 12-lea
Făcătorule de minuni, Sfinte Iosife, precum în vremea vieţuirii tale pe pământ, prin rugăciunile tale ai izbăvit pe păstoriţii tăi de tot felul de primejdii, aşa şi astăzi, trimite mila ta celor ce locuiesc în ţara aceasta, rugându-te lui Dumnezeu să dăruiască tuturor cele de trebuinţă şi pace lumii, pentru ca împreună cu tine să-I cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Sfinte Iosife, arhiereule al lui Hristos, slujitorule al darului, soleşte nouă păcătoşilor, prin bogate mijlocirile tale către Stăpânul, ca să ne învrednicim noi, nevrednicii, a ne împărtăşi de bunătăţile cele făgăduite dreptcredincioşilor creştini şi a primi cele bune şi de folos sufletelor şi trupurilor noastre şi să cântăm ţie:
Bucură-te, nevoitorule, care te-ai trudit spre a te asemăna cu Ziditorul;
Bucură-te, omule al lui Dumnezeu cel ce purtător de Dumnezeu te-ai arătat;
Bucură-te, cuvioase, care întru viaţă de cinste ai petrecut;
Bucură-te, prea lăudate, lauda cea prea frumoasă a Timişoarei;
Bucură-te, luminătorule, care ai luminat strălucit Biserica Banatului;
Bucură-te, părinte, care milostiv şi iubitor ai fost spre toţi;
Bucură-te, tămăduitorule, care vindeci bolile şi neputinţele;
Bucură-te, ierarhe, care ai adăpat turma ta cu apa cea vie a adevărului lui Hristos;
Bucură-te, arhiereule, care ai învăţat pe toţi cinstirea de Dumnezeu;
Bucură-te, mărite, că numele tău s-a scris în ceruri;
Bucură-te, fericite, că ţie ţi s-au deschis porţile cereşti;
Bucură-te, sfinte, cel ce ai fost arătat sfânt încă din viaţa de aici;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea sfinte şi întru tot lăudate părinte Iosife, primind acest dar de acum al puţinei noastre rugăciuni, fii mijlocitor către îndurătorul Dumnezeu, ca, pentru ale tale sfinte rugăciuni şi a Sa multă iubire de oameni, să apere de tot răul sfânta Sa Biserică, oraşul tău şi pe toţi dreptcredincioşii creştini, ca aceştia pururea, cu o gură şi cu o inimă, împreună să cânte ca şi părinţii lor: ***Aliluia!***

Icosul 1

Toţi dreptcredincioşii creştini cunoscând puterea credinţei tale şi mulţimea minunilor prin care, ridicându-te tu mai presus de firea lucrurilor, ai ruşinat pornirile cele fără de judecată ale agarenilor, asupra credinţei noastre celei drepte, din inimi pline de dragoste şi cu umilinţă îţi grăiesc ţie acestea:

Bucură-te, ierarhe al Mântuitorului Hristos;
Bucură-te, cel ce ai făcut să strălucească dreapta credinţă;
Bucură-te, scăparea celor ce aleargă la tine;
Bucură-te, ajutorul şi limanul celor necăjiţi;
Bucură-te, stâlp neclintit al strămoşeştii noastre credinţe;
Bucură-te, că ai arătat şi păgânilor puterea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai fost scut Bisericii tale;
Bucură-te, cel ce purtător de biruinţă asupra celor răi ai fost;
Bucură-te, făclie care luminezi pe cei din întunericul păcatului;
Bucură-te, cel ce ai arătat cunoştinţa dumnezeiască celor ce umblau întru întunericul neştiinţei;
Bucură-te, cel ce cu blândeţe ai primit la tine pe cei greşiţi;
Bucură-te, cel ce cu negrăită dulceaţă îndreptezi pe cei nepricepuţi;
Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul 1

Apărător nebiruit şi neînfrânt, te pune înainte pe tine pământul Banatului, mulţumire aducându-ţi, ca cel ce prin tine din primejdii s-a mântuit. Ci ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, roagă-L să ne apere de toate nevoile, ca să cântăm ţie: ***Bucură-te, părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!***

Apoi:

Rugăciune către Sfântul Iosif cel nou

Prea bunule şi întru tot lăudate părinte Iosife, păstorul şi învăţătorul celor ce aleargă cu credinţă la a ta folosire şi cu rugăciune fierbinte te cheamă pe tine, grăbeşte de ne ajută şi nouă celor ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşim pomenirea ta, stând rugător către Atotmilostivul Dumnezeu, pentru ca dreapta credinţă să se întărească şi să sporească şi toată creştinătatea să fie îngrădită şi păzită prin sfintele tale rugăciuni, de certurile cele lumeşti şi de toată dezbinarea şi neînţelegerea.

Şi pentru ca Domnul Dumnezeul nostru să ne acopere şi să ne apere de tot răul: de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de încălcarea noastră de alte neamuri, de robie, de prăpădul războiului, de toate bolile şi rănile cele aducătoare de moarte şi de cumplita moarte cea prin dezlănţuirea puterilor fără de zăgaz ale firii. Roagă pe Ziditorul tuturor, făcătorule de bine, să dea: pace lumii, linişte văzduhurilor, ploaie la bună vreme, roadă îmbelşugată pământului, bunăstare poporului, înţelegere soţilor, ascultare copiilor, iubire de fii părinţilor, dragoste frăţească tuturor, îndreptare păcătoşilor, spor duhovnicesc celor aleşi, râvnă multă către Domnul, preoţilor, virtute călugărilor, înaltă înţelepciune ierarhilor şi sănătate tuturor.

Iar pe noi cei ce ne-am adunat la această sfântă pomenire a ta, ne miluieşte, îndrăznitorule către Dumnezeu. Ca, prin mijlocirea ta, cu folosinţa rugăciunilor tale şi cu harul lui Hristos Dumnezeu, viaţă lină şi fără de păcat să ni se dăruiască, spre a vieţui cu bună cuviinţă în veacul acesta, şi de partea stării de-a stânga, la înfricoşătoarea judecată a toată lumea, să fim scutiţi, şi în partea celor de-a dreapta să ne învrednicim a fi, împreună cu toţi cei din veac bineplăcuţi Domnului. Amin.

Rugăciune specială către Sfântul Iosif cel nou de la Partoş

Cu umilinţă şi evlavie ne plecăm astăzi genunchii înaintea slavei Marelui Dumnezeu, cel ce te-a mărit pe tine, prea sfinte părintele nostru Iosife, şi prinos de cinstire şi de mulţumită îi aducem, pentru că ni te-a dăruit fierbinte rugător şi puternic ocrotitor în ceruri.

Că tu, ca un izbăvitor ai fost trimis, de sus, dreptmăritorilor creştini din părţile Banatului, la vreme de strâmtorare; şi, ca un bun păstor şi părinte, cu dragoste şi cu înţelepciune, i-ai păstorit pe dânşii, chip de smerenie, de înfrânare şi de curăţie făcându-te tuturor, cu nevoinţele tale pustniceşti, cu postul, cu privegherea şi cu rugăciunea.

Pentru aceasta, încă mai-înainte de mutarea ta la veşnicele locaşuri, te-ai învrednicit de darul cel mai presus de fire al minunilor; cununa biruinţei s-a împletit ţie în ceruri, şi la cetele sfinţilor şi ale drepţilor, celor ce, de la începutul veacului, au bineplăcut lui Dumnezeu, te-ai adăugat.

Iar nouă, pe pământ, ai binevoit a ne lăsa cinstitele tale moaşte, ca pe un izvor de daruri şi tămăduiri celor ce aleargă la tine cu credinţă.

Drept aceea, şi noi acum, cu bucurie şi cu dragoste te lăudăm pe tine, sfinte ierarhe, şi cinstire de obşte făcându-ţi, cu evlavie sărutăm sfintele tale moaşte şi cu smerenie ne rugăm ţie: ocroteşte Biserica ta, ţara aceasta şi pe toţi cei ce cu credinţă şi cu dragoste cheamă într-ajutor numele tău cel sfânt.

Şi ca unul ce stai înaintea feţei Ziditorului tuturor, îndrăznire având către Dânsul, ajută-ne cu mijlocirile tale şi roagă-L, părinte sfinte, milostiv să fie nouă, iertare de păcate să ne dăruiască şi de toată reaua întâmplare să ne izbăvească; credinţa cea dreaptă să o întărească; întărâtările eresurilor să le strice, cu puterea Preasfântului Său Duh; dragostea să o înmulţească; ura să o stingă; războaiele să le înlăture şi pacea a toată lumea desăvârşit să o întemeieze.

Şi aşa, virtuţilor tale urmând, Sfinte Iosife, neîncetat să sporim în credinţă, în dragostea către Dumnezeu şi către aproapele şi în toată fapta cea bună, ca să ajungem toţi la limanul cel mult dorit al mântuirii. Şi, lăudând, până la sfârşitul veacului, pururea cinstită pomenirea ta, cu inimi curate să cântăm: Mărire Ţie, Dumnezeule, cel mare şi minunat între sfinţi, în vecii vecilor. Amin.

(Viaţa, slujba şi acatistul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, Editura Învierea, Arhiepiscopia Timişoarei, Timişoara, 2006)

Paraclisul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului

alcătuirea lui Porfirie monahul Simonopetritul; tălmăcit din greceşte cu acrivia podobiei de Cornel, diaconul

***

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.*]*

Credinciosul: Pentru rugăciunile… Slavă Ţie Doamne, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.

8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Stihurile acestea:

Mărturisiţi-vă Domnului că este bun, că în veac este mila Lui.

Toate neamurile m-au înconjurat, şi în numele Domnului i-am înfrânt pe ei.

De la Domnul s-a făcut aceasta, şi este minunat întru ochii noştri.

Troparul paraclisului, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Norul minunilor cântându-ţi-l, sfinte, şi feluritele virtuţi, ierarhe, ţie strigăm, prea bunule: Sileşte şi acum din toată primejdia izbăvindu-i, părinte, cu caldă solirea ta, fericitule Iosif, pe cei ce cheamă numele tău sfânt şi îţi sărută cinstită icoana ta.

Slavă. Acelaşi ***Şi acum. al Născătoarei de Dumnezeu.***

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a striga puterile tale, noi nevrednicii şi mult păcătoşii. Că de n-ai fi stat tu înaintea Domnului rugându-te, cine ne-ar fi mântuit din atâtea primejdii. Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta

2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat și din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul a strigat: Izbăvitorului și Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Căzând în mulţimea nevoilor şi în neputinţe după suflet şi după trup, scăpare aflându-te, părinte, dumnezeiescule Iosif, ajută-mă.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Netrebnic mă aflu şi ticălos şi am căzut, părinte, în adâncul păcatului; noule slăvite ierarhe, cald ajutor fă-te mie, prea bunule.

Slavă…

Povara cea grea a greşalelor o port, ierarhe făcătorule de minuni; Stăpânului roagă-te, părinte, de feluritele chinuri scăpându-mă.

Şi acum…

Maică a Cuvântului, dă-mi acum, ca o milostivă, luminare, robului tău, a relelor sarcină, Fecioară, s-o uşurez fericindu-te pururea.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cela ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica Ta, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea dorirîlor şi credincioşilor întărire, Unule, lubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Stând la tronul Treimii, prea fericite, trimite-mi, dar, o rază, părinte slăvite, minţii şi inimii, de rătăcire să scap, dumnezeiescule Iosif, de cea a păcatului, pentru solirea ta.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

De primejdia toată şi de necazuri fereşte-ne pe cei ce venim, ierarhe, la ajutorul tău şi părinteşte veghind tinerimea păzeşte-o, să calce vrăjmaşului toate smintelile.

Slavă…

Al smereniei dascăl dintru cercare făcându-te, la calea cea cuviincioasă, sfinte, îndreaptă-mă, cea a smereniei şi curăţiei, părinte Iosife, lauda aghioriţilor.

Şi acum…

Apucând înainte, toată năvala şi patima şi toată momeala, Stăpână, pururi alungă-mi-o şi ocroteşte-mă cu ocrotirea de Maică şi teafăr arată-mă Celui Născut al tău.

Şi aceste două **tropare**:

Alungă-ne, părinte Iosif, necazul şi toată boala, pe toţi, cu solirea ta fierbinte, prea bunule, scăpându-i de osânda cumplită.

Îndură-te, de Dumnezeu Născătoare prea lăudată, şi chinul meu cel trupesc degrab conteneşte-mi-l, şi vindecă-mi sufleteasca durere.

[Preotul zice ectenia întreită, la care pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul.]

Sedealna, glas 2: Adăpi din belşug credinţa ortodocşilor cu râurile minunilor şi cuvintelor, Iosif prea bunule, în nevoi mântuindu-i pe robii tăi şi de cumplite chinuri şi de boli scăpându-i pe cei ce te laudă.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina rânduielii Tale, înțeles-am lucrurile Tale și am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Lăudându-ţi minunile, fericite Iosif prea minunatule, vindecare dă-mi cu darul tău sufletului, rogu-te, şi trupului.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Pe cei care te laudă pururea cu aripile solirilor, cuviosule, acoperă-i şi le împlineşte toată cererea.

Slavă…

Darul mare al moaştelor tale, minunatule Iosif, bucură pe cei care vin cu dragoste şi cinstesc icoana ta, slăvitule.

Şi acum…

Întrupare, Stăpâna mea, dat-ai Dumnezeului celui fără trup şi Cuvântului fără de ani arătat sub ani, ca să mă mântuie.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale și cu brațul Tău cel înalt. Pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Soare răsărit dintru muntele Athonului către apus păşeşte cu dragoste să lumineze Timişoarei cu minunile.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Dragoste vădind spre vrăjmaşi, arhiereule, întru blândeţe multă, slăvitule, le arăţi credinţa, vindecând şi toată patima.

Slavă…

Turma lui Hristos s-o aduci în stâna Raiului, la bătrâneţi cinstite, prea bunule, luat-ai harul arhieriei şi toiagul ei.

Şi acum…

Mila ta o cer, Născătoarea Împăratului, Împărăteasa Oştilor netrupeşti, fecioară Maică şi egumena Athonului.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Şuvoaiele mijlocirilor tale - ca a Timişului apă - trimite-i inimii mele lipsite de lacrimi şi veştejite sub arşiţa patimii, că iată, sfinte, îndrăznesc, părinteasca ta milă cerându-o.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

De razele bunătăţilor tale şi vrăjmaşii luminându-se, sfinte, vin şi îţi cer mijlocirea, părinte, pentru cea care năştea chinuindu-se; şi cererea le împlineşti, ierarh câştigându-i Bisericii.

Slavă…

Închinu-mă raclei moaştelor tale, vindecare, ierarhe, cerându-ţi, că ai luat de la Domnul, părinte, din tinereţe lucrarea minunilor şi vindeci, Sfinte Iosif, şi alungi toată boala şi patima.

Şi acum…

A chinului dogorire mă arde; ci stropeşte-mă cu roua ta grabnic, Maică fecioară, săgeţile aprinse ale vicleanului iute stingându-le; că pururea pe fiii tăi răcoreşti ca o rouă, Stăpâna mea.

Și aceste două **tropare:**

Alungă-ne, părinte Iosif, necazul şi toată boala, pe toţi, cu solirea ta fierbinte, prea bunule, scăpându-i de osânda cumplită.

Născut-ai netâlcuit pe Cuvântul, fecioară Maică, pe carele prin cuvânt în pântece L-ai luat, lucrând mântuire la toată lumea.

[Preotul zice ectenia întreită]

Condacul. glas 2: La păstorul cel dumnezeiesc al Bisericii, la lucrătorul cel nedezmințit al minunilor, cu osârdie s-alergăm cântându-i într-un glas, să trimită celor ce îi cer blagoslovenia de sus, de la Domnul puterilor, strigându-i fără zăbavă: soleşte-ne, Sfinte Iosif, ca să scăpăm, cu darul tău din prinsorile necazului.

Şi numaidecât **Prochimenul**, glas 4: Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi cu bucurie se vor bucura.

A treia oară cu **stihul**: Minunat e Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Preotul: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie…şi Evanghelia după Luca (VI, 17-19; IX, 1-2; X, 16-21).

Luca VI, 17-19; IX, 1-2; X, 16-21

17. Şi coborând împreună cu ei, a stat în loc şes, El şi mulţime multă de ucenici ai Săi şi mulţime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim şi de pe ţărmul Tirului şi al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte şi să se vindece de bolile lor.
18. Şi cei chinuiţi de duhuri necurate se vindecau.
19. Şi toată mulţimea căuta să se atingă de El că putere ieşea din El şi-i vindeca pe toţi.
1. Şi chemând pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere şi stăpânire peste toţi demonii şi să vindece bolile.
2. Şi i-a trimis să propovăduiască împărăţia lui Dumnezeu şi să vindece pe cei bolnavi.
16. Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, şi cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine.
17. Şi s-au întors cei şaptezeci (şi doi) cu bucurie, zicând: Doamne, şi demonii ni se supun în numele Tău.
18. Şi le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer.
19. Iată, v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului, şi nimic nu vă va vătăma.
20. Dar nu vă bucuraţi de aceasta, că duhurile vi se pleacă, ci vă bucuraţi că numele voastre sunt scrise în ceruri.
21. În acest ceas, El S-a bucurat în Duhul Sfânt şi a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului şi al pământului, că ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi de cei pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor. Aşa, Părinte, căci aşa a fost înaintea Ta, bunăvoinţa Ta.

Slavă…

Pentru mijlocirile ierarhului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum…

Pentru mijlocirile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stihul: ***Miluieşte-mă Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegea mea.***

Şi **Podobie:**

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Lauda Athonului, a Timişoarei podoabă, o, dumnezeiescule, tăria şi pavăza ortodocşilor, căutând pururea, fericite Iosif, către fiii tăi, prea bunule, grabnic alungă-le toată bântuiala vrăjmaşului şi celor ce se chinuie iute le ajută cu darul tău, că strigă, părinte, şi cheamă şi rostesc numele tău şi se încred, ierarhule, în sfântă solirea ta.

[Preotul zice rugăciunea Litiei: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău… Strana: Doamne miluieşte (de 12 ori). Ecfonis: Cu mila şi cu îndurările…]

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credința Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Bine ești cuvântat Dumnezeul părinților noștri!

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Rămăşiţele tale pământeşti ierarhul a le afla căutând, cu buna ta mireasmă, cea mai presus de ceruri, le descoperi, slăvitule, norodul tău bucurând întru a lor aflare.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Şi podoabă şi pildă şi dreptar ierarhilor şi egumenilor le eşti, părinte Iosif, cu dragoste de tată îngrijindu-i pe fiii tăi şi sprijinindu-i pe toţi cu toiagul minunii.

Slavă…

Şi cetatea Raguzei şi Ohrida, părinte şi Adrianopole se bucură-ntru tine, pe ca-re ierarhe, le nutreai cu cuvântul tău şi care azi îţi cinstesc slăvită pomenirea.

Şi acum…

Toată vârsta, Fecioară, şi feciorii şi pruncii şi bătrâneţele avându-l mângâiere pe fericitul Iosif, cel din sfântă grădina ta, pe tine te fericesc, a Athosului Doamnă.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc…

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Pe cinstitorii tăi răsplăteşti, ierarhe, din cereştile cămări, Sfinte Iosif, că arhie-reşte soleşti la tronul slavei.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Scara cerească, cea a virtuţilor, dă-le celor tineri să o suie, părinte, să nu cerce, sfinte, amarul celor rele.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

De băutura înrobitoare de suflet izbăveşte-i pe cei tineri, părinte şi îi slobozeşte din patimile toate.

Şi acum…

Pe Împăratul cel peste toate născându-L, toate, Maică, îţi stau în putere; te cân-tăm, dar, pururi, îndrăznind întru tine.

Stih:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-L şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă oştile îngereşti, popoare lăudați-L şi-L prea înălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a

Întâi **Irmosul**, fără stih: Fecioară prea curată, cei mântuiţi prin tine de Dumnezeu Născătoare te mărturisim, cu netrupeştile Cete pe tine mărindu-te.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

De boala cea cumplită vindecă-i, părinte, pe cei ce vin la fierbinte solirea ta, că ai luat, fericite, darul minunilor.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

În mlaştina cumplită m-afund, ierarhe, cea a păcatelor mele, şi nu pot umbla pe calea mântuitoare, cea a poruncilor.

Slavă…

Nicicum nu poate, sfinte, mintea pământească să îţi cuprindă noianul minunilor ce le-ai făcut în viaţă şi după moartea ta.

Şi acum…

A Fiului tău, Maică, dragoste, aprinde-o în ticăloasa mea inimă, rogu-te, arzând păcatul dintr-însa, şi mântuieşte-mă.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Apoi **Megalinariile** sfântului. glasul al 8-lea. (Pe cea mai cinstită).

Bucură-te, chivotul harului, cuvioase Iosif, făcătorule de minuni; bucură-te, solul cetăţii Timişoarei către Mântuitorul, sfinte şi pavăza.

Grabnică izbăvire dă-mi, ca un bun, din boala cumplită, să te laud cu dragoste, slăvitule Iosif, podoaba cea aleasă şi lauda şi slava arhiereilor.

Cererea cea bună plineşte-o celor ce aleargă la al tău acoperământ şi îi luminează cu darul tău, părinte, nădejdea Timişoarei şi a Banatului.

Izvor nesecat de tămăduiri şi vas al iubirii de vrăjmaşi lumii te-ai vădit, urmând, Sfinte Iosif, Stăpânului a toate cu fapta, cu blândeţea şi cu smerenia.

La vârsta cinstitelor bătrâneţi la arhierie te-ai chemat de la Dumnezeu şi te-ai vădit lumii dumnezeiesc luceafăr, prea cuvioase Iosif, rodul Athonului.

Celor în tot chipul împresuraţi, fericite Iosif, care aleargă la racla ta cererile toate plineşte-le, părinte şi binecuvântarea dă-le, prea bunule.

Din tine, Născătoare de Dumnezeu, Dumnezeu Cuvântul întrupându-Se negrăit, covârşeşti, Fecioară, oştirea cea cerească; ţie, dar, îţi aducem cântare de laudă.

Cu toate oştirile îngereşti, cu Botezătorul, cu apostolii cei slăviţi şi cu tot soborul Sfinţilor, Stăpână, Fiului tău te roagă, toţi să ne mântuim.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Troparul Sfântului, glas 1: La vârsta bătrâneţii chemându-te Domnul, toiagul păstoresc ai luat, Sfinte Iosif cu facerea minunilor turma ta bucurându-o şi purtându-o la apa vie, slăvite ierarhule; căreia pururi soleşte-i la Domnul puterilor.

Tropar, glasul al 2-lea: Cârja vlădicească apucând, următorul milei nespuse a lui Hristos Dumnezeu, păzeşte, dar, turma ta, arhiereule şi goneşte-i duhurile vicleanului şarpe şi mân-o la apele Duhului celui prea sfânt, sfinte, cea pe care ţi-a dat-o, o, dumnezeiescule Iosif, păstorul cel mare al oilor.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o înalţ, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul tău.

Și acest tropar pe glasul întâi:

Pentru rugăciunile tuturor Sfinţilor Tăi, Doamne şi ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne miluieşte pe noi, ca un singur Îndurat.

[După care preotul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule…, şi ecfonisul: Că milostiv…, apoi face Otpustul mic, şi încheie zicând: Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.]

Apoi zicem acest **tropar**, glasul al 8-lea: Din tinereţe cu totul te-ai supus Domnului, cu rugăciunile, cu ostenelile şi cu postul. Pentru aceasta văzând Dumnezeu nevoinţele tale, arhiereu şi păstor Bisericii Sale te-a rânduit şi după moarte, în cetele sfinţilor te-a sălăşluit. Sfinte părinte Iosife, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască iertare de păcate celor ce cu credinţă şi dragoste săvârşim sfântă pomenirea ta.

Sursa: **http://mitropolia-banatului.ro/paraclisul-sfantului-iosif-cel-nou/**

Paraclisul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitului Timişoarei

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.

11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: Din tinereţe cu totul te-ai supus Domnului, cu rugăciunile şi cu ostenelile şi cu postul. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoinţele tale, arhiereu şi păstor Bisericii Sale te-ai rânduit; şi, după moarte, în cetele sfinţilor te-ai sălăşluit, Sfinte părinte Iosif, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască iertare de greşeli nouă, celor ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşim sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, pururea a spune puterile tale, noi nevrednicii, că de nu ai fi stătut tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea primejdii, cine ne-ar fi păstrat până acum slobozi? Nu ne vom depărta de tine Stăpână, că pururea mântuieşti pre robii tăi din toată năpasta.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.

15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru la izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Podoabă prea strălucită a mitropoliei Timişoarei, zid nesurpat al dreptei credinţe, izvor de tămăduire pentru cei credincioşi, pe tine te cunoaştem Sfinte ierarhe Iosif, cel ce din tinereţe ai ales calea cea bună.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un serafim te-ai aprins cu focul dorului dumnezeiesc şi ai zburat spre înălţimile desăvârşirii, unde acum cânţi cu toate puterile cereşti cântarea cea întreit sfântă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Nu ne uita părinte, pe noi, fiii tăi, care cu nădejde alergăm la acoperământul rugăciunilor tale, ci ne păzeşte de toată uneltirea celui rău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În marea păcatelor înotând eu, te rog pe tine, Preacurată, ca să mă scoţi la limanul binecuvântat al mântuirii.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cine poate povesti părinte, mulţimea nevoinţelor tale celor mai presus de fire, dar şi mulţimea minunilor izvorâte prin ale tale sfinte rugăciuni? Rugămu-te, luminează-ne cu darul tău, ca să ne facem înţelepţi cinstitori ai vieţuirii tale minunate.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pruncie ai iubit rugăciunea şi vieţuirea întru curăţie, făcându-te următor vieţuirii îngereşti, iar acum cu îngerii petrecând, roagă-te pentru mântuirea sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Din pruncie ai rămas orfan de mamă, dar aripile gândului tău le-ai întins şi mai mult spre Maica Domnului, pe care o roagă să ne acopere şi pe noi de toată primejdia cu a sa milostivire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Liman al mântuirii pe tine te ştim, Ceea ce ai născut nouă pe Cel ce a scos pe Adam din adâncurile morţii.

Apoi aceste **stihiri**:

Purtat-ai Crucea ta cu bucurie părinte, alergând ca un cerb însetat de izvoarele Duhului la limanul mănăstiresc şi te-ai făcut călugăr iscusit, spre bucuria credincioşilor.

Maica Vieţii, sufletul meu cel omorât de păcat îl înviază cu ploaia rugăciunii tale şi-mi dă netulburată trecerea către viaţa cea veşnică.

Sedealna: Întru rugăciuni neîncetate, întru posturi şi privegheri ostenindu-te, ai aflat cărarea Vieţii şi pe toţi pe ea ai povăţuit, ca toţi într-un glas să aducă slavă Ziditorului.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol, ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În mănăstirea Maicii Domnului din Ohrida ai intrat ca frate şi te-ai ostenit zi şi noapte spre plinirea poruncilor dumnezeieşti, aflând de la Hristos dar însutit ca răsplătire.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râvna ta cea fierbinte pentru slujirea Cuvântului a minunat pe cei din obşte, dar tu, părinte, spre şi mai mari osteneli năzuiai, cerând în cămara inimii luminare şi povăţuire de la Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Ca o pasăre râvnitoare de înălţimile duhovniceşti, ai zburat spre muntele Athos, unde te-ai desăvârşit întru priceperea cea duhovnicească, spre luminarea celor ce te cinsteau.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Inima mea cea întunecată de păcat o curăţeşte cu îndurările tale Stăpâna mea şi mă păzeşte de toată răutatea vrăjmaşilor ce păzesc călcâiul meu.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, mic-şorând Hristoase, noaptea păcatului, cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La mănăstirea Pantocrator din Muntele Athos ai fost călugărit, luând numele de Iosif, pe care toată viaţa îl vei purta cu cinste.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelepciunea ta duhovnicească a luminat multe inimi, făcându-te vrednic de ridicarea la cinstea de egumen al mănăstirii Sfântului Ştefan din Adrianopol.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Iarăşi te-ai întors în Athosul iubit, unde nevoinţelor mai presus de fire te-ai dă-ruit, ajungând la măsura desăvârşirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Alungă de la mine pe vrăjmaşii nevăzuţi care mă necăjesc şi dă-mi trecere netul-burată spre limanul virtuţilor.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile me-le; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În marea lavră românească Cutlumuş eşti pus egumen şi pe toţi îi uimeşti cu înţelepciunea ta şi cu rugăciunea neîncetată, pe care o dăruieşte şi nouă, spre ieşirea din pământul patimilor

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru viaţa ta cea luminată ai fost pus în scaunul de mitropolit al Timişoarei, ca să luminezi ca un soare pe toţi cei ce cu dragoste urmează sfaturile tale cele înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Turma ta ai păzit-o cu toiagul crucii de năvălirile vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi şi ai luat plată de la Hristos ca o bună slugă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stinge focul păcatului meu cu revărsările rugăciunii tale şi arată inima mea Rai înţelegător şi roditor de florile gândurilor dumnezeieşti.

Apoi aceste **stihiri**:

Focul s-a supus ţie, celui ce erai pururea aprins de focul iubirii dumnezeieşti şi cetatea Timişoarei s-a izbăvit prin rugăciunile tale de mare primejdie.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: Apărător nebiruit, ca cel ce prin tine din nevoi s-a mântuit, te are pământul Banatului, Iosif. Ci ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu apără-l pe el de toată nevoia, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Iosif, făcătorule de minuni.

Prochimenul, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Fericit bărbatul cel ce se teme de Domnul...

Evanghelia după Matei:

Matei 11, 27-30
Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile ierarhului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **stihira** glas 6 (forma glasului 2):

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Cu vrednicie ai păstorit turma ta la limanurile vieţii şi încărcat de zile te-ai mutat de pe pământ în lăcaşurile cele veşnice.

[*Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului ierarh Spiridon, ale Sfinţilor şi dreptţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămune, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.]*

[Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Darul facerii de minuni luând încă din timpul vieţii, pe mulţi bolnavi ai tămăduit, dar şi acum nu încetezi a vărsa izvoarele darurilor tale.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cei ologi i-ai întărit a merge pe picioarele lor, iar acum paşii gândului meu îndreptează-i pe cărările mântuirii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Din chinuirea diavolului ai scos pe cea suferindă şi acum de sub robia păcatului scoate-mă pe mine, cel ce nu am pus început pocăinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiind tu grădină cerească a Tatălui, umple de miresmele gândurilor cereşti şi sufletul meu cel biruit de seceta patimilor.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe surzi şi pe muţi ai vindecat, ca auzind porunca Domnului să grăiască cuvinte de laudă către Binefăcătorul lor, iar noi aducem ţie jertfa gândurilor noastre smerite.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un minunat doctor fără de arginţi te-ai arătat pentru cei neputincioşi, însă vindecă şi rănile sufletelor noastre cu untdelemnul rugăciunii tale.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântului Duh, Dumnezeu.

Blândeţea ta cea nebiruită a atras inimile multora către Hristos, pe care Îl roagă să îmblânzească pornirile patimilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiind carte a vieţii, roagă pe Hristos să mă scrie şi pe mine în cartea celor mântuiţi.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu rugăciunea cea neîncetată a inimii te-ai luminat şi cu razele virtuţilor tale ai luminat calea celor ce zăceau în întunericul păcatului.

Stih: ***Sfinte ierarhe Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe fecioare le-ai păzit curate de îndrăzneala tâlharilor, arătând mormântul tău izvor de minuni şi după moarte, spre mângâierea şi bucuria credincioşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cu ploaia rugăciunilor tale ai stins focul cel năprasnic ce ameninţa cetatea, stingând şi focul durerilor celor de multe feluri ale credincioşilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ridică vălul durerilor ce acoperă sufletele noastre şi ne dăruieşte acoperământul bucuriei tale.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Apoi aceste **stihiri**, glas 8: podobie:"Ceea ce esti mai cinstită...".

Bucură-te, izvor de minuni spre binecuvântarea credincioşilor, toiagul sfinţit al mitropoliei Timişoarei, lauda neamului nostru românesc, odihna inimilor umilite, cel ce cu serafimii slujeşti Ziditorului tău, adu-ţi aminte şi de cei ce călătoresc pe marea vieţii şi îi izbăveşte din primejdii.

Pe Maica Domnului ai avut-o îndrumătoare pe calea călugărească şi asprimea vieţuirii mai presus de fire ai primit-o ca pe o dulceaţă negrăită spre sfinţirea sufletului şi a trupului.

Muntele Athos se laudă cu nevoinţele tale şi cu înţelepciunea ta cea asemenea marilor Părinţi, iar noi cu rugăciunile tale nădăjduim să ne izbăvim din multe primejdii.

Mânia focului o ai stins numai cu a ta rugăciune şi acum stinge fericite, cu ploaia rugilor tale şi focul cel gătit pentru mulţimea nedreptăţilor noastre.

Cu smerenia împodobindu-te şi purtându-o ca pe o cunună, ai călcat toate vicleşugurile diavolului şi pe mulţi ai îndreptat către Adevărul cel veşnic.

Fiind tu liman fericit al celor bolnavi, pe mulţi ai slobozit din legăturile durerilor sufleteşti şi trupeşti şi cercetezi şi acum cu milă neputinţele noastre.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu Apostolii lui Hristos, cu Sfântul Iosif cel nou de la Partoş şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm

greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Taberele demonilor ai biruit şi turma ta spre Adevăr ai călăuzit, tămăduire ai dăruit celor suferinzi şi plată însutită ai aflat de la Hristos, pe care roagă-L să ierte datoriile noastre cele multe.

Icoană a ierarhilor fiind şi oglindă a monahilor, fii turn nebiruit al rugăciunii pentru toţi credincioşii care nădăjduiesc la acoperământul rugăciunilor tale.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Imnografie

Condacul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului: Apărător nebiruit, ca unul care prin tine din nevoi s-a mântuit, te are pământul Banatului, Sfinte Iosif. Ci, ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu apără-l pe el de toată nevoia, ca să cântăm ţie: bucură-te, Sfinte ierarhe Iosif, făcătorule de minuni.

Troparul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului: Din tinereţe cu totul te-ai supus Domnului, cu rugăciunile şi cu ostenelile şi cu postul. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoinţele tale, arhiereu şi păstor Bisericii Sale te-a rânduit; şi după moarte, în cetele sfinţilor te-a sălăşluit, Sfinte părinte Iosif. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască iertare de greşeli nouă, celor ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşim sfântă pomenirea ta.

Tropar: Părăsind Athosul iubit, ai fost îmbrăţişat cu bucurie de pământul românesc, pe care sfinţindu-l cu rugăciunile tale, ai fost chemat în lăcaşul ceresc, Maica Domnului sub al cărei acoperământ ai fost ocrotit, te-a chemat întru Împărăţie, dar ne-ai lăsat moştenire rugăciunile tale luminate şi dorul neîncetat de veşncie.

Condac: Podoabă nepreţuită te are pământul Banatului cuvioase părinte, pe care păzeşte-l cu rugăciunile tale de viforul multelor ispite, întăreşte Biserica lui Hristos, ca unul ce ai slujit-o pe ea cu sârguinţă, şi inimile credincioşilor le luminează, ca să aducă roade de credinţă.

Icos: Se veseleşte astăzi pământul românesc la prăznuirea ta cinstită, căci duhovniceşte vieţuind, ca un înger ai zburat la cetatea cea sfântă, cu ale tale mijlociri dăruieşte pace celor ce te cinstesc cu credinţă, şi învăţătura cea dreaptă ajută-ne s-o păzim de erezii cu stăruinţă.

Bucură-te, crin împărătesc al virtuţilor, povăţuitor neînfricat după canonul Părinţilor, bucuria Bisericii Banatului ce prin tine s-a înnoit, lauda credincioşilor ce-şi descoperă gândul umilit, cetate nebiruită de valurile ispitelor, izvor dulce curgător al cuvintelor, podoabă a cetei Sfinţilor români, cununa cinstită a dreptei măriri, tămăduitorul celor căzuţi în patul deznădăjduirii, rază ocrotitoare revărsând lumina iubitoare a Treimii.

Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, scaunul cel înalt al Înţelepciunii, cel ce şi-a împodobit tronul inimii cu florile gândurilor dumnezeieşti şi s-a făcut dulce grăitor de cele înalte, să oprească şi curgerea izvorului patimilor noastre spre a afla odihna smereniei.

Ca cel ce a împodobit scaunul arhieresc al Timişoarei cu razele virtuţilor sale şi a aşezat pe scaunul inimilor credincioşilor cuvintele înţelepciunii lui Hristos, stând acum înaintea tronului Treimii, Făcătoare de viaţă să mijlocească pentru noi luminarea minţii cu strălucirea razelor Soarelui dreptăţii.

(Video) Troparul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoș, mitropolitul Banatului - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-ierarh-iosif-cel-nou-de-la-partos-mitropolitul-banatului-tropar

Sinaxar - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoș, mitropolitul Banatului - 15 septembrie:

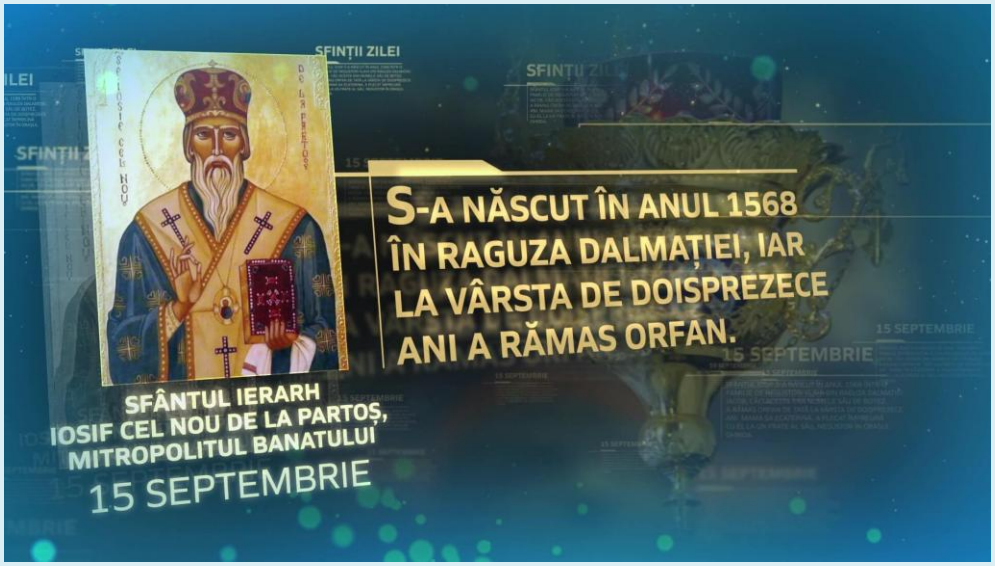

https://www.trinitas.tv/sfantul-ierarh-iosif-cel-nou-de-la-partos-mitropolitul-banatului-15-septembrie/

Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş comoara strălucitoare a blândeţii, întipărind pe fila inimii tainele duhului

În călătoria spre tainele ascunse în mijlocul Raiului inimii,
Fii nouă călăuzitor, deschizându-ne cu bucurie uşile Luminii,
Povăţuitorule al sufletelor necăjite,
încredinţează-ne milostivirii dumnezeieşti,
Ca la ospăţul tău să ne învrednicim
de adăparea răcoritoare din paharele cereşti.

Pe noi, cei nepricepuţi şi cu mintea tulburată de vicleniile vrăjmaşului,
Ne înţelepţeşte părinte, cu rugăciunea ta
şi dăruieşte strălucire graiului,
Ca să-ţi cântăm cu bucurie mulţumitoare,
că ne-am izbăvit de oastea lui faraon,
Şi mintea căzută în întuneric a fost înălţată prin Cruce,
făcându-se al Luminii tron.

Mintea mea cea zugrăvită în chipul întunericului
nu suferă întipărirea slovelor Luminii,
Chiar dacă pentru un moment se adânceşte
în înţelegerea tainelor Dumnezeirii,
Dar mai înainte de a ajunge la capătul sensului slova se şterge,
spăimântându-se de mintea pătimaşă,
În jurul căreia doar roiul gândurilor rele îţi găseşte ,,odihnă”
prin semănarea cuvintelor cu alură trufaşă.
Neînţelepţirea mea o tămăduieşte părinte,

turnând peste mintea nepricepută roua rugăciunii,
Care înfloreşte crinii cei dumnezeieşti ai tainelor
mai presus de cuprinderea vasului inimii.

Pururea dorm în mormântul păcatelor,
otrăvit fiind de multe soiuri de păcate,
Cu râvnă lucrez să înalţ muntele răutăţilor,
prin cugetările cu totul deşarte.
Pe mine, cel ce bolesc de cumplite patimi
mă tămăduieşte cu a ta milostivire,
Obiceiurile mele cele proaste le îndreptează
şi mă învaţă a iubirii adâncime.

Sufletul meu îl povăţuieşte la limanul odihnei
şi ascunde-l în turnul pocăinţei,
Ca de viforul ispitelor să fiu păzit
şi să pătrund pentru întâia oară în taina umilinţei.
Cel ce din tinereţe ai strălucit ca vas binecuvântat
al mângâierilor Duhului Sfânt,
Pe mine, cel împodobit cu marea frunzelor nerodirii,
mă povăţuieşte spre Cuvânt.
Cu puterea Crucii ce o porţi în mână
risipeşte nălucirile cele diavoleşti,
Care mă ţin în casa păcatului,
hrănindu-mă totdeauna cu patimile trupeşti.
Jugul Domnului de bunăvoie luându-l din tinereţe,
ai lucrat neîncetat în ogorul mântuirii,
Sădind seminţele virtuţilor şi pe toţi
povăţuindu-i la limanul dulce al sfinţirii.
Căutând Domnul cu blândeţe spre ostenelile tale,
te-a rânduit în Biserica Sa ca păstor,
Pentru aceasta, pe mine cel rătăcit şi ameţit de patimi
mă povăţuieşte la patul Crucii cel odihnitor.

În grădina dumnezeieştii Biserici
Sfântul Iosif străluceşte ca un crin împărătesc,
Cu apele înţelepciunii fiind adăpat şi
razele Duhului primindu-le ca dar ceresc.
Pentru aceasta a odrăslit roadele cunoştinţei celei înalte,
pecetluite de lumină,
Din vasul tainelor dumnezeieşti adapă
şi inima mea care după cele cereşti suspină.

Ochii dumnezeieşti citesc cartea tainelor ascunsă în inimile omeneşti,
Şi cu privire zâmbitoare pe Iosif
Pronia l-a rânduit păstor al oilor duhovniceşti,
Cu toiagul blândeţii ce poartă floarea rugăciunii
a călăuzit poporul încredinţat,
Şi pentru ostenelile sale spre culegerea roadelor credinţei
cu multe daruri a fost încununat.

Din mâna Marelui Arhiereu ai primit darul arhieriei
şi binecuvântare spre rodire,
În lumina razelor dumnezeieşti ai fost arătat
vas ales plin de cerească strălucire.
Îmbrăcându-mă cu haina lenevirii,
nelucrătoare întru mine arăt darurile Stăpânului,
Cu roua rugăciunii tale, părinte,
stinge focul chinurilor gătit pentru nesocotirea legământului.
Greutatea zilei ai purtat şi talanţii din destul i-ai înmulţit,
Întru lumină ai înălţat Crucea sfinţeniei
şi pe toţi bine i-ai sfătuit.
Pe uşile bucuriei cereşti ai intrat,
întâmpinat de florile cântărilor îngereşti,
Pe mine, cel întristat de păcat,
mă povăţuieşte spre ale pocăinţei porţi împărăteşti.

Veniţi toţi credincioşii să intrăm în cămara Împăratului,
chemaţi de slujitorul Său,
La ospăţul ceresc Sfântul Ierarh Iosif
ne cheamă să-L slăvim pe Dumnezeu.
Trâmbiţa Duhului luând viersuieşte părinte,
tainele înţelepciunii neînţelese,
Deschide mintea noastră ticăloasă
ca să priceapă cuvintele din Rai culese.

Prin cruce te-ai înălţat pe vârful Taborului înţelegător,
Şi privind adâncul Înţelepciunii,
te-ai făcut poporului luminător.
Razele tainelor împărtăşind celor însetaţi
de izvorul cuvintelor dumnezeieşti,
Te-ai făcut poartă către Rai celor ce nădăjduiau
spre intrarea în cămările cereşti.

Inima ta făcându-se vistierie a darurilor Treimii
cu mâna gândului a împărţit tuturor comorile cereşti,

Împodobind în chip strălucitor Biserica lui Hristos
şi ridicând-o la contemplarea razelor dumnezeieşti.
Cu haina blândeţii îmbrăcându-te
şi punându-ţi pe cap cununa smereniei,
În mâinile sufletului purtai perlele înţelepciunii,
agonisite prin truda dragostei.

Sensul Crucii adâncind în inima ta,
descoperit-ai taina vieţuirii înţelepte,
Desfătarea trupească o ai tăiat,
făcând chipul Crucii cu dulceţile vrednice.
Toată aşezarea orizontală a lumii
ai biruit-o prin alegerea înălţării spre cer,
Arătând că viaţa creştinului e o cruce
prin lupta între lume şi Cel Nemuritor.

În tot Banatul ai semănat darurile minunilor tale,
Pentru aceasta în cer ai aflat
plata ostenelilor sfinţitoare,
Bogăţia străcăcioasă a acestei lumi,
ce te ţinea la pământ o ai părăsit,
Şi de bunăvoie ai ales crucea sărăciei
prin care comoară în cer ţi-ai agonisit.

Pe cărarea cea strâmtă cu bucurie ai alergat,
ca să afli în cer calea cea largă,
Prin înfrânare dulceţile trupului ai călcat
ca să afli desfătarea cea neluată.
În Sfântul Munte glasul Duhului
ţi-a şoptit să mergi în ţara Banatului,
Ca să întăreşti pe fraţii tăi aflaţi în nevoi
cu înţelepcunea sfatului.
În timp de grea încercare ai fost scăpare poporului necăjit,
Şi purtând cârja păstorească
spre limanul odihnei l-ai povăţuit.
Ca un înger ai petrecut în Biserica Domnului,
ostenindu-te întru lucrarea rugăciunii,
Pentru aceasta cămările cereşti te-au îmbrăţişat cu bucurie,
ca pe un slujitor al Treimii.

Dragostea dumnezeiască a biruit orice
atragere a inimii spre plăcerea lumească,
Şi cu armele slujirii îngereşti te-ai îmbrăcat,

învingând toată puterea vrăjmaşă.
Raza cea fără de materie a luminii dumnezeieşti
odihind în inima-ţi râvnitoare,
Toată negura patimilor ai risipit
şi te-ai făcut pildă de viaţă înălţătoare.

Viaţa ta ca icoana unei stele străluceşte pe cerul Ortodoxiei,
Învredniceşte-ne şi pe noi rugăciunilor tale,
spre dobândirea veşniciei.
Rănile pricinuite sufletului de sabia păcatului
le tămăduieşte cu untdelemnul rugăciunii,
Deschide poarta minţii noastre şi
înfăţişează ochilor neştiutori icoana Iubirii.

Ca un cărbune ai fost aprins de focul dumnezeirii,
eliberându-te de fumul patimilor,
Şi pe podul morţii ai trecut la viaţa cea veşnică,
arătându-te biruitor asupra păcatelor.
Ca un stâlp de foc te-ai înălţat în mijlocul ispitelor,
alungând întunericul înşelăciunii,
Făcându-te lumină povăţuitoare
spre înţelegerea tainelor Adevărului şi alungarea rătăcirii.

Celor ce privesc mormântul tău
cu ochii credinţei le izvorăşte vindecări,
Ca de toată patima să se izbăvească
prin ale tale tainice luminări.
Mintea ascunzându-o în cetatea odihnei,
de grija lumească ai fugit,
Şi îngrădindu-te cu poruncile Evangheliei,
întru libertatea Duhului te-ai odihnit.

Trupul a purtat în spate povara nevoinţelor,
ca sufletul să se elibereze de greutatea patimilor,
Şi cu puterea gândurilor smerite
ai arătat nelucrătoare toate ispitele vrăjmaşilor.
Cartea Banatului păstrează chipul tău de lumină
punând alături pecetea mulţumirii,
Iar cetatea Timişoarei saltă şi se veseleşte
că din ceruri o veghează prietenul Treimii.

Făclia blândeţii tale a rămas nestinsă,
chiar şi în mijlocul întunericului păgânilor,

Căci n-ai căutat la faţă, ci pe toţi
i-ai împărtăşit din darurile cuvenite Sfinţilor.
La masa cerească cu Apostolii stând şi
în cântări cu îngerii petrecând,
Roagă-te Domnului ca până în sfârşit
la poruncile Domnului să fim aflaţi lucrând.

Cu privire iubitoare a inimii te-ai înfăţişat
zâmbitor înaintea Stăpânului,
Mânie având numai asupra şarpelui
al cărui cap l-ai zdrobit cu puterea Cuvântului.
Înfrânând toate năvălirile plăcerilor
te-ai făcut turn al bunătăţilor duhovniceşti,
Şi arşiţa vieţii lucrătoare răbdând,
ţi-ai urcat sufletul pe scara odihnei cereşti.

Lupii cei păgâni i-ai îmblânzit şi pe fiii duhovniceşti
la păşunea duhovnicească i-ai povăţuit,
Pe mine, cel rătăcit pe cale, spre pădurea tainelor duhovniceşti
mă îndreaptă, pe aripile gândului smerit,
La toate cererile noastre aduse
prin rugăciune răspunde cu părintească iubire,
Fii doctor celor bolnavi, turn celor prigoniţi
şi tuturor poartă de mântuire.

În ceruri vezi acum slava pururea fiitoare şi cu îngerii te veseleşti,
Ocroteşte-ne cu veşmântul tău
arhieresc al rugăciunii, pe noi, cei fricoşi.
Vântul ispitelor îl risipeşte şi războiul prigoanei îl slăbeşte,
Întunecă toată lucrarea vrăjmaşă
şi pe căi line ne povăţuieşte.

Ai suit cu picior hotărât pe muntele rugăciunii, neprivind spre amăgirea şarpelui,
Focul ispitelor nu te-a tulburat,
urmând întru totul lumina gândită a sfatului.
Înfrânând mişcările trupului prin afundarea
în râul pururea curgător al rugăciunii,
Te-ai arătat înaintea tuturor ca o comoară
purtătoare a darurilor nepătimirii.

Pe cărarea faptelor bune cu veselie
călătorind însoţit de cântările îngereşti,

Nu ai băgat de seamă osteneala drumului
şi ai ajuns în lăcaşurile cereşti.
În cetatea Edenului te-ai suit pe treptele rugăciunii
sprijinit de toiagul Duhului Sfânt,
Care ţi s-a făcut sceptru arhieresc, prin mijlocirea
înţelegerii tainelor ascunse de Cuvânt.

Slava Treimii cu dreaptă credinţă ai vestit şi
întru Lumina întreit strălucitoare te-ai odihnit,
Din temniţa patimilor mă cheamă şi
inima mea întunecată o odihneşte la liman smerit.
Cununa neveştejită a sfinţeniei ai dobândit şi
din adâncul ispitelor pe noi ne-ai slobozit,
Ca un părtaş al tainelor celor mai presus de minte,
dăruieşte-mi gând în lumină adâncit.

Pe pământ prin osteneli ai dobândit viaţa cea îngerească,
Iar acum cu cei netrupeşti te desfătezi
de bucuria cea cerească
Sufletul tău îmbrăcat în veşmântul nepătimirii
strălucea mai mult decât haina arhieriei,
Şi viaţa ta a fost oază de lumină pentru cei
ce urmau vasul cel călăuzitor rânduit de iubirea Proniei.

Răsărit-ai ca o stea din părinţi binecredincioşi
şi temători de Dumnezeu,
Şi în mănăstirea Maicii Domnului te-ai desăvârşit în înţelepciune,
biruind pe cel rău.
Ca un pom ai fost sădit în muntele Athosului,
unde ai adus roade minunate,
Vijeliile ispitelor înfruntând, nu te-ai clintit,
contemplând tainele de Duhul luminate(arătate).

Împodobit-ai scaunul mitropolitan al Timişoarei
cu binecuvântarea patriarhului,
Neprecupeţind osteneala purcederii la
calea lungă ai venit să slujeşti poporului,
Ca un izvor de minuni te-ai arătat şi
tot pământul Banatului cu roua lor l-ai udat,
Inimile căzute le-ai ridicat la cetatea de sus,
dăruindu-i mireasma gândului înalt.
Razele nădejdii mântuirii în sufletele întristate ai aşezat,
tămăduind toată neputinţa,

Reînnoind chipul bisericii cu
strălucirea frumuseţii lui Hristos, ai vestit biruinţa,
Izvor de dragoste dumnezeiască te-ai arătat tuturor,
jertfindu-te pe altarul rugăciunii,
Şi cu stâlpii dreptei-credinţe întărind cârma Bisericii
te-ai făcut plinitor al măririi.

La mănăstirea Partoşului retrăgându-te,
te-ai nevoit în adâncirea virtuţilor,
Şi din fântâna harului gustând te întăreai
spre marea călătorie către Raiul Sfinţilor.
În ziua prazniculuiAdormirii Maicii Domnului
te-ai mutat la veşnica bucurie cerească,
Fiind luat de mână de Cea care te-a ocrotit
şi te-a condus de pe pământ la cetatea împărătească.

Roagă-te Sfinte Iosif, ca Domnul
să ne acopere inimile cu mila Sa nemărginită,
Ca să ne îndreptăm gândurile spre
lucrarea cea de Duhul sfinţită,
Cu stâlpii rugăciunilor Tale păzeşte
Biserica lui Hristos de săgeţile eresurilor,
Şi mâna ta să ţină neîncetat
acoperământul de lumină deasupra ortodocşilor.

Bucură-te, icoană de Duhul însufleţită şi
împodobită de mâna arhierească,
Stâlpul tainelor celor dăruite de înălţime,
prin cugetarea netrupească,
Vas al tainelor, din care izvorăşte toată mireasma darurilor,
Credincios slujitor al Împăratului,
lucrând prin puterea sfaturilor,
Rugător neîncetat, sprijinind sufletul bisericii lui Hristos,
Împodobitor al cămării Mirelui
cu blândeţea gândului luminos.
Minte întărită de Duhul Sfânt, ce a surpat zidul eresurilor,
Următor al vieţii îngereşti, pierzător taberelor demonilor,
Lauda cetăţii Timişoarei cea cu glas de mulţumire,
Îndreptătorul călugărilor spre limanul de mântuire,
Casa cea îngerească împodobită cu mireasma nepătimirii,
Podoaba cea aleasă a luminii vestitoare a lucrărilor Iubirii
Lumina cea neapusă ce sprijină stâlpii bisericii Banatului,
Pom al înţelepciunii dumnezeieşti, ce dă tărie sfatului,

Acoperământ al rugăciunii ce suie gândul la tronul împărătesc,
Vistierie neîmpuţinată ce împarte tuturor din darul ceresc,
Carte a minunilor în care Cuvântul şi-a scris razele milostivirii,
Părinte al pocăinţei lucrătoare
ce ne adăposteşti în pământul nepătimirii,
Soare înveselitor al Banatului ce lucrezi cu puterea razelor Duhului,
Pecete arhierească a cărei lumină cheamă inimile la taina Cuvântului.

Sursa:
https://sfantulnectarie-babylenuta.blogspot.com/search/label/SF%C3%82NTUL%20IERARH%20IOSIF%20CEL%20NOU%20DE%20LA%20PARTO%C5%9E

Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş – Viaţa, nevoinţele şi minunile

Vieţile Sfinţilor - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Timişoarei

Acest ierarh sfânt şi purtător de Dumnezeu, Iosif cel nou de la Partoş, s-a născut pe la anul 1568, în oraşul Raguza Dalmaţiei, dintr-o familie de creştini valahi. Din botez se numea Iacob. Rămânând orfan de mic, mama sa i-a dat o creştere aleasă, iar la vârsta de 12 ani a fost trimis la Ohrida să înveţe carte.

Când avea 15 ani, tânărul Iacob este chemat de Hristos la sfânta nevoinţă călugărească, în Mănăstirea Maicii Domnului din localitate.

- *După cinci ani se duce la Muntele Athos şi intră* ***în obştea Mănăstirii Pantocrator****. Aici,* ***după aspre osteneli duhovniceşti, îmbracă schima marelui şi îngerescului chip sub numele de Iosif.***

La Pantocrator cuviosul schimonah Iosif "Valahul" s-a nevoit mulţi ani de zile, împreună cu numeroşi alţi monahi greci, români şi macedoneni. Acolo a deprins meşteşugul luptei duhovniceşti, postul desăvârşit, privegherea de toată noaptea, ascultarea şi smerenia. Apoi, ***făcându-se sihastru în pădurile din împrejurimi şi mult ostenindu-se, a ajuns la măsura desăvârşirii, învrednicindu-se de la Dumnezeu de darul lacrimilor şi al rugăciunii neadormite care se lucrează cu mintea în inimă. Pentru sfinţenia vieţii sale avea încă şi darul facerii de minuni, vindecând multe boli, îndeosebi pe cei ologi.*** Pentru aceasta era chemat în multe mănăstiri atonite şi vindeca pe călugări de grele suferinţe trupeşti.

Văzându-l umbrit de harul Duhului Sfânt, părinţii au chemat în obşte pe cuviosul Iosif Valahul şi, făcându-l preot, l-au rânduit duhovnic al călugărilor din Muntele Athos. Şi era atât de iscusit povăţuitor de suflete, încât ajunsese vestit la patriarhul de la Constantinopol.

- *Pentru aceea a fost rânduit egumen la Mănăstirea Sfântului Ştefan din Adrianopol, pe care o conduce cu multă înţelepciune şase ani.*
- *Apoi este numit egumen în Mănăstirea Cutlumuş din Athos, renumită ctitorie a domnilor Ţării Româneşti, unde se nevoiau mulţi călugări români şi macedoneni.*

După ce formează numeroşi fii duhovniceşti, se retrage în linişte în preajma Mănăstirii Vatoped. Dar, răposând mitropolitul Timişoarei, ***românii din Banat, călăuziţi de Duhul Sfânt, au ales păstor în locul lui pe cuviosul Iosif Valahul, deşi avea 80 de ani, fiind vestit în toate ţările balcanice şi cinstit ca sfânt încă din viaţă.***

- *În anul 1650 este hirotonit arhiereu şi aşezat în scaunul de mitropolit al Timişoarei.*

Aici bunul păstor s-a dovedit mare apărător al Ortodoxiei, mângâind şi povăţuind către Hristos timp de trei ani de zile Biserica Banatului. Căci ***era tare în credinţă, înţelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune.***

A făcut şi unele minuni spre lauda lui Dumnezeu şi alinarea suferinţelor unor credincioşi, punând mâinile pe capul lor şi rugându-se pentru ei.

De asemenea, a stins cu rugăciunea sa focul ce cuprinsese partea de apus a Timişoarei. Căci, ieşind din biserică cu Sfintele Taine în mâinile sale şi rugându-se cu lacrimi, îndată a trimis Dumnezeu o ploaie puternică şi s-a stins focul.

- *În anul 1653, Sfântul ierarh Iosif cel nou se retrage la Mănăstirea Partoş.*

Aici, mai trăind încă trei ani, în toamna anului 1656 îşi dă sufletul în mâinile Marelui Arhiereu Iisus Hristos, fiind în vârstă de peste 85 de ani.

Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat la 7 octombrie 1956 şi se face pomenirea lui la 15 septembrie.

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul părinţilor noştri!

Sfântul Iosif cel nou de la Partoș - drumul spre sfințenie

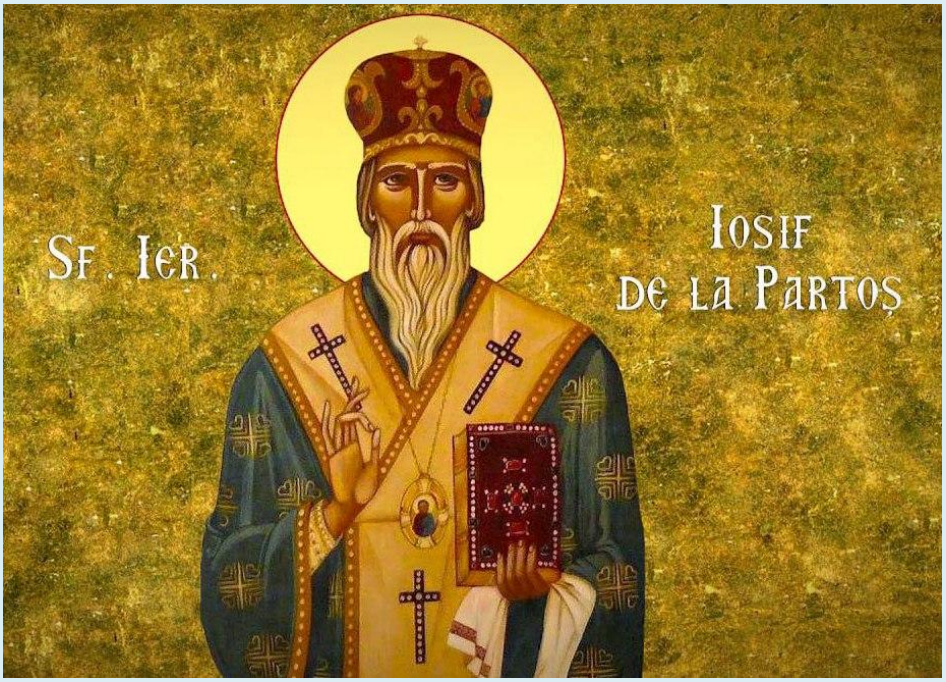

Călugărit fiind încă de la 15 ani, Sfântul Iosif a fost pe rând egumenul mai multor mănăstiri, ajungând spre finalul vieții să fie mitropolit al Banatului și un mare duhovnic, cinstit încă de pe atunci ca unul care dobândise chipul îngeresc.

***

Născut în secolul al XVI-lea, în Raguza Dalmației, Sfântul Iosif a rămas orfan de mic, astfel că la 12 ani a mers la Ohrida să învețe carte. Călugărindu-se la numai 15 ani, a mers apoi la Mănăstirea Pantocrator din Sfântul Munte, primind schima mare. După ce a deprins rugăciunea în osteneală și dragostea de frați, s-a nevoit în sihăstrii, având darul lacrimilor și focul inimii, vindecându-i pe cei bolnavi și povățuind sufletele.

Numit mai întâi egumen al Mănăstirii Sfântului Ștefan din Adrianopol, a condus apoi Mănăstirea Cutlumuș din Athos, iar pe când avea 80 de ani deja a fost ales mitropolit al Banatului.

În vremea aceea, fiind cuprinsă Timișoara de foc, a ieșit Sfântul Iosif cu Sfintele Taine, rugându-se cu lacrimi, și atunci Domnul a trimis ploaie, iar focul s-a stins.

Ultimii trei ani din viață Sfântul Iosif i-a trăit la Mănăstirea Partoș, retras ca și cum ar fi fost deja în Împărăția Cerurilor.

Sinaxar - Pomenirea celui între Sfinţi părintelui nostru Iosif cel nou, mitropolitul Timişoarei şi a tot Banatul, făcătorul de minuni

Tot în această zi (15 septembrie) pomenirea celui între Sfinţi părintelui nostru Iosif cel nou, mitropolitul Timişoarei şi a tot Banatul, făcătorul de minuni.

Acest fericit părinte era din pământul Dalmaţiei, născut la anul 1568 în oraşul Raguza, unde părinţii săi, Ioan şi Ecaterina, vlahi sau aromâni, se îndeletniceau cu negoţul pe mare, fiind cunoscuţi de toţi locuitorii acelei părţi ca oameni cu frica lui Dumnezeu.

Murindu-i tatăl, înecat cu corabia în apele Marii Adriatice, tânărul Iacob, cum se numea în mirenie, s-a mutat împreună cu maica sa în Ohrida, unde a şi învăţat carte mai multă vreme la Mânăstirea Maicii Domnului din acea cetate.

Dorind să-şi închine viaţa Domnului, a plecat apoi la Sfântului Munte al Atosului, intrând în Mânăstirea Pantocratorului, unde s-a călugărit luând numele de Iosif. ***Până la vârsta patriarhală de 82 de ani a petrecut între vieţuitorii Sfântului Munte, făcându-se pildă de adevărată trăire întru Hristos.*** Înfruntând cu puterea credinţei primejdiile şi ostenelile de tot felul, alesul între cuvioşi a crescut duhovniceşte şi a rodit bogat în fapte minunate.

În vremea aceea surpându-se stăpânirea creştinească din părţile Banatului, o dată cu venirea turcilor, Domnul n-a lăsat fără mângâiere şi întărire pe credincioşii acestor meleaguri; ci din Sfântul Munte le-a hărăzit cârmuitor

duhovnicesc pe vlădica Iosif, care prin alegerea şi trimiterea sa de către Patriarhia Ţarigradului trebuia să împodobească scaunul mitropolitan al Timişoarei. ***Deşi la vârstă înaintată, n-a precupeţit osteneala purcederii la calea lungă ce-l ducea spre păstoriţii săi, care-l aşteptau ca pe un sfânt ales al lui Dumnezeu, al cărui dar al facerii de minuni în tot locul era vestit.***

Noul mitropolit a fost înscăunat la 20 iulie 1650, din acea zi cercetând cu o râvnă deosebită întregul ţinut pus sub oblăduirea sa duhovnicească, îndrumând lucrarea preoţilor, înviorând viaţa credincioşilor, reînnoind bisericile şi mânăstirile sau zidind altele noi, după trebuinţă. ***Pretutindeni pe unde a trecut, neputinţa se vindeca, viaţa se înnoia, credinţa se întărea, nădejdea creştea. Ostenindu-se ca un viteaz, s-a arătat biruitor în vâltoarea luptelor cu greutăţile, mâna Domnului fiind cu el în toată vremea, ridicându-l mărturie tare şi pavăză neînfrânată dreptei credinţe şi arătându-l strălucit prin faceri de bine, prin săvârşirea de minuni şi prin neabătuta dragoste faţă de toţi oamenii.***

La 1653, în al optzeci şi cincilea an al vieţii sale, s-a retras la sfânta Mânăstire a Partoşului, nu departe de cetatea Timişoarei, şi aici a mai vieţuit încă trei ani în rugăciune, post, faceri de bine şi tămăduiri. ***Iar la praznicul Adormirii Maicii Domnului din anul mântuirii 1656 s-a mutat către Domnul, fiind îngropat în biserica mânăstirii.*** Mormântul său a devenit de atunci loc de cinstire şi de rugăciune pentru credincioşii de pretutindeni. Mai apoi însă găsindu-se cu dreptate ca sfintele sale moaşte să se aşeze în chiar oraşul în care a păstorit, spre mai mare cinstire şi împlinirea cererilor de folos ale smeriţilor rugători, au fost strămutate cu mare alai în catedrala mitropolitană din Timişoara în anul 1956, la trei sute de ani de la moartea sa.

Şi a lucrat sfântul şi după moarte tot felul de minuni, întru slava adevăratului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Mircea Păcurariu - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş - Viaţa şi nevoinţele

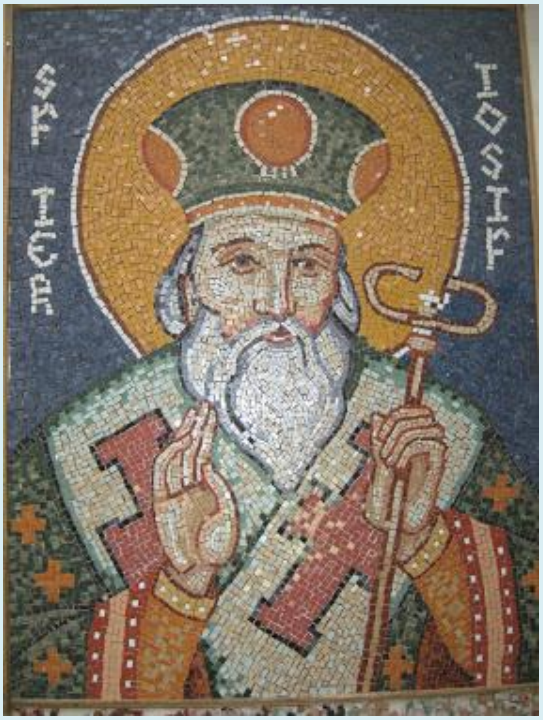

În părţile de apus ale ţării noastre, în Banat, a cunoscut mireasma sfinţeniei, încă din vremea petrecerii sale în lume, unul din ierarhii de aici, mitropolitul Iosif al Timişoarei. Ştirile despre viaţa bisericească din această latură de ţară coboară până în primele veacuri creştine, în timpul strămoşilor noştri daco-romani, când se pare că exista un scaun vlădicesc la Morisena (azi Cenad, jud.Timiş), unde s-au descoperit urmele unei bazilici din secolele IV-VI, precum şi un număr de obiecte paleo-creştine. În primii ani ai veacului al XI-lea, un conducător local, cu numele Ahtum sau Ohtum, a ridicat o mănăstire la Morisena, cu „călugări greci", adică ortodocşi, trecută nu peste mult timp în stăpânirea unor călugări latini, în veacurile al XIV-lea şi al XV-lea, ştim că preoţii şi credincioşii români de aici s-au confruntat cu o puternică acţiune prozelitistă a Bisericii catolice, sprijinită de regii Ungariei urmărindu-se, prin aceasta, catolicizarea şi deznaţionalizarea strămoşilor noştri.

Acelaşi lucru l-au încercat şi calvinii în veacurile al XVI-lea şi al XVII-lea. În ciuda acestor vitregii ale vremurilor, preoţii şi credincioşii români din Banat au stat tari în credinţa lor ortodoxă, împotrivindu-se oricăror încercări de înstrăinare de neam, de limbă şi de credinţă, în veacurile XIV şi XV fiinţau mai multe mănăstiri şi biserici ctitorite de cneji, preoţi şi credincioşii ortodocşi români din aceste părţi. Dar, în 1552, partea apuseană a Banatului a căzut sub stăpânire turcească, fiind prefăcută într-un „paşalâc", cu sediul la Timişoara. Mai bine de un veac şi jumătate au suportat românii bănăţeni acest jug străin

asupritor. Abia către sfârşitul veacului al XVII-lea, armatele imperiului austriac au început să elibereze o seamă de teritorii din Europa centrală de sub stăpânirea turcească, în această situaţie, Banatul - în care s-au dat ani în şir lupte pustiitoare între cele două mari împărăţii -, a fost eliberat, în 1718, dar a trecut, tot atunci, în stăpânirea imperiului austriac al Habsburgilor, rămânând în această stare până în 1918.

Încă din primii ani ai veacului al XVII-lea, se cunosc cu numele mai mulţi vlădici ortodocşi în Banat, avându-şi scaunul în Timişoara, între ei a strălucit, prin viaţa şi lucrarea lui duhovnicească, Sfântul Ierarh Iosif supranumit „cel Nou”.

Ştirile despre acest sfânt ierarh sunt foarte sărace. Unii spun că s-ar trage dintr-o familie de „vlahi” din părţile Dalmaţiei, alţii dimpotrivă, îl consideră un localnic.

De tânăr s-a închinoviat în mănăstirea Pantocrator din Muntele Athos, fiind călugărit sub numele Iosif, în locul celui de Iacob, primit prin Taina Sfântului Botez, îndeplineşte, cu aleasă râvnă, mai multe ascultări - între care şi cea de preot slujitor - în câteva mănăstiri atonite.

În 1650, cu binecuvântarea patriarhului din Constantinopol, deşi foarte înaintat în vârstă, a fost rânduit mitropolit al Timişoarei. Presupunem că a fost hirotonit arhiereu de către patriarhul sârb de la Ipek, care, pe atunci, purta grija duhovnicească a credincioşilor ortodocşi din teritoriile aparţinătoare Iugoslaviei de azi şi din Banat, ocupate atunci de turci. ***A păstorit la Timişoara numai trei ani, deci până în 1653, timp în care a pus rânduială în viaţa bisericească, a hirotonit preoţi, a întărit în Ortodoxie pe credincioşii bănăţeni.***

Vârsta înaintată l-a făcut să se retragă din scaun şi să se aşeze la mănăstirea Partoş, ridicată prin secolul al XV-lea, situată în apropierea graniţei româno-iugoslave de azi, pe valea Bârzavei. A îndrumat şi aici duhovniceşte pe cei care-l cercetau, săvârşind slujbe tămăduitoare de boale trupeşti pentru cei aflaţi în suferinţă. Se spune că încă înainte de mutarea sa la cele veşnice, Dumnezeu l-a învrednicit de darul cel mai presus de fire al minunilor. ***La Partoş a mai trăit încă trei ani, până în 1656, când Domnul l-a chemat la Sine, aşezându-l în ceata aleşilor Săi.***

Despre sfârşitul său avem câteva ştiri. Astfel, piatra sa de mormânt, aflată la mănăstirea Partoş, a fost citită în secolul trecut, având următorul cuprins: *„Prea sfinţitul Iosif cel nou, fost mitropolit al Timişoarei”.*

O ştire ceva mai bogată ne oferă o însemnare pe un Minei slavon, aflat azi la Episcopia ortodoxă sârbă din Vârşeţ: *„Această carte este a mitropolitului chir Iosif al Timişoarei, la anul 1655... care de bună voie a părăsit eparhia, retrăgându-se la mănăstirea Partoş, unde a trăit câţiva ani, apoi s-a mutat la viaţa veşnică, unde se odihnesc sfinţii”.*

O însemnare mai târzie pe o Evanghelie - aflată azi la Vicariatul ortodox sârb din Timişoara - arăta că a fost dăruită mănăstirii Partoş „unde este aşezat trupul Sfântului vlădică Iosif .

În 1782, un preot bănăţean a pictat o icoană a sa, care a fost aşezată apoi deasupra mormântului său de la Partoş. O inscripţie de pe icoană arăta că ea reprezintă pe „Sfântul Părintele nostru Iosif cel Nou”; dar pe aceeaşi icoană era scris şi „troparul” său cu următorul cuprins: ***„Din tinereţe te-ai supus cu totul Domnului, în rugăciuni şi nevoinţe şi în posturi, chipul bunătăţii fiind. Pentru aceasta Dumnezeu văzând osârdia ta cea bună, arhiereu şi păstor Bisericii Sale te-a pus. Drept aceea, şi după moarte, cinstit trupul tău întreg şi nestricat s-a păstrat Sfinte Iosife, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare celor ce cu credinţă şi dragoste săvârşesc sfântă pomenirea ta”.***
Iată numai câteva mărturii din care se desprinde că mitropolitul Iosif era considerat de români ca „sfânt” îndată după mutarea sa la Domnul.

Un preot bănăţean care i-a cercetat viaţa şi nevoinţele, scria, în urmă cu 60 de ani, că la mormântul lui se petreceau adeseori fapte mai presus de fire. *„Poporul din împrejurimi şi din depărtări mari - scria el - îşi aduce de veacuri bolnavii la mănăstirea Partoşului, ca să se atingă de mormântul sfântului, ori să petreacă în priveghere noaptea întreagă la acest mormânt. Şi mulţi au aflat alinarea suferinţelor şi mângâiere sufletească la mormântul Sfântului Iosif.“*

Între altele, tradiţia spune că fiica lui Marcu Muţiu, primarul Timişoarei, s-a vindecat de o boală de care suferea de multă vreme, la mănăstire, în semn de recunoştinţă, acest credincios a ridicat la Partoş, pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, - alături de biserica veche a mănăstirii, în care slujise şi alesul ierarh Iosif -, una nouă, încăpătoare, care dăinuieşte până azi.

Cunoscând aceste lucruri, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a hotărât să se purceadă la „canonizarea” oficială a Sfântului ierarh Iosif. ***Acest act s-a săvârşit în zilele de 6-8 octombrie 1956, în catedrala mitropolitană din Timişoara, unde i-au fost aşezate sfintele moaşte, spre a fi cinstite cu toată cuviinţa de către binecredincioşii creştini. S-a hotărât ca prăznuirea lui să se facă în ziua de 15 septembrie a fiecărui an.*** În această zi a fost trecut în calendar, precum şi în slujba din Minei. S-a alcătuit apoi un frumos Acatist în cinstea sa, în care îi sunt preamărite virtuţile şi viaţa sa fără de prihană.

Nu peste mult timp, în anul 1965, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Sârbe a hotărât ca numele lui să fie introdus în calendarele şi slujbele acestei Biserici

surori, ca mărturie a veneraţiei de care se bucură în întreg Banatul şi chiar în afara lui.

„Făcătorule de minuni, Sfinte Iosife, precum în vremea vieţuirii tale pe pământ, prin rugăciunile tale ai izbăvit pe păstoriţii tăi de tot felul de primejdii, aşa şi astăzi, trimite mila ta celor ce locuiesc în ţara aceasta, rugându-te lui Dumnezeu să dăruiască tuturor cele de trebuinţă şi pace lumii, pentru ca împreună cu tine să-i cântăm Lui Aliluia”. (din Acatistul Sfântului ierarh, Condacul 12).

(Sursa: Mircea Păcurariu, Sfinţi daco-romani şi români, Trinitas, Iaşi, 1994, p. 49-51)

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş

Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş s-a bucurat, încă din timpul vieţii, de aureola sfinţeniei

În anul 1650 este hirotonit arhiereu şi aşezat în scaunul de mitropolit al Timişoarei. Aici, bunul păstor s-a dovedit mare apărător al Ortodoxiei, mângâind şi povăţuind către Hristos timp de trei ani de zile Biserica Banatului. Căci era tare în credinţă, înţelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune. A făcut şi unele minuni, spre lauda lui Dumnezeu şi alinarea suferinţelor unor credincioşi, punând mâinile pe capul lor şi rugându-se pentru ei.

***

Acest ierarh sfânt şi purtător de Dumnezeu, Iosif cel nou de la Partoş, s-a născut pe la anul 1568, în oraşul Raguza Dalmaţiei, dintr-o familie de creştini valahi. Din botez se numea Iacob. Rămânând orfan de mic, mama sa i-a dat o creştere aleasă, iar la vârsta de 12 ani a fost trimis la Ohrida să înveţe carte.

Când avea 15 ani, tânărul Iacob este chemat de Hristos la sfânta nevoinţă călugărească, în Mănăstirea Maicii Domnului din localitate. După cinci ani se duce la Muntele Athos şi intră în obştea Mănăstirii Pantocrator. Aici, după aspre

osteneli duhovniceşti, îmbracă schima marelui şi îngerescului chip, cu numele de Iosif.

La Pantocrator, cuviosul schimonah Iosif „Valahul” s-a nevoit mulţi ani de zile împreună cu numeroşi alţi monahi greci, români şi macedoneni. Acolo a deprins meşteşugul luptei duhovniceşti, postul desăvârşit, privegherea de toată noaptea, ascultarea şi smerenia. Apoi, făcându-se sihastru în pădurile din împrejurimi şi mult ostenindu-se, a ajuns la măsura desăvârşirii, învrednicindu-se de la Dumnezeu de darul lacrimilor şi al rugăciunii neadormite care se lucrează cu mintea în inimă. Pentru sfinţenia vieţii sale avea încă şi darul facerii de minuni, vindecând multe boli, îndeosebi pe cei ologi. Pentru aceasta era chemat în multe mănăstiri athonite şi vindeca pe călugări de grele suferinţe trupeşti.

Văzându-l umbrit de harul Duhului Sfânt, părinţii au chemat în obşte pe cuviosul Iosif Valahul şi, făcându-l preot, l-au rânduit duhovnic al călugărilor din Muntele Athos. Şi era atât de iscusit povăţuitor de suflete, încât ajunsese vestit până la patriarhul de la Constantinopol. Pentru aceea a fost rânduit egumen la Mănăstirea „Sfântul Ştefan” din Adrianopol, pe care o conduce cu multă înţelepciune şase ani. Apoi este numit egumen în Mănăstirea Cutlumuş din Athos, renumită ctitorie a domnilor Ţării Româneşti, unde se nevoiau mulţi călugări români şi macedoneni.

După ce formează numeroşi fii duhovniceşti, se retrage la linişte în preajma Mănăstirii Vatopedu. Dar, răposând mitropolitul Timişoarei, românii din Banat, călăuziţi de Duhul Sfânt, au ales păstor în locul lui pe cuviosul Iosif Valahul, deşi avea 80 de ani, fiind vestit în toate ţările balcanice şi cinstit ca sfânt încă din viaţă.

În anul 1650 este hirotonit arhiereu şi aşezat în scaunul de mitropolit al Timişoarei. Aici, bunul păstor s-a dovedit mare apărător al Ortodoxiei, mângâind şi povăţuind către Hristos timp de trei ani de zile Biserica Banatului. Căci era tare în credinţă, înţelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune. A făcut şi unele minuni, spre lauda lui Dumnezeu şi alinarea suferinţelor unor credincioşi, punând mâinile pe capul lor şi rugându-se pentru ei. De asemenea, a stins cu rugăciunea sa focul ce cuprinsese partea de apus a Timişoarei. Căci, ieşind din biserică cu Sfintele Taine în mâinile sale şi rugându-se cu lacrimi, îndată a trimis Dumnezeu o ploaie puternică şi s-a stins focul.

În anul 1653, Sfântul ierarh Iosif cel nou se retrage la Mănăstirea Partoş. Aici, mai trăind încă trei ani, în toamna anului 1656 îşi dă sufletul în mâinile Marelui Arhiereu Iisus Hristos, fiind în vârstă de peste 85 de ani. Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat la 7 octombrie 1956, şi se face pomenirea lui la 15 septembrie.

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul părinţilor noştri!

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 201-203)

Viaţa Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, ocrotitorul Banatului

Unul dintre sfinţii cinstiţi mai deosebit în Biserica noastră este Sfântul Iosif cel nou de la Partoş. Fost mitropolit al Timişoarei şi a toată Ţara Banatului, ierarhul Iosif cel nou a strălucit cu aureola sfinţeniei încă de când era în viaţă, fiind *„podoaba ierarhilor, izgonitorul tuturor patimilor, izbăvirea credin-cioşilor, lauda prea frumoasă a Timişoarei şi cinstea Partoşului”,* aşa după cum îl numeşte Acatistul închinat lui.

Sfântul ierarh Iosif cel nou, mitropolitul Timişoarei, s-a născut pe la 1568 în oraşul Raguza din Dalmaţia, pe malul Mării Adriatice. Multe nu ştim despre cei dintâi ani ai vieţii sale. Se pare că tatăl său era stăpânul unei corăbii şi transporta mărfuri pe Adriatica, Mediterana, Marea Neagră şi Dunăre. Murind el devreme, tânărul Iacob – cum se numea din botez viitorul ierarh – a fost crescut de mama sa în bună cinstire de Dumnezeu.

Nemaiavând neamuri în Raguza, aceasta s-a mutat la un frate al ei care era negustor în oraşul Ohrida. Aici Iacob urmă învăţătura cărţii până la vârsta de 15 ani când, aprins de dragostea lui Dumnezeu, îşi închină viaţa Mântuitorului Hrisos, intrând în mănăstirea Maicii Domnului din acel oraş, unde continua cu învăţătura şi citirea cărţilor sfinte. După cinci ani de nevoinţe duhovniceşti,

dornic de o viaţă mai retrasă, părăseşte Ohrida şi apucă drumul Sfântului Munte Athos. Acolo intră în mănăstirea Pantocrator unde, după o viaţă aspră şi cu multe osteneli, în post şi rugăciuni toată noaptea, începe să urce cu multă sârguinţă treptele desăvârşirii. Cu nespusă bucurie şi puternic mişcat de dumnezeiasca chemare, primeşte tunderea în monahism, sub numele de Iosif, îmbrăcând schima marelui şi îngerescului chip.

Era în primăvara vieţii, când atingea abia 21 de ani ai trăirii sale. De acum, sufletul tânărului schimonah Iosif, intr-aripat cu dumnezeiescul dor, uimeşte pe toţi sihastrii Sfântului Munte cu desăvârşită lepădare de sine, cu smerită cugetare, cu totala neagoniseală cea de bună voie şi cu întreaga înţelepciune.

Cine poate socoti noianul nevoinţelor lui celor de multe feluri, asprele postiri prin care îşi strunea trupul şi îşi întărea sufletul, lacrimile ce-i curgeau fără încetare în timpul privegherilor de toată noaptea, suspinele cele dintru adânc ale inimii, culcările pe jos şi tainica rugăciune care îl răpea la cer şi îl unea cu Dumnezeu prin Duhul cel Preasfânt, cea întru totul dăruire de sine pentru dragostea de Dumnezeu şi de aproapele? Într-acest chip desăvârşindu-se pe sine, noul monah a devenit cu totul străin de orice patimă. Dumnezeu i-a deschis mintea întru pătrunderea sfintelor Scripturi, încât îi covârşea pe toţi cu înţelepciunea.

Fiind smerit cu mintea şi blând cu inima, Dumnezeu i-a dăruit putere a cuvântului prin care mişca inimile tuturor, înduioşându-le până la lacrimi şi într-aripându-le cu dorul cel dumnezeiesc.

Pentru curăţenia lui sufletească în înalta sfinţenie la care a ajuns, Dumnezeu l-a îmbrăcat, printre alte daruri, şi cu acela al facerii de minuni. Părinţii din Sfântul Munte, care sufereau de diferite boli ale firii, veneau la părintele Iosif şi, prin rugăciunile lui, se tămăduiau de toată neputinţa.

Ca o comoară nepreţuită este purtat pe rând în mănăstirile Hilandar, Xiropotam, Vatoped şi în alte mănăstiri, schituri şi chili ale Sfântului Munte. Peste tot, marele duhovnic şi de minuni făcător, părintele Iosif este îmbrăţişat cu căldură iar învăţăturile lui, pline de puterea Duhului Sfânt, sunt puse la inimă şi păstrate cu mare scumpătate.

Fiind nevoie de un îndrumător iscusit în cele duhovniceşti, dar în acelaşi timp şi de un bun organizator al vieţii monahiceşti după rânduielile marelui Vasile, la cererea patriarhului Constantinopolului este trimis egumen pentru marea lavră a Sfântului Ştefan din Adrianopol. Acolo rămâne 6 ani, muncind fără preget la reorganizarea şi punerea în rânduială a pravilelor duhovniceşti şi regulilor vieţii celei de obşte.

După altă bucată de vreme este pus egumen în marea lavră românească Cutlumuş, veche ctitorie voievodală a domnitorilor români, începând cu Vlaicu Vodă, iar în acea vreme puternic susţinută şi înzestrată cu toate cele de trebuinţă de domnitorii Matei Basarab şi Vasile Lupu. Obştea monahală a mănăstirii Cutlumuş era formată din români nord-dunăreni, moldovlahi, transilvăneni şi bănăţeni.

Şi fiind încărcat de ani îndelungaţi, cam optzeci la număr, egumenul Iosif se retrage în liniştea unei chilii a mănăstirii Vatoped, dar nu se bucură mult de această linişte. Scaunul mitropolitan al Timişoarei devine vacant. Românii bănăţeni doresc ca mitropolit al lor pe fostul egumen al lavrei româneşti din Muntele Athos, pe Iosif, care dobândise deja faima de sfânt.

Aşa se face că părintele Iosif, fără voia lui, este hirotonit arhiereu şi ridicat la rangul de mitropolit al românilor din Ţara Banatului, pentru care primeşte cuvenitele întăriri în anul de la naşterea Domnului nostru Iisus Hristos 1650.

***

În drum spre scaunul mitropolitan al Banatului, Sfântul Iosif, împreună cu cei care îl însoţeau, trec Dunărea pe la Palanca. La trecerea Dunării se zice că s-au speriat caii de la trăsura în care se afla mitropolitul şi nu voiau cu nici un chip să urce pe podul umblător. Atunci s-a coborât Sfântul Iosif din trăsură şi luând caii de hăţuri, ei îndată s-au liniştit şi urcându-se cu trăsura pe pod, au trecut Dunărea.

***

Pe când mergea Sfântul Iosif spre cetatea Timişoarei şi se apropia de satul Sama (Jamul Mare), iată că în faţa lui apare o ceată de călăreţi turci, care au întrebat: "Cine este marele preot ghiaur care merge la Timişoara?".

La această întrebare, de care s-au speriat toţi însoţitorii, Mitropolitul Iosif a răspuns că el este cel căutat.

Atunci mai marele cetei de călăreţi, aga Ismail, s-a coborât de pe cal şi cu multă smerenie l-a rugat pe Mitropolit că "în numele lui Alah şi al lui Iisus" să se întoarcă la Varset, fiindcă a lui cadână este de trei zile în chinurile naşterii. Şi i s-a arătat în vis îngerul ei creştin şi i-a spus că până nu va trece prin faţa casei trăsura preotului cel mare, care merge la Timişoara, nu-i va da Alah uşurare. Şi tot îngerul a spus ca să meargă soţul ei, aga Ismail, să-l întâmpine pe marele preot ghiaur în satul Sama şi să-l roage să se întoarcă la Varset. Şi l-a rugat aga Ismail pe Sfântul Iosif cu multă smerenie să se întoarcă la Varset, că îi va da orice îi va cere.

Sfântul răspunse că e gata să-i împlinească dorirea, nu însă pentru bunuri lumeşti, ci pentru a împlini voia Domnului din ceruri.

*Întrebat dacă e bine oare să asculte de rugămintea unui păgân şi să facă voia lui, Sfântul a răspuns: **"Dumnezeu Unul este în Sfânta Treime peste toţi şi nimeni a cunoaşte căile Lui nu s-a învrednicit, şi ascultare a-I da dator este fiecare om prin gura căruia ar vorbi Domnul".***

În timp ce Mitropolitul Iosif, cufundat în rugăciune, trecea prin faţa casei lui aga Ismail, soţia lui s-a uşurat pe loc şi a născut un băiat, iar aga Ismail a căzut în genunchi în faţa Sfântului şi i-a sărutat dreapta cu lacrimi de recunoştinţă. Unii cred că acest copil, făcându-se creştin şi apoi călugăr, a ajuns după aceea episcop la Caransebeş, dăruindu-se cu totul slujirii lui Dumnezeu.

***

Apropiindu-se Sfântul Iosif de cetatea Timişoarei, a fost întâmpinat cu mare alai. Şi pe când în dangătul clopotelor se îndrepta spre biserică, iată că a fost scos înaintea mitropolitului un olog de 20 de ani în suferinţă, peste care punându-şi el mâinile şi cu multă umilinţă rugându-se Stăpânului Hristos, îndată se făcu sănătos. Mulţimea, văzând minunea, s-a spăimântat şi îngenunchind în faţa lui cu lacrimi îi sărută veşmintele şi mărea pe Dumnezeu pentru o minune ca aceasta, săvârşită prin alesul Său.

***

Aşezarea în scaun a Sfântului Iosif ca mitropolit al Banatului s-a întâmplat în ziua de Sfântul Ilie a anului 1650. Şi a păstorit el Biserica lui Dumnezeu din aceste ţinuturi româneşti vreme de trei ani. În acest timp a organizat Biserica, a întemeiat şcoli pentru pregătirea preoţilor, a înălţat sfinte altare, a cercetat mănăstirile şi parohiile bănăţene, ducând mângâiere şi lumină păstoriţilor săi.

Paşa Fasli îl iubea pe Sfântul Iosif şi îl respecta. Mulţi turci, lepădându-se de legea lor, au primit botezul şi aceasta pentru că Sfântul Iosif îi iubea pe toţi deopotrivă, iar uşa lui era deschisă tuturor. ***Blândeţea, milosteniile şi învăţăturile lui pline de foc dumnezeiesc, într-adevăr cucereau pe oricine.*** Deci, atât creştinii cât şi musulmanii, îl aveau intru mare evlavie pentru sfinţenia vieţii lui şi pentru darul facerii de minuni cu care Dumnezeu îl înzestrase.

***

Odată, pe când săvârşea Sfânta Liturghie în ziua hramului unei vechi biserici de lemn din Timişoara, în ziua Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel, a izbucnit un

mare foc în partea de apus a Timişoarei. Un vânt puternic întindea pârjolul cu repeziciune asupra întregului oraş. Mulţi au pierit atunci în flăcări, iar groaza îi cuprinsese pe toţi. Sfântul Iosif, văzând prăpădul, a ieşit în faţa bisericii luând cu sine Sfintele Taine şi căzând cu faţa la pământ şi cu toată puterea sufletului său cerând îndurare lui Dumnezeu să scape cetatea de prăpăd, deodată norii negri s-au ridicat dinspre miazăzi întunecând tot cerul şi o ploaie torenţială s-a vărsat timp de mai multe ore, fără încetare, până a stins cu totul focul nimicitor. Şi Sfântul Iosif, ridicându-şi fruntea de la pământ, mulţumea lui Dumnezeu cu lacrimi pentru mila ce a făcut-o izbăvind de moartea cea năpraznică a prăpădului. Apoi, mergând acasă, s-a închis în chilia sa şi timp de trei zile n-a mai ieşit. ***Când s-a arătat din nou în lume, pe dosul palmei lui de la mâna stângă îi apăruse semnul sfintei cruci, ca şi când ar fi fost ars cu fierul înroşit. Semnul acesta a rămas pe mâna Sfântului până la sfârşitul vieţii lui, semn care i-a fost dat de Dumnezeu pentru aducerea aminte a marii Lui milostiviri.***

***

În ziua Sfinţilor Arhangheli, 8 noiembrie, mergând Mitropolitul la Partoş, pentru hramul mănăstirii de acolo, l-au întâmpinat o mulţime de credincioşi. Dând să intre în biserică pentru a săvârşi dumnezeiasca slujbă, a fost oprit de unsprezece ologi şi suferinzi care îi cereau îndurare.

"Nu-mi cereţi mie tămăduire", le spunea Sfântul, "ci cereţi tămăduitorului de oameni, Domnului nostru Iisus Hristos, rugaţi-vă Lui şi vă veţi vindeca".

Apoi, oprindu-se în mijlocul lor şi punând mâinile peste ei, s-a rugat şi în aceeaşi clipă un fior a străbătut trupurile lor istovite de suferinţă şi revenindu-le puterea, s-au ridicat cu totul sănătoşi. Atunci, plini de recunoştinţă, mulţumeau din suflet lui Dumnezeu şi Sfântului pentru o îndurare ca aceasta asupra lor.

***

Simţindu-se îngreunat de povara anilor şi dorind a petrece viaţa ce-i mai rămăsese în linişte, Sfântul Iosif s-a retras din scaunul mitropolitan al Timişoarei, închinoviindu-se la mănăstirea Partoş. Trei au mai fost anii pe care i-a petrecut aici (1653-1656) întru rugăciune şi faceri de bine, până a trecut la cele veşnice.

Despre aceasta glăsuieşte o însemnare cu mâna făcută în 1655 pe un Minei slavon din 1529 care a aparţinut mănăstirii Sangeorz: *"Această carte este a domnului Mitropolit Iosif al Timişoarei la anul 1655… care de bunăvoie a*

părăsit eparhia, retrăgându-se în mănăstirea Partoş, unde a trăit câţiva ani şi apoi s-a mutat la viaţa veşnică unde sfinţii se odihnesc."

Tradiţiile spun că în momentul adormirii sale, clopotele mănăstirii au început să bată singure, fără să le tragă cineva, ducând în depărtări trista veste.

Apoi trupul neînsufleţit al marelui mitropolit a fost aşezat într-un mormânt zidit în naosul bisericii mănăstireşti, în dreptul uşii de intrare care e spre miazăzi. Pe lespedea ce s-a aşezat deasupra, mâini pioase au săpat o inscripţie care înainte cu aproape un veac se citea cu uşurinţă: "Sviatitel Iosifa novii bivsii Mitropolita Temisvarskii" – "Preasfinţitul Iosif cel Nou, fost Mitropolit al Timişoarei".

Era sfârşitul verii lui 1656 când a trecut la cele veşnice la 85 de ani părintele duhovnicesc al ortodocşilor din părţile Banatului. ***Sfântul Iosif numit de acum "cel Nou" – spre a-l deosebi de alţi sfinţi mai vechi cu acelaşi nume – nu a încetat nici după moarte să vină într-ajutor credincioşilor, pe mulţi din cei care se apropiau cu rugăciuni de mormântul său uşurându-i de necazurile şi suferinţele lor.*** Astfel, în conştiinţa tuturor s-a întărit din ce în ce mai mult convingerea că a fost sfânt cu adevărat.

Despre cinstirea de sfânt care i s-a dat din vechime, mărturiseşte printre altele icoana pictată la 1782 de preotul Ştefan Bogoslovici la cererea protopopului Jebelului, Ioan Suboni, şi aşezată pe peretele bisericii mănăstireşti din Partoş, deasupra locului unde a fost îngropat. Pe această icoană găsim scris un text slavon conţinând troparul închinat Sfântului, care în româneşte se traduce precum urmează: ***"Din tinereţe te-ai supus cu totul Domnului, în rugăciuni şi nevoinţe şi în posturi, chipul bunătăţii fiind. Pentru aceasta, Dumnezeu văzând osârdia ta cea bună, arhiereu şi păstor Bisericii Sale te-a pus. Drept aceea şi după moarte cinstit trupul tău întreg şi nestricat s-a păstrat. Sfinte Iosife, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare celor ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşesc sfânta pomenirea ta".***

Cu adevărat multe minuni s-au săvârşit la mormântul Sfântului.

Se ştie că fostul jude al Timişoarei, Marcu Muţiu, s-a tămăduit de boală venind să se roage aici. Drept mulţumire pentru aceasta, el a zidit, în anul 1750, alături de vechea biserică mănăstirească, o alta, nouă, mai mare şi mai trainică.

Mai mult decât atât însă, fostul mitropolit al Timişoarei întră statornic în conştiinţa credincioşilor bănăţeni, el fiind invocat în orice împrejurare deosebită a vieţii lor.

***

Când, bunăoară, un anume Peici întreprinde în anul 1749 o călătorie la Ierusalim, el se aşează sub protecţia Sfântului şi dăruieşte mănăstirii Partoş o Evanghelie pe care la 30 mai 1749 notează: *"Această sfântă carte trebuincioasă pentru suflet, aşa numită Evanghelie, o depun azi eu păcătosul robul lui Dumnezeu, numit Hagi Peici, la mănăstirea Partoş unde este aşezat trupul Sfântului vlădica Iosif, cu hramul Sfântului Arhanghel Mihail, pentru binele nostru, pentru călătoria fericită spre marea cetate Ierusalim. O dăruiesc mănăstirii sus-amintite pentru sufletul răposaţilor Nedelcu, Maria, Matei, Maria, Gligorie, Ioachim, Marta, pentru amintire veşnică".* Evanghelia, provenind de la biserica din Giera, se află acum la biblioteca Episcopiei ortodoxe sârbe dinTimişoara.

***

Şirul credincioşilor din depărtări, veniţi în pelerinaj la praznicul hramului, nu s-a întrerupt niciodată; ei vin, fără încetare, ca să-şi găsească liniştea izvorâtă din credinţa în puterea binefăcătoare a rugăciunii. Din daniile lor, la Partoş, s-au păstrat icoanele date de Traila Lupu în 1827, de Miuţa şi Erdelean şi Penticostarul dăruit de Iacobici: *"Acest Penticostar l-a cumpărat Dimitrie Iacobici din Ciacova fiind într-o mare nevoie. Atunci şi-au pus toată nădejdea în Dumnezeu, în Mântuitorul Iisus Hristos şi în Sfântul Iosif şi făcându-se rugăciuni, s-a mântuit cel mai de sus. 19 mai 1870."*

Ţinând seama de viaţa şi petrecerea cuviosului Mitropolit Iosif şi stabilindu-se fără putinţă de tăgadă că el a strălucit ca un adevărat vas ales al Domnului prin credinţă curată şi că a lăsat în urma lui mireasma sfinţeniei, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât la 28 februarie 1950 să-l aşeze în ceata sfinţilor, statornicind data de 15 septembrie a fiecărui an pentru cinstirea lui cu toată cuviinţa. Proclamarea solemnă a canonizării Sfântului Ierarh Iosif cel Nou de la Partoş s-a făcut duminică, 7 octombrie 1956, după ce, din vreme, moaştele sale au fost aduse de la mănăstirea Partoş şi aşezate în catedrala mitropolitană din Timişoara.

La 20 iunie 1992 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a decis generalizarea cultului Sfântului Iosif cel nou în tot cuprinsul Patriarhiei Române.

În anul 1997 Sfântul Sinod l-a desemnat pe Sfântul Iosif cel nou de la Partoş ca ocrotitor al pompierilor militari din ţara noastră, având în vedere minunea salvării Timişoarei de la un cumplit incendiu. Astfel, el este sărbătorit în fiecare an de către formaţiile de pompieri odată cu Ziua pompierilor militari – 13 septembrie.

(Din: P.C. Părinţi Marius Florescu şi Adrian Carebia, Viaţa, slujba şi acatistul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, Editura Învierea, Arhiepiscopia Timişoarei, 2006)

Sinaxar - Sfinţi vatopedini: Sfântul Iosif de la Partoş - 15 septembrie

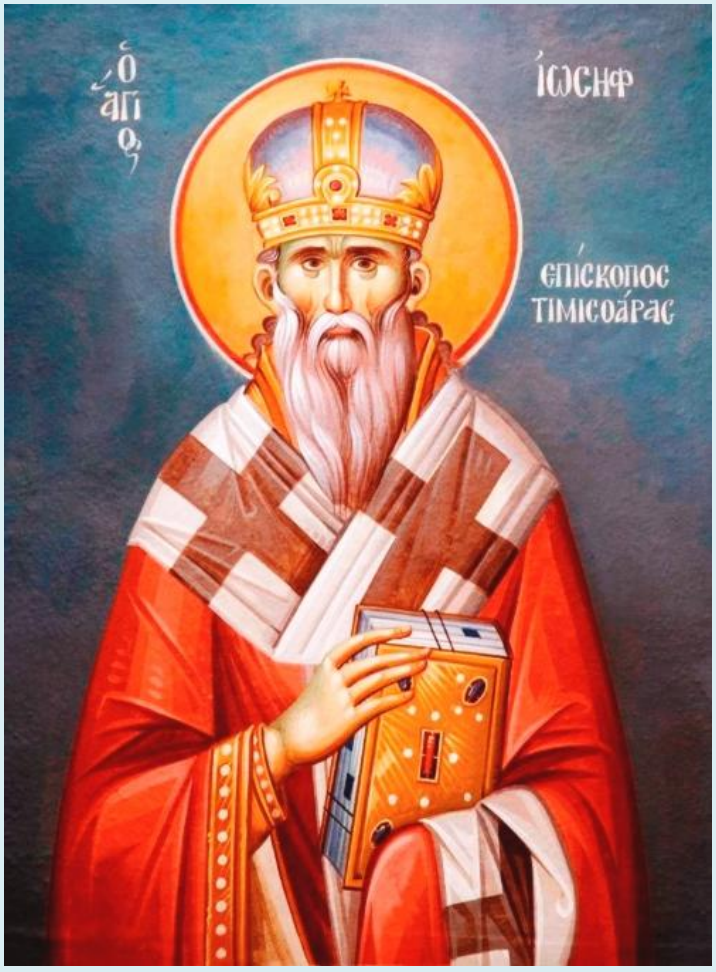

Sfântul Iosif de la Partoş (1568 - 1656)

Acest ierarh sfânt şi purtător de Dumnezeu, Iosif cel nou de la Partoş, s-a născut pe la anul 1568, în Raguza Dalmaţiei, dintr-o familie de creştini vlahi. La botez a primit numele Iacob. Rămânând orfan de mic, mama sa i-a dat o creştere aleasă, iar la vârsta de 12 ani a fost trimis la Ohrida să înveţe carte.

La vârsta de 15 ani, tânărul Iacob este chemat de Hristos la sfânta nevoinţă călugărească, în Mănăstirea Maicii Domnului din localitate. După cinci ani se duce la Muntele Athos şi intră în obştea Mănăstirii Pantocrator. Aici, după aspre osteneli duhovniceşti, îmbracă schima marelui şi îngerescului chip cu numele de Iosif.

La Pantocrator, cuviosul schimonah Iosif s-a nevoit mulţi ani de zile împreună cu numeroşi alţi monahi greci, români şi macedoneni. Acolo a deprins meş-teşugul luptei duhovniceşti, postul desăvârşit, privegherea de toată noaptea, ascultarea şi smerenia. Apoi, făcându-se sihastru în pădurile din împrejurimi şi mult ostenindu-se, a ajuns la măsura desăvârşirii, învrednicindu-se de la Dumnezeu de darul lacrimilor şi al rugăciunii neadormite care se lucrează cu

mintea în inimă. Pentru sfinţenia vieţii sale avea încă şi darul facerii de minuni, vindecând multe boli, îndeosebi pe cei ologi. Pentru aceasta era chemat în multe mănăstiri atonite şi vindeca pe călugări de grele suferinţe trupeşti.

Văzându-l umbrit de harul Duhului Sfânt, părinţii au chemat în obşte pe cuviosul Iosif Valahul şi, făcându-l preot, l-au rânduit duhovnic al călugărilor din Muntele Athos. Şi era atât de iscusit povăţuitor de suflete, încât ajunsese vestit până la patriarhul de la Constantinopol. Pentru aceea a fost rânduit egumen la Mănăstirea Sfântul Ştefan din Adrianopol, pe care o conduce cu multă înţelepciune şase ani.

Apoi este numit egumen în Mănăstirea Cutlumuş din Athos, renumită ctitorie a domnilor Ţării Româneşti, unde se nevoiau mulţi călugări români şi macedoneni.

După ce formează numeroşi fii duhovniceşti, se retrage la linişte în preajma Mănăstirii Vatopedu. Dar, răposând mitropolitul Timişoarei, românii din Banat, călăuziţi de Duhul Sfânt, au ales păstor în locul lui pe cuviosul Iosif Valahul, deşi avea 80 de ani, fiind vestit în toate ţările balcanice şi cinstit ca sfânt încă din viaţă.

În anul 1650 este hirotonit arhiereu şi aşezat în scaunul de mitropolit al Timişoarei. Aici, bunul păstor s-a dovedit mare apărător al Ortodoxiei, mângâind şi povăţuind către Hristos timp de trei ani de zile Biserica Banatului. Căci era tare în credinţă, înţelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune.

A făcut şi unele minuni, spre lauda lui Dumnezeu şi alinarea suferinţelor unor credincioşi, punând mâinile pe capul lor şi rugându-se pentru ei.

De asemenea, a stins cu rugăciunea sa focul ce cuprinsese partea de apus a Timişoarei. Căci, ieşind din biserică cu Sfintele Taine în mâinile sale şi rugându-se cu lacrimi, îndată a trimis Dumnezeu o ploaie puternică şi s-a stins focul..

În anul 1653, Sfântul ierarh Iosif cel nou se retrage la Mănăstirea Partoş. Aici, mai trăind încă trei ani, în toamna anului 1656 îşi dă sufletul în mâinile Marelui Arhiereu Iisus Hristos, fiind în vârstă de peste 85 de ani.

Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat la 7 octombrie 1956, şi se face pomenirea lui pe 15 septembrie. La Mănăstirea Vatoped este prăznuit în ziua de 17 septembrie.

Sursa: https://www.pemptousia.ro/2012/09/sfantul-iosif-de-la-partos/

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului

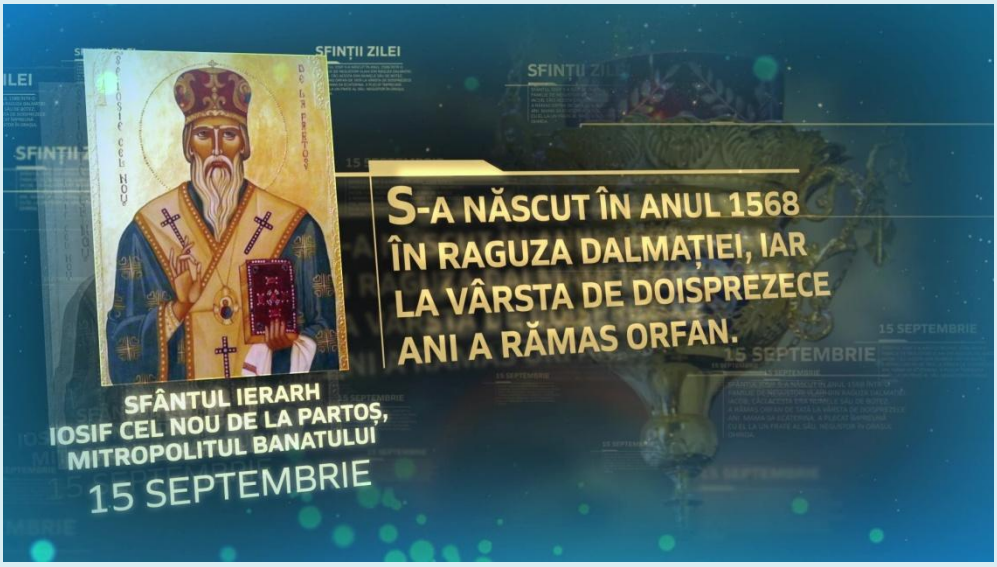

Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş (†1656) s-a născut pe la anul 1568, în oraşul Raguza din Dalmaţia, într-o familie de creştini valahi. Din botez se numea Iacob. Rămânând orfan de tată, mama sa i-a dat o creştere aleasă, iar la vârsta de 12 ani a fost trimis la Ohrida să înveţe carte.

Pe când avea 15 ani, tânărul Iacob a fost chemat de Hristos la sfânta nevoinţă călugărească, în Mănăstirea Maicii Domnului din Ohrida. După cinci ani se duce la Muntele Athos şi intră în obştea Mănăstirii Pantocrator. Aici, după aspre nevoinţe, îmbracă schima monahicească primind numele Iosif.

S-a ostenit mult în post şi rugăciune şi pentru aceasta Dumnezeu i-a dat lui darul facerii de minuni, vindecând multe boli, îndeosebi pe cei ologi.

Văzându-l umbrit de Duhul Sfânt, părinţii mănăstirii l-au făcut preot şi l-au rânduit duhovnic al călugărilor.

Mai târziu a fost numit egumen al Mănăstirii „Sfântul Ştefan” din Adrianopol, pe care a condus-o cu înţelepciune timp de şase ani.

Răposând mitropolitul Timişoarei, românii din Banat, călăuziţi de Duhul Sfânt, au ales păstor al lor pe cuviosul Iosif. În cei trei ani (1650-1653) cât a fost mitropolit al Banatului, s-a dovedit un bun păstor şi apărător al Ortodoxiei. Era tare în credinţă, înţelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune. A fost ales păstor al Bisericii Banatului, chiar dacă avea 80 de ani.

Era vestit în ţările balcanice şi cinstit ca sfânt încă din viaţă. În anii de păstorire a făcut şi minuni, a alinat suferinţa unor credincioşi şi la rugăciunea sa cu lacrimi Dumnezeu a trimis ploaie să stingă focul ce cuprinsese partea de apus a Timişoarei. Datorită vieţii sale, Dumnezeu i-a dăruit sfinţenia.

Sfântul cuvios Iosif cel nou de la Partoş a trăit între anii 1568 şi 1656, în ultimii trei retrăgându-se la Mănăstirea Partoş din judeţul Timiş.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului; Sfântul mare mucenic Nichita; Sfântul ierarh Visarion, arhiepiscopul Larisei

CALENDAR ORTODOX

1. Acest ierarh sfânt şi purtător de Dumnezeu, Iosif cel nou de la Partoş, s-a născut pe la anul 1568, în oraşul Raguza din Dalmaţia, într-o familie de creştini vlahi. Din botez se numea Iacob. Rămânând orfan de tată, mama sa i-a dat o creştere aleasă, iar la vârsta de 12 ani a fost trimis la Ohrida să înveţe carte.

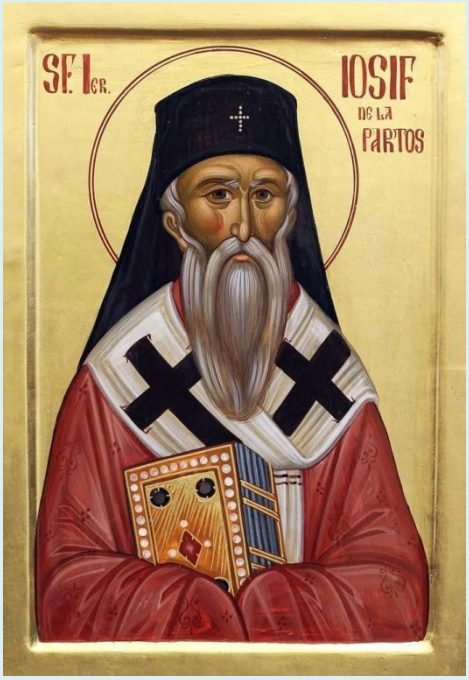

Când avea 15 ani, tânărul Iacob este chemat de Hristos la sfânta nevoinţă călugărească, în Mănăstirea Maicii Domnului, din Ohrida. După cinci ani merge la Muntele Athos şi intră în obştea Mănăstirii Pantocrator. Aici, după aspre osteneli duhovniceşti, îmbracă schima marelui şi îngerescului chip sub numele de Iosif.

La Pantocrator, cuviosul schimonah Iosif s-a nevoit mulţi ani împreună cu numeroşi alţi monahi greci, români şi macedoneni. Acolo a deprins meşteşugul luptei duhovniceşti, înfrânarea, postul, privegherea de toată noaptea, ascultarea şi smerenia. Apoi, făcându-se sihastru în pădurile din împrejurimi şi mult ostenindu-se, a ajuns la măsura desăvârşirii, învrednicindu-se de la Dumnezeu de darul lacrimilor şi al rugăciunii neadormite care se lucrează cu mintea în inimă.

Pentru sfinţenia vieţii sale, avea încă şi darul facerii de minuni, vindecând multe boli, îndeosebi pe cei ologi. Văzându-l umbrit de harul Duhului Sfânt, părinţii mănăstirii au chemat în obşte pe cuviosul Iosif şi, făcându-l preot, l-au rânduit duhovnic al călugărilor. Şi era atât de iscusit povăţuitor de suflete, încât ajunsese vestit până la patriarhul de la Constantinopol.

Pentru aceea a fost rânduit egumen la Mănăstirea „Sfântul Ştefan" din Adrianopol, pe care a condus-o cu multă înţelepciune şase ani. Apoi este numit egumen în Mănăstirea Cutlumuş din Athos, renumită ctitorie a domnilor Ţării Româneşti, unde se nevoiau mulţi călugări români şi macedoneni. După ce formează numeroşi fii duhovniceşti, se retrage la linişte în preajma Mănăstirii Vatoped.

Dar, răposând mitropolitul Timişoarei, românii din Banat, călăuziţi de Duhul Sfânt, au ales păstor în locul lui pe cuviosul Iosif, deşi avea 80 de ani, fiind vestit în toate ţările balcanice şi cinstit ca sfânt încă din viaţă. În anul 1650 este hirotonit arhiereu şi aşezat în scaunul de mitropolit al Timişoarei.

Aici, bunul păstor s-a dovedit mare apărător al Ortodoxiei, mângâind şi povăţuind către Hristos Biserica Banatului, vreme de trei ani. El era tare în credinţă, înţelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune. A făcut şi unele minuni spre lauda lui Dumnezeu şi alinarea suferinţelor unor credincioşi, punând mâinile pe capul lor şi rugându-se pentru ei.

De asemenea, a stins cu rugăciunea sa focul care cuprinsese partea de apus a Timişoarei; că, ieşind din biserică şi rugându-se cu lacrimi, având şi Sfintele Taine în mâinile sale, îndată a trimis Dumnezeu o ploaie puternică şi s-a stins focul.

În anul 1653, Sfântul ierarh Iosif cel nou s-a retras la Mănăstirea Partoş. Aici, mai trăind încă trei ani, în toamna anului 1656 şi-a dat sufletul în mâinile Marelui Arhiereu Iisus Hristos, fiind în vârstă de peste 85 de ani. Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat în anul 1956 şi se face pomenirea lui la 15 septembrie.

Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

2. Sfântul mare mucenic Nichita numit şi „Gotul" sau „Romanul" s-a născut şi a crescut în Dacia, la nordul Dunării, ţară pe care atunci, în veacul al IV-lea, o stăpâneau goţii. Sfântul Nichita era urmaşul unor creştini luaţi robi din Imperiul roman de către goţi. El a fost botezat de fericitul Teofil, episcopul Goţiei, care a participat la întâiul Sinod din Niceea, din anul 325, întărind dogmele sfintei credinţe ortodoxe.

Pe vremea sa, poporul goţilor era condus de doi regi: Atanaric, care domnea asupra celor din răsăritul Goţiei (Daciei) şi era un rege barbar şi păgân, purtând o ură de moarte creştinilor, şi Fritigern, care stăpânea asupra celor din apusul ţării, fiind creştin credincios. Însă Sfântul Nichita trăia sub stăpânirea lui Atanaric. Deci, în anul 370 Atanaric a pornit o prigoană împotriva creştinilor.

El a pus un idol într-o căruţă şi trecea cu el prin cetăţi şi prin sate, poruncind oamenilor să se închine la idol. Iar păgânii ardeau bisericile creştinilor şi-i urmăreau dacă se adunau la rugăciune, ca să-i prindă şi să-i silească spre credinţa păgână. În vremea aceea a pătimit şi Sfântul Sava de la Buzău, cu alţi credincioşi.

Iar Sfântul Nichita, care luptase mai înainte cu multă vitejie în oaste, ajuta în ascuns, din toate puterile sale, pe creştini, ascunzând pe unii, hrănind pe alţii, îmbărbătând pe toţi. Multă vreme, însă, n-a scăpat nici el de furia sângerosului rege, pentru că, aflând Atanaric de faptele creştineşti ale Sfântului, porunci să fie prins şi pus la chinuri.

Şi, nevrând el a se lepăda de Hristos, nici a urma păgânătatea barbarilor, a fost ars de viu şi aşa, prin foc, s-a săvârşit. Iar trupul lui a fost luat de un cunoscut al său, pe nume Marian, şi mutat în Cilicia, fiind înmormântat, cu mare cinste, în cetatea Mopsuestia. Pomenirea lui se săvârşeşte în fiecare an la 15 septembrie.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

3. Sfântul ierarh Visarion s-a născut în anul 1490 în satul Pili din Tesalia Greciei, ca fiu al unor părinţi dreptcredincioşi, Sotirie şi Maria, care i-au dat o bună creştere, sădindu-i în suflet cuvântul Evangheliei lui Hristos. La vârsta de 10 ani a plecat la Trikala, unde a intrat sub povaţa arhiepiscopului Marcu al Larisei (1499-1527, cu reşedinţa la Trikala), care l-a dat la învăţătură şi l-a primit ca ucenic.

A primit tunderea în monahism la vârsta de 16 ani, dându-i-se numele de Visarion, în amintirea Sfântului Visarion I, fost arhiepiscop al Larisei (1490-1499). Ca monah, tânărul Visarion vieţuia în deplină smerenie, ascultare şi neagonisire, fiind stăruitor în rugăciuni, privegheri şi postiri.

La vârsta de 26 de ani a fost hirotonit diacon şi, la scurt timp, preot, iar în anul 1517 a fost hirotonit episcop al Elasonului.

Însă poporul acelei cetăţi, din pricina mândriei, nu l-a primit ca episcop, pentru că în trecut cetatea lor era cinstită cu rang de Arhiepiscopie. De aceea, locuitorii cetăţii au mers cu îndrăzneală şi, pentru daruri, au luat un alt arhiereu, după vrerea lor.

Atunci, smeritul ierarh Visarion a rămas, vreme de 4 ani, să-l ajute pe dascălul său, arhiepiscopul Marcu, în greaua slujire pe care o avea sub stăpânirea otomană, întărind poporul în dreapta credinţă şi arătând multă milostivire către cei săraci.

În anul 1521 a fost pus episcop al cetăţii Stagon (astăzi Kalambaka). Şi, păstorind în episcopia aceea 6 ani, multe supărări şi prigoniri a suferit, cu

îndelungă-răbdare, de la un preot nevrednic, numit Dometie, care-l clevetea neîncetat.

Iar după ce arhiepiscopul Marcu a trecut la cele veşnice, în anul 1527, atunci, cu alegerea şi cu cererea episcopilor, şi a clericilor acelei eparhii, precum şi a tot poporul dreptcredincios, Sfântul Visarion a fost rânduit în scaunul Larisei de către patriarhul Ieremia I al Constantinopolului (1522-1545).

Cât a cârmuit această eparhie, a săvârşit cele plăcute lui Dumnezeu: răscumpăra pe cei robiţi şi ajutora cu daruri pe cei săraci şi lipsiţi. Totodată, s-a arătat purtător de grijă pentru bunăstarea păstoriţilor, străduindu-se să se deschidă drumuri între Tesalia şi Epir şi să se zidească poduri peste ape. Astfel, a făcut poduri mari peste râurile Aheloos şi Pinios, peste care mai înainte nimeni nu putea trece.

Sfântul a ctitorit mai multe mănăstiri, cea mai cunoscută fiind cea închinată Schimbării la Faţă a Mântuitorului, numită Dusicon, aproape de satul natal, la care a avut ajutor întru toate pe fratele lui, Ignatie episcopul.

În acest chip, bine şi cu bucurie dumnezeiască chivernisindu-şi turma sa duhovnicească, fiind în vârstă de doar 50 de ani, s-a mutat la Domnul, în ziua de 13 septembrie 1540, iar prăznuirea lui se face la 15 septembrie, din pricina praznicului Înălţării Sfintei Cruci.

Moaştele Sfântului Visarion s-au arătat făcătoare de minuni. Capul său se păstrează până astăzi în Mănăstirea zidită de el la Dusicon.

În secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea, în vremea unor epidemii de ciumă, moaştele Sfântului au fost aduse de două ori în Ţara Românească, potolind ciuma. De aceea, românii au arătat mare evlavie faţă de acest Sfânt făcător de minuni, închinându-i cu recunoştinţă mai multe biserici în Bucureşti şi în ţară.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sfântul Ioan cel nou de la Partoş - Sfinte moaşte

Sfântul Ioan cel nou de la Partoş a fost trecut în rândul sfinţilor de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române pe 28 februarie 1950.

Moaştele Sfântului se află la:

- **Catedrala Mitropolitană din Timişoara**, Piaţa Victoriei, nr. 2; Sfintele Moaşte au fost strămutate în Catedrala mitropolitană din Timişoara în anul 1956.
- **Catedrala Mitropolitană din Sibiu;**
- **Biserica Podeanu, Bucureşti** (Pţa.Chibrit - Bucureştii Noi); Telefon:: 021 668.21.77; Părticele din Moaştele Sfântului Iosif de la Partoş au fost primite în dar cu ocazia prăznuirii Sfântului Apostol Simon Zilotul în data de 10 mai 2011;
- **Schitul Bran - localitatea Simon-Bran**, nr 280B, judeţul Braşov (din Şoseaua Naţională Braşov-Piteşti, la ieşirea din staţiunea turistică Bran, intersecţie stânga spre satul Simon - drum asfaltat -, apoi intersecţie stânga pe Valea Tisei şi continuare pe drum forestier până pe culmea Dealului Balaban - Schitul este situat la 6 km de Şoseaua Naţională şi la 7 km de Castelul Bran).

Racla cu moaştele Sfântului Iosif cel nou de la Partoş

Racla - adevărată lucrare de artă - este opera sculptorului Grigorie Dumitrescu de la Sfânta Arhiepiscopie a Bucureştilor. Confecţionată din lemn de palisandru, păr, tisă şi lămâi, racla are următoarele dimensiuni: lungimea raclei propriu-zise 137 cm, iar cu capac cu tot 148 cm; lăţimea raclei 37,5 cm, iar cu capac 50 cm; înălţimea raclei 30 cm, iar cu capac şi soclu 45,5 cm.

Pe capac este sculptat, în lemn de lămâi, chipul Sfântului ierarh Iosif cel nou, mort, înveşmântat în toate odăjdiile arhiereşti, purtând mitra pe cap, în mâna dreaptă având cârja, iar în stânga metăniile. Pe spaţiul liber de deasupra capului este sculptat, în lemn de tis un serafim, încadrat în ghirlandele de crini şi Frunze

care se continuă în jurul chipului Sfântului. Spaţiul liber din partea de jos, de sub picioare, de asemenea este sculptat cu aceleaşi motive florale ornamentale.

Pe marginile capacului este sculptată, în lemn de păr, o friză cu ornamente vegetale bizantine. Faţa capacului, unde este chipul Sfântului, e acoperită cu cristal, fixat cu o baghetă de oţel argintat. Pe spaţiul liber, în formă de sul desfăcut, de sub picioarele Sfântului Iosif, este săpată, în lemnul de lămâi, următoarea inscripţie: *„În anul 1956 cu binecuvântarea Prea Fericitului Patriarh Justinian şi din porunca I.P. mitropolit Vasile al Timişoarei, ostenitu-m-am lucrând această sfântă raclă spre lauda Sfântului Iosif, podoaba pământului românesc. Eu smeritul sculptor Grigore Dumitrescu”.*

Soclul, cu motive florale şi geometrice în stil bizantin, este sculptat în lemn de palisandru. Pe el sunt fixate 8 colonete, sculptate în acelaşi lemn, cu fusul canelat, partea superioară subţiindu-se cu capiteluri corintice. Colonetele împart cele patru laturi ale raclei în 8 panouri, reprezentând tot atâtea scene, sculptate în relief, în lemn de lămâi, din viaţa Sfântului Ierarh Iosif cel Nou. Panourile sunt fixate de raclă cu baghete de oţel argintat.

Legendele scenelor, săpate în benzi de oţel argintat, prinse de marginea superioară a soclului raclei, au următorul cuprins:

Latura dreaptă, de la cap la picioare:
1. „Pe uliţa argintarilor Sfântul Iosif vindecă pe un bătrân olog adus de fiii săi pe targă”.

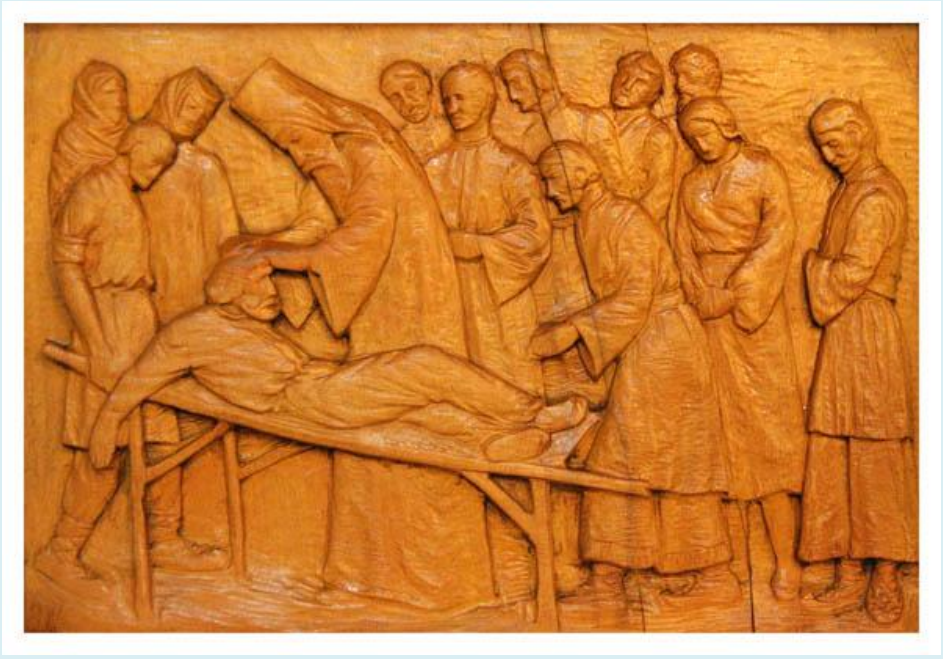

Sfântul Iosif vindecă un slăbănog

2. „Prin grija Sfântului Iosif în toată Ţara Banatului se ridică biserici cu turn şi cruce”.

3. „Sfântul Iosif se roagă în genunchi pentru credincioşii bolnavi care i-au cerut vindecarea”.

Pe latura stângă, de la cap la picioare:
1. Un trăsnet a lovit pe aidamacii care au vrut să atace fecioarele fugite de frică lângă mormântul Sfântului Iosif”.
2. „Sfântul Iosif însoţit de diacul său şi mulţi credincioşi trece prin lanurile de grâu spre mănăstirea Partoş”.
3. „Sfântul Iosif se roagă pentru stingerea focului care ardea Timişoara. O ploaie torenţială a stins focul”.

Pe latura de la cap:
„Fata chenezului Roman Muică, surdo-mută, s-a vindecat în urma rugăciunilor la mormântul Sfântului Iosif”.

Pe latura de la picioare:
„Turcul Aga Mustafa a cerut îngăduinţă să se roage la mormântul Sfântului Iosif pentru vindecarea de ologeală”.

(Sursa: Viaţa, slujba şi acatistul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, Ed. Învierea, Arhiepiscopia Timişoarei 2006.)

Moaștele Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoș (Catedrala Mitropolitană din Timișoara)

Iosif cel nou din Partoș (n. cca. 1568, Raguza Dalmației - d. 1656, Mănăstirea Partoș) este un sfânt român din calendarul creștin-ortodox, sărbătorit pe data de 15 septembrie.

Se știu prea puține despre el. Născut Iacob și rămas orfan de mic, mama sa îl trimite să învețe carte la Ohrida, pe când avea 12 ani. La 15 ani intră la Mănăstirea Adormirii Maicii Domnului, iar după cinci ani pleacă la muntele Athos, la Mănăstirea Pantocrator, unde este călugărit cu numele de Iosif. După o vreme s-a retras în sihăstrie, unde se spune că datorită virtuților sale creștinești, a primit de la Dumnezeu darul săvârșirii de minuni prin vindecarea bolilor.

Ajungând cunoscut, iubit și respectat, Iosif a fost hirotonit la muntele Athos și rânduit drept duhovnic al călugărilor de acolo. A trecut pe rând pe la mănăstirile Xiropotam, Vatoped, Hilandar și alte schituri și mănăstiri fiind, apoi, numit egumen la Mănăstirea Sfântul Ștefan din Adrianopole. Acolo a slujit șase ani, iar mai apoi a fost egumen la Mănăstirea Cutlumuș de la muntele Athos.

La vârsta senectuții s-a retras lângă Mănăstirea Vatopedu, însă a fost chemat de românii din Banat să le fie mitropolit. În 1650 a fost hirotonit mitropolit al Banatului. A păstorit credincioșii din Banat timp de 3 ani.

În această calitate a săvârșit alte minuni, printre care stingerea unui incendiu ce cuprinsese o parte a Timișoarei. „Ieșind din biserică cu Sfintele Taine în mâinile sale și rugându-se cu lacrimi, îndată a trimis Dumnezeu o ploaie puternică și s-a stins focul“ .

În 1653, Sfântul Iosif s-a retras la mănăstirea Partoș, unde a mai trăit încă trei ani. La sfârșitul verii lui 1656 a adormit întru Domnul nostru Iisus Hristos, la vârsta de 85 ani. Tradiția spune că în momentul adormirii sale clopotele mănăstirii au început să bată fără să le tragă cineva. Trupul mitropolitului a fost așezat într-un mormânt zidit în naosul bisericii mănăstirești, în dreptul ușii de intrare.

La data de 28 februarie 1950 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât trecerea în ceata sfinților a mitropolitului Iosif, stabilindu-se ca dată de cinstire a sfântului 15 septembrie a fiecărui an. Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat pe Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoș pe data de 7 octombrie 1956, când moaștele sale au fost aduse din mănăstirea Partoș și așezate în catedrala mitropolitană din Timișoara.

În anul 2006 s-au împlinit 50 de ani de la aducerea moaștelor Sfântului Iosif la Timișoara și de la canonizarea solemnă.

TOMOS

PENTRU CANONIZAREA SOLEMNĂ A SFÎNTULUI IERARH · I · O · S · I · F · CEL NOU DELA PARTOȘ

JUSTINIAN

DIN MILA LUI DUMNEZEU, PATRIARH AL ROMÎNIEI, LOCŢIITOR AL CEZAREII CAPADOCIEI, MITROPOLIT AL UNGRO-VLAHIEI ŞI ARHIEPISCOP AL BUCUREŞTILOR.

PREAIUBITULUI CLER ŞI DREPTCREDINCIOŞILOR CREŞTINI DIN CUPRINSUL PATRIARHIEI ROMÎNE, HAR ŞI MILĂ DELA DUMNEZEU, PĂRINTELE NOSTRU CEL DIN CERURI, IAR DELA NOI PATRIARHICEASCĂ BINECUVÎNTARE

Mormântul Sfântului ierarh Iosif de la Partoş

Proces verbal luat la dezgroparea moaştelor Sfântului Iosif cel nou, la mănăstirea Partoşului:

Astăzi, şase septembrie, anul una mie nouăsute cincizeci şi şase, în biserica sfintei mănăstiri a Partoşului, (…) la ceasurile 10 din zi, prin preoţii de faţă s-a săvârşit în sobor înălţătoarea slujbă de mulţumire pentru harul şi binecuvântarea revărsate peste acest dumnezeiesc locaş şi s-au rostit rugăciuni de cerere pentru binecuvântare şi ajutor în această prea-evlavioasă lucrare, niciodată cunoscută în trecutul vieţii religioase a Banatului.

Mormântul zidit deasupra grobniţei, la intrarea în sfânta mănăstire, lung de 240 cm, lat de 135 cm şi înalt de 95 cm, înfăţişat amănunţit în raportul din 31 mai 1955, prilejuit de cele dintâi săpături făcute în zilele de 25, 30 şi 31 mai 1955 în faţa Înalt Prea Sfinţitului mitropolit dr. Vasile Lăzărescu şi păstrat în arhiva Sfintei Mitropolii, a fost desfăcut, lucrările fiind începute de prea cuvioşia sa protosinghelul Ieronim Balintoni, exarh al mănăstirilor, ajutat de ieromonahii, preoţii şi diaconii de faţă. Partea de către altar a feţei superioare a mormântului, privit din uşa sfintei mănăstiri, a fost ridicată din cărămizi lucrate de mână, fără

semne şi legate între ele prin mortar obişnuit de var şi nisip, fel în care a fost lucrată întreaga lui zidire.

Partea stângă o alcătuieşte o lespede de piatră, gălbuie, fărâmicioasă, roasă de vreme, lungă de 116 cm şi groasă de 10 cm, acoperită cu tencuială şi straturi de var. Credem că în corpul ei a fost săpată inscripţia citită cu un veac în urmă de preotul istoric Nicolae Tincu-Velia şi însemnată în Istorioara bisericească politico-naţiunale la pagina 185. Scurtimea vremii n-a îngăduit o cercetare mai amănunţită. La nivelul podelei s-a ajuns la pământ amestecat cu bucăţi de cărămidă de altă factură, lipsite şi ele de semne, poate rămăşiţele unei zidării de suprafaţă, mai vechi.

Lucrările au continuat într-o linişte plină de pietate. Ţărâna acoperitoare de moaşte sfinte a fost aşezată în încăperea sfintei mănăstiri. De sub primul strat a apărut brâul de cărămizi cu semnul crucii, cumpăna formată din braţul orizontal şi alte semne în relief, aşa cum au fost găsite în săpăturile făcute anul trecut (2005?) în dosul mormântului şi descrise în raportul amintit, brâu în grosime de două cărămizi şi care însemna grobniţa lungă de 175 cm şi lată de 80 cm. Săparea, continuată cu smerenie, a scos la iveală câteva bucăţi de oscioare.

La ceasurile 2 ale zilei, în emoţia ce stăpânea puternic pe cei de faţă, s-a descoperit la adâncimea de 57 cm de la nivelul podelei, în pământ neumblat, braţele încrucişate, parcă într-o neîntreruptă rugăciune, ale aceluia care, chip al bunătăţii şi suferinţei, ostenitor în rugă fierbinte şi în duh de viaţă înălţător, după cum mărturiseşte şi troparul scris pe icoana cu chipul Sfântului, a săvârşit în trăirea pământească şi în cea nemuritoare după înveşnicire, vindecări minunate şi fără număr.

Mireasma sfinţeniei şi prospeţimea moaştelor au ridicat sufletele ce au încercat simţăminte de evlavie necunoscute vreodată. Am trăit momente de o măreţie cu neputinţă de uitat. Sub stăpânirea acestor clipe de într-aripare duhovnicească, sfintele moaşte, pline de strălucire, primesc mângâierea luminii după veacuri de odihnire în ţărâna din faţa sfântului altar, spre care îi era îndreptată prea cinstită faţă.

La nivelul moaştelor s-au mai găsit rămăşiţa unui piron de fier, lung de 11 cm, măcinat de vreme, cu urme din lemnul sicriului din care nu s-a mai păstrat nimic, iar în regiunea pieptului, un rest de metal oxidat, cu urme de decor, lung de 3 cm şi lat de 5 mm, probabil braţul unei cruci.

Osemintele ce nu au fost clintite, pe deplin păstrate până în cele mai mici amănunţimi şi arătând o fiinţă de statură potrivită, în lungime de 165 cm, au fost

acoperite de giulgi curat, rămânând aici în rugăciune şi priveghere, cinstiţii ieromonahi.

Desăvârşit este Domnul întru Sfinţii Săi! Amin.

Partoş, la 6 septembrie 1956.

(Sursa: Viaţa, slujba şi acatistul Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, Ed. Învierea, Arhiepiscopia Timişoarei 2006.)

http://mitropolia-banatului.ro/documente-deshumare-sf-iosif-de-la-partos/

IN MEMORIAM

Tomos pentru canonizarea Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş

Proces-verbal luat la deshumarea moaştelor Sfântului Iosif cel nou, la Mănăstirea Partoşului

„Astăzi, şase septembrie, anul una mie nouăsute cincizeci şi şase, în biserica sfintei mănăstiri a Partoşului, (…) la ceasurile 10 din zi, prin preoţii de faţă s-a săvârşit în sobor înălţătoarea slujbă de mulţumire pentru harul şi binecuvântarea revărsate peste acest dumnezeiesc locaş şi s-au rostit rugăciuni de cerere pentru binecuvântare şi ajutor în această prea evlavioasă lucrare, niciodată cunoscută în trecutul vieţii religioase a Banatului.

Mormântul zidit deasupra grobniţei, la intrarea în sfânta mănăstire, lung de 240 cm, lat de 135 cm şi înalt de 95 cm, înfăţişat amănunţit în raportul din 31 mai 1955, prilejuit de cele dintâi săpături făcute în zilele de 25, 30 şi 31 mai 1955 în faţa înalt prea sfinţitului mitropolit dr. Vasile Lazarescu şi păstrat în arhiva

Sfintei Mitropolii, a fost desfăcut, lucrările fiind începute de prea cuvioşia sa protosinghelul Ieronim Balintoni, exarh al mănăstirilor, ajutat de ieromonahii, preoţii şi diaconii de faţă.

Partea de către altar a feţei superioare a mormântului, privit din uşa sfintei mănăstiri, a fost ridicată din cărămizi lucrate de mână, fără semne şi legate între ele prin mortar obişnuit de var şi nisip, fel în care a fost lucrată întreaga lui zidire.

Partea stângă o alcătuieşte o lespede de piatră, gălbuie, fărâmicioasă, roasă de vreme, lungă de 116 cm şi groasă de 10 cm, acoperită cu tencuială şi straturi de var.

Credem că în corpul ei a fost săpată inscripţia citită cu un veac în urmă de preotul istoric Nicolae Tincu-Velia şi însemnată în Istorioara bisericească politico-naţiunale la pagina 185. Scurtimea vremii n-a îngăduit o cercetare mai amănunţită. La nivelul podelei s-a ajuns la pământ amestecat cu bucăţi de cărămidă de altă factură, lipsite şi ele de semne, poate rămăşiţele unei zidării de suprafaţă, mai vechi.

Lucrările au continuat într-o linişte plină de pietate. Ţărâna acoperitoare de moaşte sfinte a fost aşezată în încăperea sfintei mănăstiri. De sub primul strat a apărut brâul de cărămizi cu semnul crucii, cumpăna formată din braţul orizontal şi alte semne în relief, aşa cum au fost găsite în săpăturile făcute anul trecut (2005?) în dosul mormântului şi descrise în raportul amintit, brâu în grosime de două cărămizi şi care însemna grobniţa lungă de 175 cm şi lată de 80 cm. Săparea, continuată cu smerenie, a scos la iveală câteva bucăţi de oscioare.

La ceasurile 2 ale zilei, în emoţia ce stăpânea puternic pe cei de faţă, s-a descoperit la adâncimea de 57 cm de la nivelul podelei, în pământ neumblat, braţele încrucişate, parcă într-o neîntreruptă rugăciune, ale aceluia care, chip al bunătăţii şi suferinţei, ostenitor în rugă fierbinte şi în duh de viaţă înălţător, după cum mărturiseşte şi troparul scris pe icoana cu chipul sfântului, a săvârşit în trăirea pământească şi în cea nemuritoare după înveşnicire, vindecări minunate şi fără număr.

Mireasma sfinţeniei şi prospeţimea moaştelor au ridicat sufletele ce au încercat simţăminte de evlavie necunoscute vreodată. Am trăit momente de o măreţie cu neputinţă de uitat. Sub stăpânirea acestor clipe de într-aripare duhovnicească, sfintele moaşte, pline de strălucire, primesc mângâierea luminii după veacuri de odihnire în ţărâna din faţa sfântului altar, spre care îi era îndreptată prea cinstita faţă.

La nivelul moaştelor s-au mai găsit rămăşiţa unui piron de fier, lung de 11 cm, măcinat de vreme, cu urme din lemnul sicriului din care nu s-a mai păstrat nimic, iar în regiunea pieptului, un rest de metal oxidat, cu urme de decor, lung de 3 cm şi lat de 5 mm, probabil braţul unei cruci.

Osemintele ce nu au fost clintite, pe deplin păstrate până în cele mai mici amănunţimi şi arătând o fiinţă de statură potrivită, în lungime de 165 cm, au fost acoperite de giulgi curat, rămânând aici în rugăciune şi priveghere, cinstiţii ieromonahi.

Desăvârşit este Domnul întru Sfinţii Săi! Amin.

Partoş, la 6 septembrie 1956.

Tomos pentru canonizarea solemnă a Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş

† Justinian

Din mila lui Dumnezeu patriarh al României, locţiitor al Cezareei Capadochiei, mitropolit al Ungro-Vlahiei şi arhiepiscop al Bucureştilor.

Prea iubitului cler şi dreptcredincioşilor creştini din cuprinsul Mitropoliei Banatului, har şi milă de la Dumnezeu, Părintele nostru din Ceruri, iar de la noi patriarhicească binecuvântare.

„Mărturisească-se Ţie, Doamne, toate lucrurile Tale şi cuvioşii Tăi să Te binecuvânteze. Slava împărăţiei Tale vor spune şi vor grăi puterea Ta“ (Ps. 144, 10-11), prin care s-a întărit braţul credincioşilor Tăi împotriva celor ce s-au ridicat asupra lor.

Cu dragoste negrăită şi de minte necuprinsă, a călăuzit Domnul spre limanul mântuirii pe cei ce au nădăjduit întru El.

Oricâte viforniţe s-au ridicat asupra celor ce-şi reazemă nădejdea în Cel Atotputernic, nu i-au putut abate de la credinţa lor. Iar slujitori şi călăuzitori ai lor pe căile Domnului, s-au arătat sfinţii din veac plăcuţi Lui. Râvna lor nu s-a istovit şi cununa biruinţii lor nu se vesteşeşte pururea. Ca într-o platoşă s-au ferecat şi cu nebiruite arme s-au încins, căci „ nu va lăsa Domnul toiagul păcătoşilor peste soarta drepţilor “ (Ps. 124, 3).

Multe şi minunate lucruri a făcut Domnul prin sfinţii Săi şi în vremea revărsării nelegiuiţilor otomani asupra popoarelor creştineşti. El a întors cumpăna puterii

lor spre cădere şi ca un pârjol înecat de ape multe s-a stins pustiirea pe care a făcut-o.

Iar în vremea acea a surpării stăpânirii creştineşti din părţile Banatului, Domnul n-a lăsat fără mângâiere şi întărire nici pe binecredincioşii creştini bănăţeni, ci din Sfetagora l-a hărăzit cârmuitor duhovnicesc pe vlădica Iosif, cel ce în prun-cie îşi închinase viaţa Domnului. înfruntând cu puterea credinţei sale, primej-diile şi ostenelile de tot felul ale vieţuirii în lepădarea de sine şi de lume, alesul între cuvioşi, părintele nostru Iosif, a crescut duhovniceşte în muntele cel sfânt al Domnului şi a rodit bogat în fapte minunate, deopotrivă la Sfântul Munte al Athosului, ca şi pe pământul Banatului, unde a păstorit între anii 1650 şi 1653 din scaunul vlădicesc al Mitropoliei Timişorii, iar moaştele lui se află la sfânta mănăstire din Partoş-Banat, în care s-a şi săvârşit din viaţă, la anul Domnului 1656.

Ostenindu-se ca un viteaz în războiul cel nevăzut, s-a arătat biruitor şi în vâltoarea luptelor cu răutăţile vremii şi ale împilatorilor otomani. Mâna Domnu-lui a fost cu el în toată vremea şi l-a ridicat mărturie tare şi pavăză neînfrântă dreptei credinţe, strălucind prin faceri de bine, prin săvârşirea de minuni şi prin neabătută dragoste faţă de toţi oamenii, chiar şi faţă de cei fărădelege.

Ruga lui sfântă chema pe toţi la Domnul, faptele lui minunau şi pe cei nele-giuiţi, iar cu puterea Domnului a întărit pe dreptcredincioşii creştini din Banat, spre biruinţă asupra vrăjmaşilor lor.

Pomenirea acestui cuvios părinte de către dreptcredincioşii din Banat s-a făcut cu toată cinstea între sfinţi, iar mireasma sfinţeniei întru care a adormit, acum trei sute de ani, a răzbătut prin vreme până la noi.
Căutând la viaţa şi petrecerea acestui ales nevoitor al Domnului şi asemuindu-1 cu „un pom răsădit lângă izvoarele apelor, care îşi dă rodul la vremea sa şi ale cărui frunze nu se vestejesc“ (Ps. 1, 3), - Sfântul Sinod al Bisericii noastre, la 28 ale lunii februarie 1950, a găsit că este cu dreptate să fie ridicat la cinstirea cuvenită şi să fie aşezat în ceata sfinţilor, părintele nostru ierarh Iosif al Timişorii.

Drept aceea, făcându-se, după rânduială, amănunţite şi temeinice cercetări asu-pra vieţii şi petrecerii cuviosului nostru părinte Iosif şi stabilindu-se, fără putinţă de împotrivire, că acest sfânt bărbat a strălucit ca un adevărat vas ales al Domnului, prin credinţă curată şi statornică şi printr-o vieţuire fără de prihană, la care s-a ridicat prin urmarea neabătută a pravilelor vieţii călugăreşti în partea cea mai mare a zilelor sale, precum şi că a lăsat în urma lui mireasma sfinţeniei pentru viaţa sa curată şi pentru minunile ce le-a săvârşit, - chemând puterea Celui prea înalt în ajutorul nostru,

Hotărâm împreună cu Duhul Sfânt, ca de acum înainte, părintele nostru Iosif, să se numere cu sfinţii şi să se cinstească cu toată cuviinţa în rândul Sfinţilor Ierarhi, în cuprinsul Mitropoliei Banatului, cu numele de Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş.

Drept zi de prăznuire a Sfântului ierarh Iosif cel nou, aşezăm ziua de 15 septembrie şi orânduim ca numele lui să fie trecut în Sinaxar şi în calendarul bisericesc, la ziua arătată.

De asemenea orânduim ca viaţa, slujba şi icoana sfântului, care au fost întocmite şi aprobate din vreme de către Sfântul Sinod, să se tipărească aparte şi să fie primite cu toată evlavia de către dreptcredincioşii creştini.

Încă mai hotărâm şi aceea, ca sfintele lui oseminte să fie aduse în sfânta mănăstire Partoş şi aşezate în Catedrala Mitropolitană din Timişoara, iar icoana Sfântului Iosif cel nou să fie aşezată împreună cu icoanele celorlalţi sfinţi la locul cuvenit în bisericile ce se vor zugrăvi de acum înainte în cuprinsul Mitropoliei Banatului.

Şi ca evlavia sfintelor locaşuri de închinare, să fie sporită şi prin chemarea şi lucrarea noului sfânt, rânduim ca bisericile care ar voi, să-şi poată lua hramul Sfântul Iosif cel nou, şi totodată, ca hramul de acum al bisericii mântuirii Partoş şi al Catedralei Mitropolitane din Timişoara, să se adaoge şi acela al Sfântului Iosif cel nou.

Pentru deplina statornicire a celor pe care le-am orânduit în chip sinodal şi canonic, am întocmit şi cu semnăturile Noastre întărim actul de faţă, ca Tomos de Canonizare adică de aşezare în rândul sfinţilor, a părintelui nostru Ierarh Iosif cel nou de la Partoş şi spre slava lui Dumnezeu, facem aceasta cunoscut credincioşilor şi păstorilor Bisericii Ortodoxe Române.

Iar pentru plinirea sărbătorească a sfintei lucrări de care ne-am învrednicit, încredinţăm un sobor arhieresc ca împreună cu noi să săvârşească, după toată rânduiala, proclamarea solemnă a canonizării Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, în ziua de duminică 7 octombrie 1956, în Catedrala Mitropolitană din Timişoara.

Dat în Timişoara, la anul mântuirii 1956, luna octombrie, ziua a şasea.

Racla cu moaştele Sfântului ierarh Iosif cel nou

Racla - adevărată lucrare de artă - este opera sculptorului Grigorie Dumitrescu de la Sfânta Arhiepiscopie a Bucureştilor. Confecţionată din lemn de palisandru,

păr, tisă şi lămâi, racla are următoarele dimensiuni: lungimea raclei propriu-zise 137 cm, iar cu capac cu tot 148 cm; lăţimea raclei 37,5 cm, iar cu capac 50 cm; înălţimea raclei 30 cm, iar cu capac şi soclu 45,5 cm.

Pe capac este sculptat, în lemn de lămâi, chipul Sfântului ierarh Iosif cel nou, mort, înveşmântat în toate odăjdiile arhiereşti, purtând mitra pe cap, în mâna dreaptă având cârja, iar în stânga metaniile. Pe spaţiul liber de deasupra capului este sculptat, în lemn de tis un serafim, încadrat în ghirlandele de crini şi frunze care se continuă în jurul chipului sfântului. Spaţiul liber din partea de jos, de sub picioare, de asemenea este sculptat cu aceleaşi motive florale ornamentale.

Pe marginile capacului este sculptată, în lemn de păr, o friză cu ornamente vegetale bizantine. Faţa capacului, unde este chipul sfântului, e acoperită cu cristal, fixat cu o baghetă de oţel argintat. Pe spaţiul liber, în formă de sul desfăcut, de sub picioarele Sfântului Iosif, este săpată, în lemnul de lămâi, următoarea inscripţie: „În anul 1956 cu binecuvântarea prea fericitului patriarh Justinian şi din porunca I.P.S mitropolit Vasile al Timişoarei, ostenitu-m-am lucrând această sfânta raclă spre lauda Sfântului Iosif, podoaba pământului românesc. Eu smeritul sculptor Grigore Dumitrescu”.

Soclul, cu motive florale şi geometrice în stil bizantin, este sculptat în lemn de palisandru. Pe el sunt fixate 8 colonete, sculptate în acelaşi lemn, cu fusul canelat, partea superioară subţiindu-se cu capiteluri corintice. Colonetele împart cele patru laturi ale raclei în 8 panouri, reprezentând tot atâtea scene, sculptate în relief, în lemn de lămâi, din viaţa Sfântului ierarh Iosif cel nou. Panourile sunt fixate de raclă cu baghete de oţel argintat.

Legendele scenelor, săpate în benzi de oţel argintat, prinse de marginea superioară a soclului raclei, au următorul cuprins:

Latura dreaptă, de la cap la picioare:
„Pe uliţa argintarilor Sfântul Iosif vindecă pe un bătrân olog adus de fiii săi pe targă”
„Prin grija Sfântului Iosif în toată Ţara Banatului se ridică biserici cu turn şi cruce”
„ Sfântul Iosif se roagă în genunchi pentru credincioşii bolnavi care i-au cerut vindecarea”.

Pe latura stângă, de la cap la picioare:
Un trăsnet a lovit pe aidamacii care au vrut să atace fecioarele fugite de frică lângă mormântul Sfântului Iosif”
„ Sfântul Iosif însoţit de diacul său şi mulţi credincioşi trece prin lanurile de grâu spre mănăstirea Partoş”.

„ Sfântul Iosif se roagă pentru stingerea focului care ardea Timişoara. O ploaie torenţială a stins focul”.

Pe latura de la cap:
„Fata chenezului Roman Muică, surdo-mută, s-a vindecat în urma rugăciunilor la mormântul Sfântului Iosif”.

Pe latura de la picioare:
„Turcul Aga Mustafa a cerut îngăduinţă să se roage la mormântul Sfântului Iosif pentru vindecarea de ologeală”.

Act Sinodal al Bisericii Ortodoxe Autocefale Române privind canonizarea unor Sfinţi români

(fragment)

Bucurie mare vesteşte astăzi fiilor săi Biserica noastră dreptmăritoare, la crugul anului mântuirii 1992, în Duminica tuturor Sfinţilor, hotărând ca în rândurile acestora să fie aşezaţi cei aleşi şi bineplăcuţi lui Dumnezeu pe care ea însăşi i-a odrăslit în sânul neamului românesc. (…)

(…) În anul 1950, o dată cu hotărârea de generalizare a cultului unor sfinte moaşte în ţara noastră, Sfântul Sinod a canonizat cu cinstire locală doar în unele eparhii şi a înscris în rândul sfinţilor pe unii ierarhi, cuvioşi şi dreptcredincioşi de neam român, cu viaţa îmbunătăţită şi care au mărturisit dreapta credinţă, unii chiar prin moarte mucenicească.

Sfinţii canonizaţi atunci de Biserica Ortodoxă Română cu cinstire locală sunt: (…) – Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, prăznuit la 15 septembrie şi a cărui cinstire se rânduise în cuprinsul Mitropoliei Banatului; (…).

În deceniile care au trecut de la canonizarea acestor sfinţi cu cinstire locală s-a constatat, spre slava Sfintei noastre Biserici, că evlavia pentru ei a depăşit de mult hotarele eparhiilor pentru care au fost canonizaţi, credincioşii români din diferite părţi ale ţării făcând pelerinaje şi ridicând rugăciuni de laudă în cinstea acestora, iar celelalte eparhii înscriindu-le treptat numele în calendarele lor.

Pentru toate aceste motive, precum şi pentru faptul că aceşti sfinţi sunt rodul spiritualităţii româneşti şi al evlaviei clerului şi credincioşilor Bisericii noastre;

Luând act de rezultatul cercetărilor Comisiei pentru canonizarea Sfinţilor români şi văzând că acestea sunt întemeiate pe rânduielile dumnezeieştilor părinţi şi

că s-a respectat întru totul procedura canonică privind generalizarea cultului sfinţilor aşa cum este dată de Biserică;

Sfântul Sinod, chemând în ajutor pe Preabunul Dumnezeu, a hotărât la 20 iunie 1992 ca aceşti sfinţi să fie cinstiţi în întreaga Biserică Ortodoxă Română prin generalizarea cultului lor şi să fie înscrişi în calendarul tuturor eparhiilor din cuprinsul Patriarhiei Române, în zilele care s-au statornicit, precum şi în cărţile de cult cu slujbele care li s-au întocmit. (…)

Datu-s-a acest Act sinodal al Bisericii Ortodoxe Autocefale Române, în anul mântuirii una mie nouă sute nouă zeci şi doi, luna iunie, ziua douăzeci şi una.

† Teoctist arhiepiscopul Bucureştilor, mitropolitul Munteniei şi Dobrogei, locţiitor al Cezareii Capadociei, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Urmează semnăturile membrilor Sfântului Sinod

Decizia Sfântului Sinod luată în sesiunea din 13-14 februarie 1997 privind desemnarea Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş ca ocrotitor spiritual al pompierilor din România.

Temei nr.211/1997-Adresa Ministerului de Interne - Inspectoratul general al corpului pompierilor militari nr. 27.006/1997 cu solicitarea de a desemna ca patron spiritual al acestei instituţii fie pe Sfântul mucenic Corneliu sutaşul (13 septembrie), fie pe Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş (15 septembrie).

Din referatul asupra problemei, se constată că propunerea a avut în vedere viaţa, minunile, calităţile spirituale ale acestor sfinţi şi legătura lor cu activităţile cotidiene ale pompierilor de a salva vieţi omeneşti, bunuri materiale şi spirituale, omenia, devotamentul, curajul şi jertfa pompierilor în acţiunile pe care le întreprind.

Apreciindu-se că Sfântul ierarh Iosif cel Nou de la Partoş, ca sfânt naţional ale cărui moaşte se păstrează în catedrala ortodoxă din Timişoara, este legat de instituţia pompierilor militari prin minunile şi faptele sale, în urma opiniilor exprimate şi la propunerea Comisiei pentru doctrină, viaţă monahală şi misiune socială, Sfântul Sinod hotărăşte:
– Aprobă ca ocrotitorul spiritual al pompierilor din România să fie Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, prăznuit la 15 septembrie.

† Teoctist arhiepiscopul Bucureştilor, mitropolitul Munteniei şi Dobrogei, locţiitor al Cezareii Capadociei, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Decizia Sfântului Sinod luată în sesiunea din 28-29 octombrie 2014 privind desemnarea Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoș ca ocrotitor spiritual al coșarilor (hornarilor) din România.

Temei nr. 9473 - Adresa Asociației Coșarilor din România nr. 16 din 18 august 2014, prin care se solicită aprobarea unui sfânt ocrotitor al breslei.

Urmare discuțiilor în plen, la propunerea Comisiei pastorale, monahale și sociale, Sfântul Sinod a hotărât: Aprobă desemnarea Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoș, mitropolitul Banatului (15 septembrie), ca ocrotitor spiritual al coșarilor (hornarilor) din România

† Daniel arhiepiscopul Bucureştilor, mitropolitul Munteniei şi Dobrogei, locţiitor al Cezareii Capadociei, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Sfântul Iosif cel nou de la Partoş - Editoriale

Alexandru Chituţă - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, ocrotitorul mitropoliei Banatului

Ocrotitor al Mitropoliei Banatului şi patron al pompierilor din România, Sfântul ierarh Iosif de la Partoş, ale cărui moaşte se cinstesc în Catedrala ortodoxă din Timişoara, a strălucit cu aureola sfinţeniei încă din timpul vieţii, fiind, aşa cum îl numeşte Acatistul închinat lui, *„podoaba ierarhilor, izgonitorul tuturor patimilor, izbăvirea credincioşilor, lauda prea frumoasă a Timişoarei şi cinstea Partoşului“*. Sfântul Ierarh Iosif de la Partoş este cinstit în fiecare an la 15 septembrie.

La 15 ani îşi închină viaţa lui Hristos

Sfântul ierarh Iosif de la Partoş, cinstit cu mare evlavie în fiecare an la 15 septembrie, s-a născut în jurul anului 1568 în oraşul Raguza din Dalmatia, pe malul Mării Adriatice. Tatăl său se pare că era navigator, având o corabie, transporta mărfuri pe Marea Adriatică, Mediterană, pe Marea Neagră şi pe Dunăre.

Despre primii ani din viaţa tânărului Iacob, cum se numea înainte de călugărie, nu cunoaştem multe lucruri. Ştim că tatăl său, murind devreme, Iacob s-a mutat cu mama sa, originară se pare din insula Limnos, neamaiavând neamuri în Raguza, la fratele ei, care era negustor în oraşul Ohrida, la sud de Dunăre. Aici, tânărul Iacob a studiat până la 15 ani, find crescut de mama sa în bună cinstire de Dumnezeu.

La frageda vârstă de 15 ani, Iacob îşi închină viaţa lui Hristos, intrând în Mănăstirea Maicii Domnului chiar din oraş, unde îşi continuă învăţătura şi citirea cărţilor sfinte. Dornic de rugăciune şi de o viaţă mai retrasă, după cinci ani, Iacob părăseşte mănăstirea din Ohrida, îndreptându-se către Sfântul Munte Athos. Aici, intră în Mănăstirea Pantocrator, aşezată pe o stâncă bătută de valuri, la o înălţime de aproape 30 de metri, unde duce o viaţă aspră, în post şi rugăciune, în osteneală şi ascultare. În plin urcuş pe treptele desăvârşirii, Iacob este tuns în monahism, primind numele de Iosif.

Uimeşte sihaştrii Sfântului Munte

Avea doar 21 de ani când tănărul schimonah Iosif, prin desăvârşita lepădare de sine, cu smerita cugetare, cu sărăcie şi înţelepciune, îi uimea pe toţi sihaştrii athoniţi.

Fiind smerit cu mintea şi blând cu inima şi datorită asprelor posturi prin care îşi strunea trupul şi îşi întărea sufletul, Dumnezeu i-a dăruit puterea cuvântului prin care mişca inimile tuturor, înduioşându-se până la lacrimi şi întraripându-le cu dorul cel dumnezeiesc. Pentru curăţenia lui sufletească în înalta sfinţenie la care a ajuns, Dumnezeu i-a dăruit printre multe alte daruri şi pe acela al facerii de minuni încă din timpul vieţii. Părinţii din Sfântul Munte care sufereau de diferite boli, atât trupeşti, cât şi sufleteşti, veneau la părintele Iosif şi prin rugăciunile lui se tămăduiau de toată neputinţa. Ca o comoară nepreţuită este purtat pe rând în mănăstirile Hilandar, Xiropotamu, Vatoped şi la alte mănăstirii, schituri şi chilii ale Sfântului Munte.

Egumen la Adrianopol şi Cutlumuş

Vestea despre viaţa, calităţiile şi minunile lui Iosif se răspândiseră cu mare grabă. Astfel că, fiind nevoie de un îndrumător iscusit în cele duhovniceşti, dar în acelaşi timp şi de un bun organizator al vieţii monahiceşti după rânduielile Sfântului Vasile cel mare, la cererea patriarhului de Constantinopol este trimis egumen pentru marea lavră a Sfântului Ştefan din Adrianopol. Acolo, timp de şase ani, munceşte fără preget la reorganizarea şi punerea în rânduială a pravilelor duhovniceşti şi regulilor vieţii de obşte.

Este pus apoi egumen în marea lavră românească Cutlumuş, veche ctitorie voievodală a domnitorilor români, începând cu Vlaicu Vodă, iar apoi rezidită de către domnitorii munteni şi moldoveni, Matei Basarab şi Vasile Lupu. Obştea monahală a Mănăstirii Cutlumuş era formată şi din români nord-dunăreni, moldovlahi, transilvăneni, dar şi bănăţeni.

Sfântul arhiereu al bănăţenilor

Ajuns la vârsta patriarhală de 80 de ani, egumenul Iosif se retrage în linştea unei chilii a Mănăstirii Vatoped. În acea vreme însă, scaunul vlădicesc al Timişoarei, devenind vacant, românii îl doresc mitropolit pe fostul lor egumen al lavrei româneşti, care dobândise deja faima de sfânt.

În drum spre Banat, Sfântul Iosif trebuia să treacă Dunărea pe un pod plutitor. Însă caii de la trăsură s-au speriat şi nu au mai voit să înainteze. Toate încercările vizitiului şi ale oamenilor dimprejur de a-i face să înainteze şi să se suie pe pod nu au reuşit. Atunci Sfântul Iosif, deranjat de strigătele furioase ale oamenilor, s-a coborât şi a grăit câteva cuvinte blânde către cai, care s-au făcut blânzi ca nişte miei şi au urcat singuri pe pod unde au stat nemişcaţi până au trecut Dunărea. În drum spre Timişoara, Sfântul a fost rugat de către aga Ismail să se întoarcă nu departe de Vârşeţ. Aici, nevasta agăi, care era creştină, se chinuia să nască de trei zile. Ea fusese vestită în vis că numai vlădica Iosif putea să o tămăduiască. Fără a se teme, Sfântul Iosif a încuviinţat să se întoarcă din drum şi să meargă cu aga Ismail. Când a trecut prin faţa casei agăi, soţia acestuia a născut îndată un băiat. După zeci de ani acest băiat, botezat creştin, s-a călugărit şi a ajuns chiar episcopul Caransebeşului, fiind un apărător de seamă al Ortodoxiei în vremuri foarte grele pentru credinţa srămoşească. Întrebat dacă e bine oare să asculte de rugămintea unui păgân şi să facă voia lui, Sfântul a răspuns: „Dumnezeu Unul este în Sfânta Treime peste toţi şi nimeni a cunoaşte căile Lui nu s-a învrednicit şi ascultare a-i da dator este fiecare om prin gura căruia ar vorbi Domnul“.

Viaţa oricărui ierarh se contopeşte cu a eparhiei sale

Ajungând în Timişoara, Sfântul Iosif a fost întâmpinat de Iovan Capră, un argintar care era olog de 20 de ani, pe care l-a vindecat îndată. La vederea acestei minuni s-au uimit atât credincioşii, cât şi turcii care veniseră în întâmpinarea lui.

Aşezarea în scaun a Sfântului Iosif ca mitroplit al Banatului a fost săvârşită în ziua Sfântului Ilie a anului 1650. Este semnificativă această dată pentru ceea ce a reprezentat ataşamentul credincioşilor faţă de mitropolitul lor, întrucât fiind şi praznicul Proorocului Ilie, patronul unor importante bresle din oraş, ziua a îmbrăcat un caracter sărbătoresc deosebit.

Se ştie că viaţa oricărui ierarh, într-un fel, se contopeşte cu a eparhiei sale. Tot aşa, cronica Mitropoliei Banatului acelei epoci se poate considera şi oglindă a vieţii mitropolitului de la Timişoara.

Noul mitropolit venea investit cu o autoritate vădită în titulatura sa şi, de asemenea, cu prestanţa unei vârste patriarhale de 82 de ani, precum şi a

virtuţilor cele mai râvnite, ceea ce constituia implicit un prestigiu al scaunului său. A organizat Biserica, a întemeiat şcoli pentru pregătirea preoţilor, a înălţat altare sfinte, a cercetat mănăstiriile şi parohiile bănăţene, ducând mângâiere şi lumină păstoriţilor săi.

Paşa Fasli îl iubea pe Sfântul Iosif şi îl respecta. Mai mulţi turci, lepădându-se de legea lor, au primit botezul şi aceasta pentru că Sfântul Iosif îi iubea pe toţi deopotrivă, iar uşa lui era deschisă tuturor. Blândeţea, milostenia şi învăţăturile lui pline de foc dumnezeiesc, într-adevăr cucereau pe oricine. Deci, atât creştinii, cât şi musulmanii, îl aveau întru mare evlavie pentru sfinţenia vieţii lui şi pentru darul facerii de minuni cu care Dumnezeu îl înzestrase.

Retras la Mănăstirea Partoş

Vârsta sa înaintată l-a determinat ca, la împlinirea numărului simbolic de trei ani de păstorire arhierească, după ce a pus totul în bună rânduială, prin înnoirea vieţii duhovniceşti şi prin înţeleapta chivernisire a treburilor bisericeşti, să se retragă la Mănăstirea Partoşului. Locul cârmuirii sale vlădiceşti, precum şi întreaga activitate monahală s-au legat de numele său pentru totdeauna, fiind supranumit „de la Partoş“ şi „Mitropolitul Timişoarei“, într-un cuvânt, patronul şi ocrotitorul Mitropoliei Banatului. Era în al 85-lea an al vieţii, iar al mântuirii 1653, când, înconjurat de dragostea tuturor, s-a statornicit în acea vatră străveche de spiritualitate românească. În vremea Sfântului, Mănăstirea Partoş era şi un centru important bisericesc, cu o şcoală pentru preoţi şi care număra nu numai călugări din Banat, ci şi din Ţara Românească. Vieţuirea Sfântului Iosif aici, timp de alţi trei ani, a mărit importanţa şi rosturile aşezământului, spre el îndreptându-se şi mai târziu, cu acelaşi zel, paşii credincioşilor.

Despre aceasta glăsuieşte o însemnare cu mână făcută în 1655 pe un Minei slavon din 1529, care a aparţinut Mănăstirii Sângeorz: *„Această carte este a domnului mitropolit Iosif al Timişoarei la anul 1655... care de bunăvoie a părăsit eparhia, retrăgându-se în Mănăstirea Partoş, unde a trăit câţiva ani şi apoi s-a mutat la viaţa veşnică unde sfinţii se odihnesc“.*

Clopotele mănăstirii au început să bată singure

Tradiţiile spun că în momentul adormirii sale, clopotele mănăstirii au început să bată singure, fără să le tragă cineva, ducând în depărtări trista veste. Apoi trupul neînsufleţit al marelui mitropolit a fost aşezat într-un mormânt zidit în naosul bisericii mănăstireşti, în dreptul uşii de la intrare care e spre miazăzi. Pe lespedea ce s-a aşezat deasupra, mâini pioase au săpat o inscripţie pe care înainte cu aproape un veac se citea cu uşurinţă: „Sviatitel Iosifa novii bivşii

Mitropolita Temişvarskii“ - *„Preasfinţitul Iosif cel nou, fost mitropolit al Timişoarei“.*

Era sfârşitul verii lui 1656, când a trecut la cele veşnice la 85 de ani părintele duhovnicesc al ortodocşilor din părţile Banatului. Sfântul Iosif numit e acum „cel Nou“, spre a-l deosebi de alţi sfinţi mai vechi cu acelaşi nume, nu a încetat nici după moarte să vină într-ajutor credincioşilor, pe mulţi din cei care se apropiau cu rugăciuni de mormântul său.

Despre cinstirea de sfânt care i s-a dat din vechime mărturiseşte, printre altele, icoana pictată la 1782 de preotul Ştefan Bogoslovici la cererea protopopului Jebeului, Ioan Şuboni, şi aşezată pe peretele bisericii mănăstireşti din Partoş, deasupra locului unde a fost îngropat. Se ştie că fostul jude al Timişoarei, Marcu Muţiu, s-a tămăduit de boală venind să se roage aici. Drept mulţumire pentru aceasta el a zidit, în anul 1750, alături de vechea biserică mănăstirească, o alta, nouă, mai mare şi mai trainică. Mai mult decât atât însă, fostul mitropolit al Timişoarei intră statornic în conştinţa credincioşilor bănăţeni, el fiind invocat în orice împrejurare deosebită a vieţii lor.

„A strălucit ca un adevărat vas ales al Domnului“

Ţinând seama de viaţa şi petrecerea cuviosului mitropolit Iosif şi stabilindu-se fără putinţă de tăgadă că el a strălucit ca un adevărat vas ales al Domnului prin credinţa curată şi că a lăsat în urma lui mireasma sfinţeniei, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât la 28 februarie 1950 să-l aşeze în ceata sfinţilor, statornicind data de 15 septembrie a fiecărui an pentru cinstirea lui cu toată cuviinţa. În acelaşi an, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Sârbe a hotărât în sesiunea de lucru din 14-27 mai să includă în calendarul acestei Biserici pe Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoş.

Aşa cum reiese din procesul verbal luat la dezgroparea moaştelor Sfântului Iosif cel nou la Mănăstirea Partoş din 6 septembrie 1956, aceasta s-a făcut începând cu ora 10 din zi după o slujbă de mulţumire. Mormântul zidit deasupra grobniţei, la intrarea în sfânta mănăstire, lung de 240 cm, lat de 135 cm şi înalt de 95 cm, a fost desfăcut de preacuvioşia sa protos. Ieronim Balintoni, exarhul mănăstirilor de atunci, ajutat de ieromonahii, preoţii şi diaconii de faţă. Procesul verbal menţionează că *„la ceasurile 2 ale zilei, în emoţia ce stăpânea puternic pe cei de faţă, s-a descoperit la adâncimea de 57 cm de la nivelul podelei, în pământ neumblat, braţele încrucişate, parcă într-o neîntreruptă rugăciune, ale aceluia care, chip al bunătăţii şi suferinţei, ostenitor în rugă fierbinte şi în duh de viaţă înălţător, a săvârşit în trăirea pământească şi în cea nemuritoare după înveşnicire vindecări minunate şi fără număr. Mireasma sfinţeniei şi pros-*

peţimea moaştelor au ridicat sufletele ce au încercat simţăminte de evlavie necunoscute vreodată“.

Sfintele moaşte au fost depuse apoi spre închinare în Catedrala miropolitană „Sfinţii trei Ierarhi“ din Timişoara, într-o frumoasă raclă. Aceasta este opera sculptorului Grigore Dumitrescu de la Arhiepiscopia Bucureştilor, fiind confecţionată din lemn de polisandru, păr, tisă şi lămâi, având o lungime de 137 cm şi o lăţime de 37,5 cm. Pe capac este sculptat, în lemn de lămâi, chipul Sfântului Ierarh Iosif, mort, înveşmântat în toate odăjdiile arhiereşti, purtând mitră şi cârjă. Soclul cu motive florale şi geometrice în stil bizantin este sculptat în lemn de palisandru. Pe margini sunt sculptate, de asemenea, în lemn de lămâi, scene din viaţa Sfântului.

Patronul pompierilor din România

În urma adresei Ministerului de Interne din anul 1997 adresată Sfântului Sinod, cu solicitarea de a desemna ca patron spiritual al acestei instituţii fie pe Sfântul mucenic Corneliu sutaşul (13 septembrie), fie pe Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş (15 septembrie), Sfântul Sinod aprobă ca patron al pompierilor pe Sfântul ierarh Iosif cel nou.

Decizia în acest sens a avut în vedere viaţa, minunile, calităţile spirituale şi a pornit şi de la faptul că pe seama Sfântului se pune, între altele, salvarea bisericii din Timişoara-Mehala şi a unei părţi din oraş de la un incendiu care a izbucnit pe când el era mitropolit la Timişoara (1650-1653). La această întâmplare face aluzie Acatistul care îi este închinat: *„Ca să arăţi marea ta milostivire pentru turma ta şi râvna ta pentru slobozirea ei din toate nevoile ce o împresurau, atunci când pârjolul focului s-a întins să cotropească toată cetatea Timişoarei, nu ai fugit ca un fricos, ci ai stat ca un viteaz, biruind puterea focului, prin rugăciunea ta mai fierbinte decât vâlvătaia focului, scăpând neatinsă biserica slujirii tale şi oprind, prin ploaie năpraznică, pe care cerul a trimis-o ţie în ajutor, întinderea focului...“ (Icosul 7).* Legat de această intenţie, putem arăta că în armată există destui sfinţi luaţi ca patroni şi protectori: Sfânta Fecioara Maria, Maica Domnului, e patroana marinei militare, Sfântul Crispinus, al aviatorilor, Sfânta Varvara, a artileriei, Sfântul Iosif de Copertino, al paraşutiştilor etc.

Astăzi mii de credincioşi din întreaga ţară poposesc în oraşul de pe malurile Begăi pentru a înălţa rugăciuni şi a se închina moaştelor Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş. Seara şi până dimineaţa se săvârşesc rugăciuni, iar dimineaţa în ziua cinstirii Sfânta Liturghie arhierească.

Preasfinţitul Părinte Timotei, episcopul Aradului, vorbind despre Sfântul Iosif cel nou de la Partoş menţionează că *„în lumina aceluiaşi veşnic nimb, ochii credinciosului de astăzi disting multe din trăsăturile esenţiale ale personalităţii sale pe care Acatistul le sugerează în toată profunzimea: Sfânt al Banatului, lauda Timişoarei, cinstea Partoşului, podoaba Bisericii, slujitor al darului, făcător de bine al tuturor“.*

A scăpat cetatea de foc

O altă minune a sa s-a întâmplat în ziua Sfinţilor Petru şi Pavel. Pe când săvârşea Sfânta Liturghie în ziua hramului unei vechi biserici din Timişoara, a izbucnit un mare foc în partea de apus a oraşului. Un vânt puternic întindea pârjolul cu repeziciune asupra întregului oraş. Mulţi au pierit atunci în flăcări, iar groaza îi cuprinse pe toţi. Sfântul Iosif, văzând prăpădul, a ieşit în faţa bisericii luând cu sine Sfintele Taine şi căzând cu faţa la pământ şi cu toată puterea sufletului său cerând îndurare lui Dumnezeu să scape cetatea de prăpăd. Deodată, nori negri s-au ridicat dinspre miazăzi, întunecând tot cerul, şi o ploaie torenţială s-a vărsat timp de câteva ore până a stins cu totul focul nimicitor. Apoi, mergând acasă, s-a închis în chilia sa şi timp de trei zile nu a mai ieşit. Când s-a arătat din nou în lume, iată că pe dosul palmei lui de la mâna stângă îi apăruse semnul sfintei cruci, ca şi când ar fi fost ars cu fierul înroşit. Semnul acesta a rămas pe mâna Sfântului până la sfârşitul vieţii lui, semn care i-a fost dat de Dumnezeu pentru aducerea aminte a marei Lui milostiviri.

Gheorghe Anghel - De ce este Sfântul Iosif cel nou de la Partoş ocrotitorul pompierilor?

Sfântul Iosif cel nou de la Partoş a salvat prin rugăciunile sale Timişoara anilor 1650, iar pentru această minune a sa, Corpul Pompierilor Militari, prin decizia Sinodală din 13-14 februarie 1997, l-a ales ocrotitor al celor care luptă cu flăcările.

Din cronica românească în limba latină Annales Rerum Banaticarum, scrisă de Damaschin Udrea, aflăm că „în anul 1652, de la Pălanca cârnă (denumire populară a caartierului Palanca Mică) au început să iasă fum şi foc mare s-au atătat cu vâlvătăi până la cer şi vânt mare s-au pornit ş-au dus focul către Palanca Mare”.

Se pare că incendiul a fost cauzat de armatele otomane. Oricum, distrugerea cauzată de focul ce a cuprins oraşul a fost foarte mare. Aceeaşi cronică ne spune că „vântu au dus scântei prăstă cetate şi s-au aprins şi dughenile jidovilor dă supt zidul Iosimi, iară d-acolo focu s-întins către casele topciilor şi-au început să ardă dă la apus cetatea, ş-au ars din trei părţi palăncile şi pârjolu au ajuns şi la oborul vaidei şi de acolo la casa paşei, iară în jos măido (aproape) la beserecă unde-o slujit sf Metropolit Iosif iară lumea prăstă tot au fugit ţipând. S-au ars căşi şi oameni şi mucri şi copii au murit arşi”.

În faţa flăcărilor, Sfântul Mitropolit, deşi avea o vârstă venerabilă, 82 ani, a dat dovadă de curaj şi s-a rugat ca Bunul Dumnezeu să ocrotească oraşul şi pe locuitorii lui.

Acatistul Sfântului Iosif ne prezintă într-un mod deosebit atitudinea ierarhului în faţa focului. „Atunci când pârjolul focului s-a întins să cotropească toată cetatea Timişoarei”, se menţionează în Icosul 7, „nu ai fugit ca un fricos, ci ai stat ca un viteaz, biruind puterea focului, prin rugăciunea ta mai fierbinte decât vâlvătaia lui, scăpând neatinsă biserica slujirii tale şi oprind, prin ploaia năprasnică pe care cerul a trimis-o ţie în ajutor, întinderea focului”.

Întorcându-ne la cronica semnată de Damaschin Udrea, în documentul istoric este prezentat modul în care Sfântul Iosif cel nou de la Partoş a reacţionat în faţa flăcărilor: „Iară atunci Sf. Metropolit au eşit în odăjdii din sf besericaă şi s-au întors cu faţa la foc şi-au privit prăpădul, pră care vântul l-au adus acuş’ cătră beserecă, şi s-au uitat la lumea ce-au năbunit dă spaimă ş-au căzut El în genunchi pră treptele beserecii şi-au atins ţărâna cu fruntea ş-au stat aşa şi s-au rugat”.

„Iară dă la miazăzi nouri negri s-au văzut atunci nălţându-se şi fulgere au tunat cu grozăvie, iară într-o nimica dă ceas s-au pornit ploaie cum nu s-au mai pomenit d-au curs apele ca potopul ş-au încetat focul ş-au stins tăciunii ş-au spălat toate urmele prăpădului. Iară când au fost aproape dă chindie s-au luminat ceriu iară, ş-au eşit 7 curcubeie unu prăstă altu, iară sf. Metropolit atunci s-au sculat dân genunchi şi odăjdiile lui au fost uscate, n-atinse nici dă un strop dă ploaie”.

După această rugăciune puternică, Sfântul Iosif s-a retras în chilia sa, „iară după aceea, când au eşit şi s-au arătat la lume, ne spune cronica, au avut semnul sfintei Cruci ars pră dosul palmei dăla mâna stângă, numa sămnul nu au fost roşu, numa au fost ca aurul curat ş-au luminat la umbră .Si ăsta sămn l-au avut până l-au pus În mormânt”.

Tradiţiile spun că în momentul adormirii sale, clopotele mănăstirii au început să bată singure, fără să le tragă cineva, ducând în depărtări trista veste. Apoi trupul neînsufleţit al marelui mitropolit a fost aşezat într-un mormânt zidit în naosul bisericii mănăstireşti, în dreptul uşii de la intrare care e spre miazăzi (info aici).

Tot Sfântul Iosif cel nou de la Partoș, la solicitarea Asociației Coșarilor din România, devine, prin decizia Sfântului Sinod luată în sesiunea din 28-29 octombrie 2014, și ocrotitorul și protectorul coșarilor (hornarilor) din România.

Pr. Vincenţiu Curelaru - Viaţa Sfântului Iosif cel nou

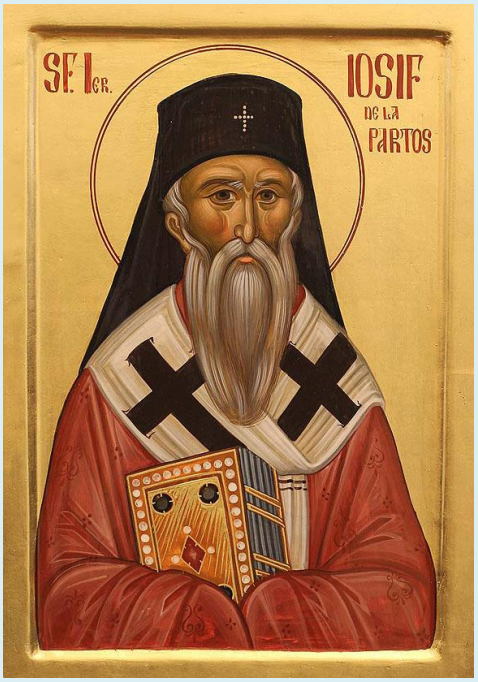

1. Obârşia. Anii tinereţii

Cel între Sfinţi părintele nostru Iosif cel nou s-a născut în 1568 în oraşul Ragusa din părinţii Ioan şi Ecaterina, care era oameni cu o situaţie materială foarte bună [*Gheorghe Cotoşman, Consideraţiuni generale asupra izvoarelor şi literaturii istorice privitoare la personalitatea Mitropolitului Sfântul Iosif cel nou, în "Mitropolia Banatului" 7-9 (1956), Timişoara, p. 68.*]. Tatăl său, Giavanni (Ioan) Fusco [*Op. cât., p. 68*], era navigator de origine veneţiană şi se stabilise în oraşul Ragusa (Dubrovnikul de astăzi) [*Dalmaţia este o provincie din Croaţia şi se întinde de-a lungul coastei Mării Adriatice.*].

După perioada lui Napoleon (1808) Ragusa a fost, pentru o perioadă, o republică independentă, un oraş care, de-a lungul timpului a schimbat mai mulţi cuceritori şi care, astăzi, aparţine Croaţiei [*Le Petit Larousse en couleurs, Paris, 1995, p. 1291*]. Tatăl său, Ioan, navigator şi comerciant din Veneţia, urmând o tradiţie care lega Veneţia de insula Limnos [*Gheorghe Cotoşman, op. cât. 68*] (Grecia) a rămas o perioadă în această insulă, unde a cunoscut-o pe Ecaterina, cu care se va şi căsători.

Ecaterina se născuse în Limnos din părinţi greci, care locuiau acolo. Tatăl Sfântului, ca navigator, era mai tot timpul în călătorii, astfel că de educaţia lui Iacov (acest nume îl primise Sfântul prin Sfânta Taină a Botezului) s-a ocupat mama sa, Ecaterina (ortodoxă), care era o femeie foarte credincioasă. Aşadar, ea

a fost cea care i-a sădit în suflet lui Iacov sămânţa educaţiei creştine pe care şi ea o primise, la rândul ei, de la părinţii săi, în insula Limnos.

La vârsta de 12 ani Iacov îşi va pierde tatăl, care va muri înecat în timpul unei furtuni. După acest eveniment, mama sa, care nu avea alte rude în Raguza, îl va lua pe micul Iacov şi va pleca la un frate de-al ei, comerciant de seamă, care locuia în Ohrida. Acolo, Iacov va studia timp de trei ani şi va acumula cunoştinţe temeinice la şcoală. Dovedind dragoste faţă de Biserică şi de textele sfinte, cu voia şi cu binecuvântarea mamei sale, a mers la Mănăstirea Maicii Domnului din Ohrida, acolo unde mama sa avea un văr care era ieromonah. La această mănăstire tânărul Iacov va rămâne timp de cinci ani, de la vârsta de 15 ani, până la vârsta de 20 de ani.

2. Tunderea în monahism la Sfântul Munte

Sfântul Iosif cel nou de la Partoş, frescă de Vasile Lefter, Biserica Sfântul Andrei din Viena

În anul 1588, în sufletul lui Iacov s-a născut dorinţa de a deveni monah la Sfântul Munte, în Grădina Maicii Domnului. Astfel, însoţit de încă un novice ca şi el, Nicodim, Iacov ajunge la Sfântul Munte [*Gheorghe Cotoşman, Consideraţiuni generale asupra izvoarelor şi literaturii istorice privitoare la personalitatea mitropolitului Sfântul Iosif cel nou, Mitropolia Banatului 7-9 (1956), Timişoara, p. 68.*] şi se instalează la Mănăstirea Pantocrator, unde va fi şi tuns în monahism, primind numele Iosif. După doar doi ani va primi şi Sfânta Taină a Preoţiei [*Ibidem, p. 68*] la vârsta de doar 22 de ani.

În perioada cât a rămas la mănăstirea Pantocrator de la Sfântul Munte, Iosif s-a dedicat în întregime cultivării vieţii duhovniceşti prin ascultare şi rugăciune. Astfel, încă de la început, el a pus o bază temeinică vieţii sale duhovniceşti şi prin studiu continuu, a dobândit cunoştinţe temeinice de teologie. S-a îndeletnicit, în special cu învăţarea tehnicii caligrafiei, atât de necesară într-o epocă în care tehnica tipografică nu se răspândise încă aşa de mult şi mai ales, într-un loc, Sfântul Munte, unde textele liturgice erau folosite zi de zi. Încetul cu încetul, prin grija şi răbdarea de care a dat dovadă, Iosif s-a arătat a fi un iscusit caligraf, lucru care l-a făcut foarte cunoscut în Sfântul Munte [*Ibidem, p. 68*]. Astfel, ajungând foarte cunoscut pentru stilul său caligrafic deosebit, a fost invitat să meargă la Marea Lavră [*Ibidem, p. 70. Din insula Limnos, Sfântul Munte se poate vedea foarte clar cu ochiul liber, iar Mănăstirea Marea Lavră, acolo unde a vieţuit Iosif, se află aşezată exact vizavi de Limnos, locul de naştere al Sfântului. Din cele mai vechi timpuri, insula Limnos a avut mereu relaţii importante cu Sfântul Munte.*]. La această mare mănăstire, înfiinţată de Sfântul Atanasie, acest „patriarh” al monahismului atonit, Iosif a dus viaţa îngerească, cu rugăciunea, postul şi ascultările sale.

În vremea aceea, era foarte uşor pentru monahi să se mute de la o mănăstire la alta, fiindcă cele mai multe aveau viaţă idioritmică, iar organizarea interioară permitea acest lucru. Astfel că şi Iosif, a trecut, succesiv, pe la Mănăstirea Pantocrator, Hilandar, Xiropotam şi în cele din urmă, Vatopedi [*Gheorghe Cotosman, op. cât., p. 70. Mănăstirile Xiropotam şi Vatopedi, unde Sfântul a vieţuit pentru o perioadă, aveau şi ele metocuri în insula Limnos. Vezi Pánnos L. Franghéllis, Limnos, insula noastră iubită, Vol. 3, Atena, pp. 270-272.*]. La aceasta din urmă, Sfântul a săvârşit primele minuni şi a devenit cunoscut ca făcător de minuni, vindecând cu rugăciunea mulţi monahi de bolile de care sufereau, doar atingând cu dreapta sa frunţile acelora [*Ibidem, p. 70.*].

Cele mai multe mănăstiri atonite aveau metocuri în Limnos - locul natal al mamei Sfântului - care reprezentau danii din vremea împăraţilor bizantini, iar de la aceste metocuri se aprovizionau mănăstirile atonite cu tot ceea ce aveau nevoie. Nu este exclus ca şi Iosif să fi fost iconom sau măcar ajutor al administratorului vreunui metoc din Limnos, de vreme ce avea o legătură „de sânge” cu această insulă.

Sfânta Mănăstire Pantocrator avea metocuri în regiunea Áno Horió, care era o regiune agricolă, donaţie a împăratului Ioan al V-lea, paleologul din anul 1388 [*Imagini de la Mănăstirea Pantocrator, Sfântul Munte, 1998, p. 24.*]. Mai târziu, proprietăţile s-au extins în regiunile Aktí şi Akrotírion, iar din 1394 şi la Fakós [*Ibidem, p. 24*].

Marea Lavră avea şi ea, la rândul ei, multe metocuri în Limnos şi astfel înţelegem că legătura dintre Sfântul Munte şi insula Limnos a devenit, cu timpul, una foarte strânsă [*Marea Lavră avea următoarele metocuri în Limnos: Sfinţii Chiric şi Iulita, la nord de Gonatíou, Theotókos, la Gomáti, Theotókos Eleoúsa (nu se cunoaşte exact locul acesteia), Theotókos ,,Kakabiótissa", regiunea Zevgmatá, Theotókos Sergouniótissa, la Kastrí, Sotír, la Kótzino, Sfântul Gheorghe, la Neómata, Sfântul Ioan botezătorul, în apropiere de Kástro-Kotzinó, Paleokástello, la Kontéa, Hárakas, la nord de Gomatíou. Vezi Pánnos L. Franghéllis, op. cât., pp. 269-272. Aproape toate mănăstirile atonite, care beneficiaseră încă din vechime de donaţii din partea împăraţilor bizantini iubitori de monahi, deţineau metocuri în bogata insulă Limnos, de unde se aprovizionau cu cereale şi produse lactate. Câţiva monahi vieţuiau la aceste metocuri şi se îngrijeau de recoltele anuale.*].

După 1922, proprietăţile tuturor acestor metocuri aveau să fie expropriate şi împărţite refugiaţilor veniţi din Asia mică [*Imagini de la Mănăstirea Pantocrator, p. 39.*].

În secolul al XVI-lea, secolul în care a trăit Sfântul Iosif la Sfântul Munte, foarte multe mănăstiri dobândesc metocuri în ţinuturile nord-dunărene. Domnitorii şi voievozii închină mănăstiri şi moşii, pentru ca numele lor să fie pomenite pe vecie la Sfintele slujbe din mănăstirile atonite.

Pe când se afla la Vatopedi, Sfântul Iosif a fost ales egumen al Mănăstirii Sfântului Ştefan din Adrianopol (Edirne, Turcia de azi, n.tr), care era şi aceasta, metoc al Marii Lavre. Va păstori timp de şase ani obştea acestei mănăstiri, aducând cu el tradiţia duhovnicească atonită, sporind, astfel, lucrarea duhovnicească a monahilor din Mănăstirea Sfântului Ştefan [*Gheorghe Cotosman, op. cât., p. 70.*].

În continuare, se va întoarce la Sfântul Munte şi va deveni egumen la Mănăstirea Cutlumuş [*Ieromonah Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Tesalonic, 1985, p. 83. Cercetările întreprinse în arhivele mănăstirilor aghiorite, cu privire la legăturile mănăstirilor cu metocurile lor, sunt încă departe de a se fi definitivat. De asemenea, completarea listelor cu numele tuturor egumenilor şi în general a numelor tuturor personalităţilor atonite este departe de a se fi încheiat. Există, prin urmare, foarte multe date care nu pot fi verificate, din pricina lipsei documentelor, care au fost distruse de-a lungul timpului, ori au pierit în incendii. În acest sens, tradiţia Mănăstirii Cutlumuş vorbeşte despre egumenia ieromonahului Iosif, dar până în acest moment, cercetarea arhivelor nu aduce foarte multă lumină în acest caz. În tezaurul mănăstirii se păstrează o frumoasă icoană bizantină a Sfântului Iosif cel nou, pictată în atelierul mănăstirii. Icoana prezintă următoarea însemnare: ,,Sfântul Iosif, cutlumu-*

şianul, episcopul Timişoarei". În trapeza mănăstirii, de asemenea, se găseşte zugrăvit chipul sfântului, denumit, la fel, ,,Cutlumuşianul". Mănăstirea Cultumuş a deţinut în Limnos metocul ,,Sfântul Ioan Botezătorul", la Skála. Vezi Pános L. Franghéllis, op. cât., p. 70.], pentru ca, într-un final, să ajungă din nou la Vatopedi [*Gheorghe Cotoşman, op. cât., p. 70.*].

3. Alegerea şi hirotonia ca Mitropolit al Timişoarei

În anul 1650, pe când Sfântul se găsea încă la Vatoped, a fost ales mitropolit al Timişoarei, cetate aflată atunci sub stăpânire turcească. Sfântul împlinise atunci 62 de ani (1588-1610) de când se găsea la Sfântul Munte, adică mai bine de o jumătate de veac şi se distingea prin sfinţenia vieţii lui, prin învăţăturile şi prin minunile pe care le făcea. Toate aceste virtuţi au atras atenţia credincioşilor ortodocşi din Timişoara, care şi-au întors privirea spre personalitatea sa duhovnicească, care deşi se găsea la o vârstă destul de înaintată (82 de ani), au dorit să îl aibă ca mitropolit, fiind cunoscut de toată lumea şi cinstit ca ,,sfânt în viaţă". [...]

După alegerea sa în funcţia de mitropolit al Timişoarei, pronia cerească a făcut ca un distins intelectual român, Damaschin Udrea, să treacă pe la mănăstirea Vatoped, el venind în acea perioadă ca închinător la Sfântul Munte. Sfântul Iosif l-a chemat la el şi l-a rugat să îl înveţe limba vorbită de poporul pe care urma să

îl cârmuiască. Cu ajutorul harului lui Dumnezeu şi prin luminarea Sfântului Duh, deşi ajunsese la o vârstă destul de înaintată, mitropolitul Iosif a învăţat în numai trei luni aşa de bine limba română, încât, atunci când a fost întronizat la Timişoara, le-a vorbit credincioşilor în limba lor [*Gheorghe Cotosman, Consideraţiuni generale asupra izvoarelor şi literaturii istorice privitoare la personalitatea Mitropolitului Sfântul Iosif cel nou, Mitropolia Banatului 7-9 (1956), Timişoara, p. 66*]. Acest lucru a fost considerat drept ceva foarte firesc, încă o binecuvântare pentru locul acela, care a provocat o bucurie imensă şi dragoste deosebită pentru persoana bătrânului ierarh. Multele şi deosebitele virtuţi ale Sfântului l-au făcut pe cel care îl învăţase limba română, Damaschin Udrea, să decidă de a rămâne în preajma lui pentru a-l ajuta la îndeplinirea îndatoririlor sale arhiereşti. Mai mult de atât, el va fi hirotonit diacon şi va fi, în viitor, cel mai apropiat colaborator al Sfântului ierarh. Acesta va deţine funcţia de secretar al mitropolitului timp de şase ani, până la sfârşitul vieţii pământeşti a acestuia. Acelaşi Damaschin, la cinci ani de la moartea ierarhului (1701) a redactat şi biografia părintelui şi învăţătorului său în viaţa duhovnicească.

Ieromonahul aghiorit Iosif a fost hirotonit arhiereu de către Patriarhul Ecumenic Partenie al II-lea (1644-1646, 1648-1651)[*Pr. Grigorie N. Popescu, Viaţa Sfântului Iosif el nou, Mitropolitul Timişoarei şi a toată ţara Banatului, Biserica Ortodoxă Română, 10-11 (1956), p. 932.*] şi în continuare a primit acceptul din partea sultanului Mahomed al IV-lea (1648-1587). Fiind pregătit cu toate hârtiile necesare, a pornit din Constantinopol [*Arhimandrit Ioanichie Bălan, Sfintele Moaşte din România, 1999, p. 111.*] spre Timişoara, având binecuvântarea Patriarhiei sub a cărei jurisdicţie se găseşte, până astăzi, Sfântul Munte [*Timotei, episcopul Aradului, Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, Sfinţi români şi apărători ai legii strămoşeşti, Bucureşti, 1987, p. 365.*].

Noul mitropolit Iosif va pleca spre Timişoara lăsând în urmă mult iubita lui isihie, având binecuvântarea Patriarhului sârb Gavriil (1647-1656), care pe atunci îşi avea scaunul la Peci [*Gheorghe Cotoşman, op. cât., p. 52.*] de vreme ce noua mitropolie se afla sub jurisdicţia patriarhului sârb încă din 1557 [*Timotei, episcopul Aradului, op. cât., p. 365.*], dar care se afla, în acelaşi timp sub ocupaţie turcească (1552-1716) [*Pr. P. Bizerea, Sfântul Iosif cel nou, mitropolitul Timişoarii, în "Biserica Ortodoxă Română", 5 (1930), p. 421.*].

Minunile Sfântului Iosif în mijlocul turmei sale nou-încredinţate s-au înmulţit odată cu sosirea lui acolo [*Minunile Sfântului Iosif cel nou în regiunea Timişoarei au fost făcute cunoscute datorită egumenului Mănăstirii Partoş, Nichifor, în 1748. Această lucrare poartă numele Minunile, adică arătări şi vindecări minunate pe care le-a săvârşit Sfântul Iosif cel nou, Mitropolitul Timişoarei şi a fost publicată în "Mitropolia Banatului", 7-9 (1956), pp. 81-127 şi constituie sursa principală care relatează minunile Sfântului Iosif. Domnul I.*

D. Suciu, în lucrarea sa, ,,Monografia Mitropoliei Banatului", Timişoara, 1977, pp. 18-21, se îndoieşte cu privire la autenticitatea celor două lucrări evocate mai sus (biografia şi minunile) pe care le-a descoperit Pr, Gh. Cotosman. I.D. Suciu face câteva observaţii filologice şi istorice asupra textului, pentru a-şi susţine punctul său de vedere. Însă, aceste două lucrări constituie, până acum, singura sursă pe care o avem despre viaţa Sfântului Iosif şi pe care Biserica Română le-a folosit pentru a alcătui slujba sa. Conform mitropolitului Nicolae Corneanu, aceste două lucrări s-au pierdut astăzi. Ele aparţinuseră colecţiei particulare a părintelui Gh. Cotosman, cel care le achiziţionase în schimbul unei sume consistente, dar despre familia acestuia şi implicit, despre aceste două lucrări nu se mai ştie nimic.].

În timpul îndelungatei călătorii spre Timişoara, s-a întâmplat, însă, o mare minune, care a rămas vie în memoria însoţitorilor Sfântului. Când au ajuns cu trăsura la Palanca, unde trebuia să se îmbarce pentru a traversa Dunărea, caii, văzând apele învolburate ale fluviului, s-au speriat şi nu au vrut să urce pe bac. În clipa aceea, diaconul său, Damaschin, care se afla împreună cu Sfântul, a luat caii de căpăstru şi a încercat să îi facă să treacă râul. În zadar, însă! Caii tremurau şi se cabrau iar vizitiul îşi ieşise din minţi şi a început să înjure de cele sfinte. În acel moment, mitropolitul însuşi a coborât din trăsură şi cu blândeţe şi cuvinte potrivite a reuşit, mai întâi, să îl liniştească pe vizitiu. Mai apoi, a luat din mâinile lui Damaschin hăţurile şi vorbind cu blândeţe cailor, aceştia imediat s-au liniştit şi au urcat pe bac şi au rămas aşa până ce au trecut fluviul pe malul celălalt. Atunci, toţi care erau prezenţi acolo s-au minunat şi au îngenuncheat în faţa ierarhului şi i-au sărutat rasa, fiindcă, cu toţii au înţeles că el este vas ales al lui Dumnezeu, de vreme ce caii s-au liniştit ca la un semn şi au făcut tot ce le-a cerut el [*Gheorghe Cotoşman, op. cât., pp. 84-85.*].

Aşadar, după ce au trecut Dunărea, s-au îndreptat cu toţii spre Varset. Însă, când mai aveau puţin ca să ajungă acolo, se întunecase deja. Dintr-o dată s-a pornit o furtună, cerul s-a întunecat aşa de mult că nu puteau să mai vadă nimic înaintea lor. La scurt timp a început şi o ploaie puternică iar cei doi vizitii, din cauza ploii şi a întunericului, au rătăcit drumul şi nu au mai ajuns la Varset, deşi acesta era foarte aproape. Sfântul Iosif şi suita sa, obosiţi cu toţii din cauza călătoriei îndelungate, adormiseră în timpul călătoriei, iar când furtuna s-a oprit şi s-a luminat de ziuă, în sfârşit, au văzut că se găsesc într-un sat total necunoscut lor. Când au intrat în sat, un detaşament de cavalerie turcească a apărut de nicăieri în faţa lor şi i-a oprit. La început le-a fost frică, dar mitropolitul, întărit cu curajul pe care i-l dădea credinţa sa, a scos capul afară din trăsură ca să vorbească cu aceşti călăreţi necunoscuţi. Atunci, comandantul lor i-a întrebat care dintre ei este ,,preotul ghiaur cel mare". La asemenea întrebare, toţi s-au înfricoşat, dar Sfântul a răspuns că el este cel de care întreabă.

Atunci, Ismail-Aga (aşa se numea comandantul lor) a coborât de pe cal şi cu vorbe cumpătate i-a dat bineţe cinstitului ierarh. Apoi, l-a rugat, în numele lui Allah şi al lui Iisus să se întoarcă la Varset şi să îl ajute. De trei zile, una dintre cadânele sale, care era însărcinată, avea dureri îngrozitoare şi nu putea să nască. Mai mult decât atât, îngerul Domnului i s-a arătat aceleia şi i-a spus că nu va naşte până când nu va trece prin faţa porţii haremului trăsura care îl duce pe „preotul cel mare" la Timişoara. Îngerul i-a mai spus că, la ivirea zorilor, aga să meargă şi să îl aştepte pe mitropolit în satul Sama. Imediat după ce cadâna i-a spus agăi viziunea pe care o avusese, acesta a pornit în grabă să-l aştepte pe dumnezeiescul părinte. Acest lucru i-a spus Aga Ismail, îndată ce l-a găsit pe Sfântul Iosif, rugându-l să se întoarcă la Varset şi făgăduindu-i că îi va da tot ce doreşte, numai să o ajute pe doamna sa să nască.

Sfântului i s-a făcut milă de Ismail, deşi era de altă credinţă şi a poruncit vizitiilor să întoarcă trăsura. Sfântul i-a spus lui Ismail că va merge la casa sa, nu însă pentru a dobândi cele materiale, ci pentru a împlini voia lui Dumnezeu care a spus prin gura lui Iisus „iubiţi-vă unii pe alţii", chiar şi pe vrăjmaşii voştri. Atunci, părintele Haralambie, care făcea parte din suita cinstitului ierarh, s-a scandalizat şi i-a spus că nu este corect să dea ascultare cererii unui idolatru şi să-i împlinească voia. Sfântul l-a dojenit, însă, pentru cuvintele sale şi i-a spus că Dumnezeu este „Unul şi deasupra tuturor". I-a mai spus, de asemenea, că nimeni nu poate să cunoască planurile lui Dumnezeu cu fiecare şi că fiecare om este dator să facă ascultare faţă de cel prin gura căruia Dumnezeu vorbeşte. În continuare, fără alte cuvinte, Sfântul a început să se roage în timp ce trăsura luase drumul înapoi, mergând în urma grupului de călăreţi turci. În momentul în care trăsura a trecut prin faţa porţii haremului, cadâna a fost uşurată de durerile naşterii şi a născut un copil de parte bărbătească. Văzând minunea aceasta, Ismail-Aga, plin de bucurie şi de recunoştinţă, a alergat după trăsura în care se aflau clericii, a oprit-o şi a sărutat dreapta cinstitului ierarh, plângând asemenea unui copil [*Ibidem, pp. 85-91*.].

Vestea acestei minuni s-a răspândit imediat şi înainte ca Sfântul să ajungă la Timişoara, i-au ieşit în întâmpinare un grup de 50 de turci călări, trimişi de Fasli-Paşa, care aveau poruncă de a însoţi suita cinstitului ierarh până în oraş, în semn de cinstire, fiindcă toţi aflaseră de minunea care se întâmplase la Varset. Fasli-Pasa se purta bine cu creştinii, fiindcă şi el se trăgea dintr-o familie creştină care se numea Iacov, dar care îşi schimbase credinţa.

Fiul lui Ismail-Aga, cel care s-a născut în mod minunat la rugăciunile Sfântului Iosif, se va boteza după moartea tatălui său şi va deveni creştin. Mai târziu, când va creşte, va deveni monah cu numele Gherasim, iar mai târziu, chiar episcop de Caransebeş şi Varset (1695-1708). El însuşi, din recunoştinţă pentru cel care l-a

adus la dreapta credinţă, l-a desemnat pe Damaschin, în anul 1701, să scrie biografia Sfântului Iosif.

4. Părinte duhovnicesc şi făcător de minuni

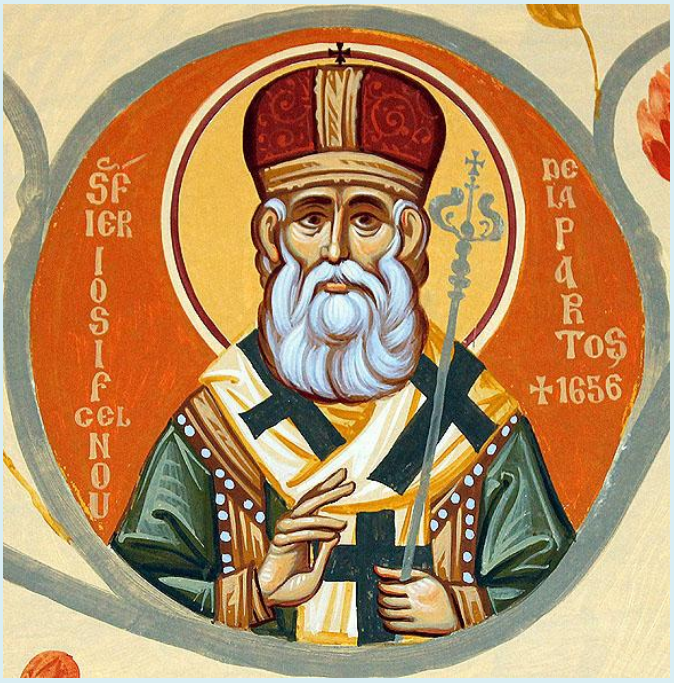

Sfântul Iosif cel nou, frescă de Sorin Efros, Mănăstirea Lainici

Sfântul Iosif a ajuns la Timişoara în ziua prăznuirii profetului Ilie, fiind întâmpinat cu mare pompă de o mulţime de oameni din localităţile dimprejurul oraşului, dar şi din cele mai îndepărtate, care veniseră să-şi arate dragostea şi cinstirea pentru acest vrednic vlăstar al Bisericii, pe care Maica Domnului l-a dăruit oraşului lor. Când au trecut prin faţa Seraiului, Paşa însuşi a ieşit ca să îl salute pe mitropolit şi au schimbat câteva vorbe în limba turcă, fiindcă şi Sfântul cunoştea această limbă foarte bine. În continuare, ca nou ierarh, a vorbit turmei sale nou încredinţate în limba română, spre nespusa bucurie a celor prezenţi. Întronizarea sa s-a făcut la 20 iulie 1653 la vechea Catedrală Mitropolitană, aflată în interiorul cetăţii.

După terminarea ceremoniei religioase, mitropolitul a pornit către casa sa, însă Dumnezeu l-a îndemnat să o ia pe strada Argintarilor. Trecând pe acolo, au apărut în faţa lui cei doi fii ai lui Iovan (Ioan) Capră, care era paralitic de 20 de ani. Aceştia îl purtau pe tatăl lor pe o targă şi l-au rugat pe Sfânt ca să-l vindece pe părintele lor. Imediat, Sfântul Iosif şi-a atins mâna sa dreaptă de fruntea bolnavului iar acesta s-a ridicat imediat şi a început să meargă. Toţi cei care se strânseseră acolo şi care văzuseră minunea, au căzut cu toţii în genunchi înălţând rugăciuni către Dumnezeu, sărutând rasa cinstitului ierarh şi exclamând că mitropolitul lor este om sfânt. Nu doar creştinii i se închinau Sfântului, ci

chiar şi musulmanii [*Gheorghe Cotoşman, Consideraţiuni generale asupra izvoarelor şi literaturii istorice privitoare la personalitatea Mitropolitului Sfântul Iosif cel nou, în "Mitropolia Banatului" 7-9 (1956), Timişoara, p. 66, pp. 71-73, 93-97.*].

La un an de la întronizarea Sfântului Iosif, Paşa Fasli va părăsi funcţia sa, iar în locul lui a venit Paşa Korisantz (1651-165). Acesta era, însă, un om foarte aspru, lacom şi nemilos cu supuşii săi şi urmărea să se îmbogăţească cu orice chip. Însă, Sfântul i-a vorbit cu multă bunătate şi i-a oferit multe daruri, astfel că bisericile ortodoxe din Timişoara nu au avut de suferit în nici un fel [*Ibidem, p. 97*].

Sfântul Iosif, vrând ca păstoriţii săi să fie oameni cultivaţi, a înfiinţat în eparhia sa o şcoală teologică unde urmau să se pregătească viitorii clerici ai mitropoliei [*Dr. Iustin Sp. Popovici, Zitija Zvetih za Septembar, Belgrad, 1976, p. 298.*].

În ziua praznicului Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel, anul 1652, Sfântul Iosif a mers să slujească în biserica de lemn a cetăţii. Biserica sărbătorea pomenirea Sfinţilor Petru şi Pavel şi foarte multă lume era prezentă. Ştiind că va veni acolo şi mitropolitul lor, şi-au lăsat cu toţii casele lor şi au mers la biserică. Atunci, însă, aveau să treacă printr-o mare încercare. Dintr-o dată, pe neaşteptate, a izbucnit un mare incendiu, în afara cetăţii, iar un vânt puternic împingea focul spre interiorul cetăţii. Focul a cuprins totul, case, prăvălii, iar în scurt timp focul ajunsese până aproape de biserica în care, în acel moment, slujea Sfântul mitropolit. În acest incendiu devastator şi-au pierdut viaţa şi foarte mulţi oameni. În acea clipă, Sfântul, aşa, îmbrăcat cu toate odăjdiile arhiereşti, a ieşit din biserică şi privea cum focul, împins de vântul care sufla cu putere, ajunsese foarte aproape de pereţii bisericii, iar oamenii, înspăimântaţi fugeau fiecare care încotro ca să-şi salveze viaţa. Atunci, Sfântul a căzut în genunchi pe treptele bisericii, şi-a plecat capul până la pământ şi a început să se roage. Nu a trecut mult timp şi dinspre miazănoapte, nori negri au acoperit cerul. A început să tune şi să fulgere şi o ploaie deasă a început să cadă şi în scurt timp, a stins incendiul. Când s-a înserat, o lumină s-a arătat pe bolta cerului şi şapte curcubeie, unul după altul, şi-au făcut apariţia pe cer. Atunci, Sfântul s-a ridicat de la pământ, dar veşmintele sale erau uscate şi neatinse de ploaie. Toţi cei prezenţi şi-au dat seama că au fost martorii la două mari minuni. Apoi, Sfântul a mers la chilia sa şi s-a închis înăuntru pentru trei zile şi trei nopţi fără ca să vadă pe nimeni. Când a ieşit, după trei zile, pe spatele palmei mâinii sale stângi se putea vedea semnul Sfintei Cruci care răspândea lumină în timpul nopţii. Acest semn dumnezeiesc îl va purta Sfântul până în ziua ieşirii sale din această viaţă [*Gheorghe Cotoşman, op. cât., p. 97-101.*].

În acelaşi an, egumenul Mănăstirii Partoş l-a invitat pe cinstitul ierarh ca să slujească la praznicul Sfinţilor Arhangheli, care erau protectorii mănăstirii, fiindcă se aduna foarte multă lume care dorea să-l vadă pe păstorul lor, despre care se dusese vestea că este făcător de minuni. Sfântul i-a promis stareţului că va fi prezent la sărbătoare şi cu trei zile înainte, a pornit pe jos de la Timişoara spre mănăstire. Distanţa din oraş până la mănăstire este de mai mult de 50 de kilometri. Împreună cu ierarhul se mai aflau monahul Arion şi diaconul Damaschin. Însă, în drumul lor, au început să se strângă oameni din toate satele dimprejur şi încet încet, s-a strâns un grup de mai mult de 1000 de oameni. Văzând monahii de la Partoş această mare de oameni, s-au speriat, la început, crezând că o armată duşmană se apropie ca să îi atace. Dar, când oamenii s-au apropiat, l-au văzut pe Sfântul Iosif în fruntea lor, i-au ieşit înainte şi au căzut în genunchi închinându-i-se cu mare evlavie.

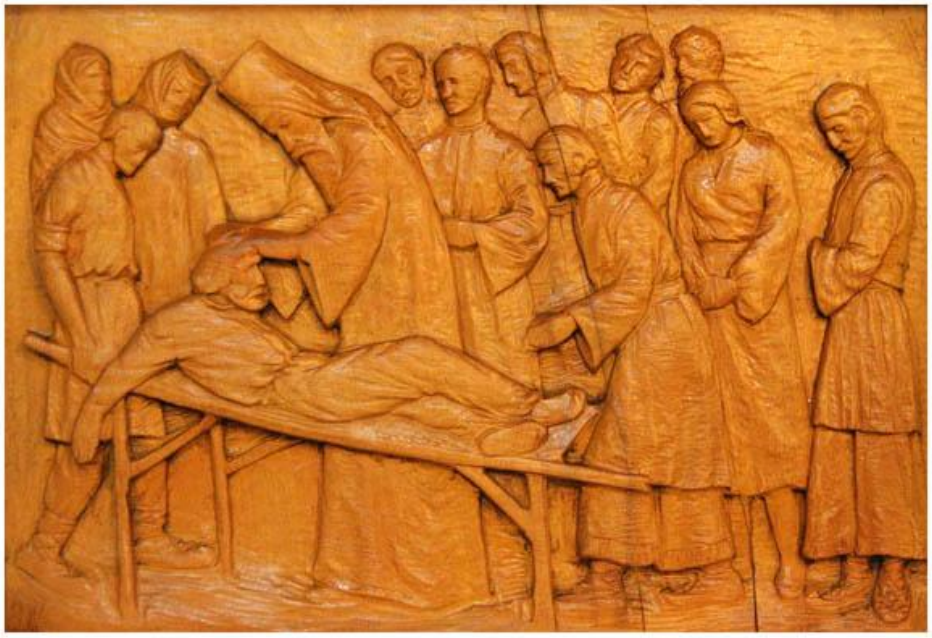

Auzind că mitropolitul lor, făcătorul de minuni, soseşte la mănăstire, credincioşii au adus cu ei foarte mulţi suferinzi şi paralitici şi i-au lăsat la uşa bisericii, iar în ziua următoare, când Sfântul a trecut prin mijlocul lor ca să meargă la slujbă, bolnavii care se aflau jos, pe pământul gol sau pe tărgi, îşi întindeau mâinile spre el şi îl implorau să îi vindece. Sfântul, însă le spunea să nu ceară vindecarea lor de la el, ci să se roage Vindecătorului tuturor oamenilor, să se roage Domnului nostru Iisus Hristos, către care să se roage cu nădejde că îi va vindeca. La un moment dat s-a oprit, a îngenuncheat în mijlocul lor şi a început să se roage. Când s-a ridicat şi a intrat în biserică, 11 paralitici şi bolnavi, care sufereau de diferite boli, s-au ridicat sănătoşi şi au intrat şi aceştia împreună cu el în biserică, dând slavă Lui Dumnezeu Care îi vindecase prin rugăciunile Sfântului Său [*Ibidem, p. 101-105.*].

5. Retragerea la Mănăstirea Partoş. Trecerea la cele veşnice.

Sfântul Iosif cel nou de la Partoş, frescă de Alexandru Nicolau şi ucenicii, Paraclisul Sfântului Ilie, Arnota

Anii au trecut, însă şi sănătatea bătrânului ierarh a început să se şubrezească. Nevoinţa pe care a făcut-o din tinereţe îşi pusese amprenta asupra sănătăţii sale, iar acum avea nevoie de odihnă. Astfel, că, la Paştile anului 1653, cinstitul ierarh a lăsat Scaunul Mitropolitan al Timişoarei în grija episcopului Moise de Lipova, fiindcă simţea nevoia de a se odihni şi s-a retras la Mănăstirea Sfinţilor Arhangheli de la Partoş. Acolo a mai trăit trei ani, continuând să vieţuiască în asceză şi isihie, pe care atât de mult le-a iubit, postind şi rugându-se, până la 15 august 1656 când şi-a dat obştescul sfârşit şi s-a adăugat în Ceata Sfinţilor.

În aceşti trei ani, cât a fost mitropolit al Timişoarei, Sfântul Iosif cel nou a uşurat neobosit suferinţele şi necazurile preoţilor şi episcopilor pe care i-a avut sub păstoria sa. A reuşit să stabilească o bună relaţie cu Paşii de Timişoara, doar astfel reuşind să deschidă din nou bisericile (foarte multe dintre acestea fuseseră închise înainte să ajungă el mitropolit), pe care le-a restaurat, deschizând, în acelaşi timp, altele noi, acolo unde nu existaseră mai înainte. Pe scurt, Sfântul a fost părintele tuturor celor sărmani şi suferinzi [*Gheorghe Cotosman, Consideraţiuni generale asupra izvoarelor şi literaturii istorice privitoare la personalitatea mitropolitului Sfântul Iosif cel nou, în "Mitropolia Banatului" 7-9 (1956), Timişoara, pp. 66, 73, 105.*].

La începutul slujirii sale arhiereşti, s-a mai întâmplat un eveniment care trebuie menţionat. La Mănăstirea Partoş exista o mică biserică de lemn ridicată de despotul sârb Ioan Brancovici, fratele Mitropolitului Maxim al Ungro-Vlahiei (1507-1508)[*Pr. P. Bizerea, Sfântul Iosif cel nou, mitropolitul Timişoarii în "Biserica Ortodoxă" Română, 5 (1930), p. 417.*]. După ce Sfântul s-a retras din scaun şi a mers să vieţuiască la această mănăstire, în 1653, prin grija lui a fost ridicată o biserică de piatră, lângă cea veche de lemn. Tot acolo Sfântul va rândui să i se sape mormântul, pregătindu-se pentru ieşirea din această viaţă.

În noaptea de 15 august 1656, Sfântul şi-a dat sufletul în mâinile Domnului, pe Care L-a slujit timp de nu mai puţin de 65 de ani. În clipa când sufletul Sfântului a părăsit cinstitul său trup, clopotele bisericii pe care el a ridicat-o au început să sune singure, timp de o oră, fără ca cineva să le tragă. Lumea care se strânsese la mănăstire a înţeles că acesta era un semn şi o minune de la Dumnezeu şi că mitropolitul lor era, cu adevărat, un om sfânt. Sfinţii Îngeri, în cinstea cărora fusese ridicată mănăstirea, primeau alături de ei, în ceruri, pe îngerul pământesc şi omul cel ceresc, pe Sfântul Iosif.

Maica Domnului, primea, chiar în ziua când se prăznuia cinstita ei mutare la ceruri, aproape de ea, încă un rod din raiul ei cel pământesc. Sfântul Munte oferea lumii încă un Sfânt.

Vechea biserică de la Partoş

A fost îngropat în mormântul pe care el singur l-a pregătit încă de pe când se afla în viaţă. La înmormântare au fost prezenţi episcopii: Ioanichie (1652-1659) de Caransebeş, Isaachie (1665-1668) de Varset şi succesorul său la scaunul mitropolitan, Moise (1651-1664) de Lipova, alături de mulţime de popor [*Ibidem, p. 65.*].

După aşezarea sicriului cu trupul cinstitului ierarh în mormânt, şase zidari au vrut să aşeze deasupra placa grea de marmură, dar nu au putut nici măcar să o clintească din locul în care se găsea. Au chemat alţi patru bărbaţi, dar nici aşa nu au reuşit să o ridice. Atunci, meşterul pietrar Lungu, cel care încrustase cu dalta literele de pe placa de marmură, şi-a adus aminte că spusese o vorbă urâtă de faţă cu mitropolitul, atunci când acesta a venit să vadă cum a lucrat meşterul ceea ce i se poruncise să facă. Imediat, cu pocăinţă în suflet, meşterul Lungu a îngenunchiat în faţa mormântului şi şi-a cerut scuze în faţa Sfântului, pentru cuvintele nesocotite pe care le rostise cândva. Abia apoi, şase bărbaţi au ridicat placa de marmură - care devenise uşoară acum - şi au aşezat-o deasupra mormântului [*Ibidem, pp. 109-111.*].

După mărturia părintelui Nicolae Tincu-Velea, pe placa de marmură era scris: „Sfântul Iosif cel nou, fost Mitropolit al Timişoarei” [*Nicolae Tincu-Belea, Istoria Bisericească politico-naţională a Românilor peste tot, Sibiu, 1865, p. 185.*]. Din păcate, astăzi, după trecerea atâtor ani, această epigrafie nu s-a mai păstrat, ştergându-se cu totul.

6. Minuni după trecerea la cele veşnice

Şi după trecerea sa la cele veşnice, Sfântul Iosif nu a încetat să facă minuni, minuni care se întâmplă şi astăzi celor care vin cu credinţă şi se închină sfintelor sale moaşte.

Cu două zile înainte de praznicul Sfinţilor Apostoli, în anul 1658, a fost adusă la Mănăstirea Sfinţilor Arhangheli, de către tatăl său, Ioan Muică, o tânără surdo-mută. Tatăl fetei era un om foarte bogat din Rama, iar fata era singurul său copil. Tânăra era foarte frumoasă şi la vârsta când trebuia să se căsătorească, dar, din cauza suferinţei sale, nici un tânăr nu vroia să o ia de soţie. În ajunul sărbătorii, în timpul vecerniei, egumenul mănăstirii l-a sfătuit pe tatăl fetei să se roage la mormântul Sfântului. Astfel, copila a rămas întreaga noapte în genunchi la mormântul Sfântului ierarh, iar spre dimineaţă, de oboseală, a aţipit. În zorii zilei, când monahii au venit la biserică ca să înceapă Utrenia, au găsit-o pe copilă încă dormind pe placa mormântului Sfântului. Când au trezit-o, aceasta a întrebat foarte mirată unde se găseşte. Atunci, egumenul i-a explicat ce se întâmplase. Toţi au înţeles că tânăra s-a vindecat şi au înălţat rugăciuni de mulţumire către Dumnezeu şi către Sfântul Iosif. Din recunoştinţă pentru vindecarea fiicei sale, tatăl copilei va face daruri bogate mănăstirii [*Gheorghe Cotosman, Consideraţiuni generale asupra izvoarelor şi literaturii istorice*

privitoare la personalitatea Mitropolitului Sfântul Iosif cel nou, în "Mitropolia Banatului" nr. 7-9 (1956), Timişoara, p. 113-115.].

***

În anul 1672, în ziua Întâmpinării Domnului, primarul din Ciacova, Ilie Micluş, a adus-o la Mănăstirea Partoş pe fiica sa, Anca, în vârstă de 18 ani, care suferea de epilepsie. Imediat ce au ajuns, fata a făcut o criză, chiar înainte de începutul Dumnezeieştii Liturghii. Atunci, tatăl său a luat-o în braţe şi a aşezat-o pe mormântul Sfântului şi imediat copila s-a liniştit. Până să înceapă Liturghia, s-a ridicat singură şi a mers şi a îngenuncheat la mormântul Sfântului, unde a rămas până la sfârşitul slujbei. La sfârşitul Dumnezeieştii Liturghii s-a întors, împreună cu tatăl său la casa lor, iar acesta a oferit mănăstirii multe şi bogate daruri, în semn de recunoştinţă [*Ibidem, p. 115.*].

***

În preajma sărbătorii Naşterii Domnului a anului 1685, negustorul Pavel Grecu din Timişoara s-a vindecat de lepră rugându-se la mormântul Sfântului Iosif. A stat acolo timp de 40 de zile, în post şi rugăciune fierbinte către Dumnezeu. În ziua a 40-a, Sfântul Iosif i s-a arătat în vis lui Pavel şi i-a poruncit să se trezească şi să iasă afară, fiindcă s-a vindecat. Când s-a trezit, a mers la monahi, care s-au minunat cum de s-a făcut bine acesta, iar de pe trupul lui a dispărut orice urmă de lepră. Apoi, au mers împreună în biserică şi i-au mulţumit cu recunoştinţă lui Dumnezeu şi Sfântului Iosif [*Ibidem, p. 127.*].

***

În 1692 s-au vindecat doi paralitici, Ilie Daia şi Gheorghe Avidei din Caransebeş. În 1703 s-au vindecat de ciumă la mormântul Sfântului 12 oameni [*Ibidem, pp. 115-117.*].

***

În anul 1709, în ziua când Biserica noastră îl serbează pe Sfântul Profet Ilie, a fost adus pe o targă, la mănăstire, Mustafa-Aga din Ciacova, care rămăsese complet paralizat şi de 6 luni nu putea să îşi mişte nici mâinile şi nici picioarele. Aga Mustafa, după ce a încercat tot felul de doctorii - care nu au adus nici o îmbunătăţire a sănătăţii - a cerut să fie dus la mormântul Sfântului Iosif cel nou. Monahul Teodor, care era portarul mănăstirii atunci, văzând că turcii vor să intre în mănăstire, nu a vrut să le deschidă, fiindcă aga şi însoţitorii săi nu erau creştini, dar egumenul Vasile i-a primit şi le-a poruncit să îl aşeze pe aga pe mormântul Sfântului şi apoi a dat binecuvântare ca să înceapă slujba. În acea clipă, aga s-a ridicat în picioare, a privit spre Sfântul Altar, apoi şi-a întors capul către lumea care umpluse biserica şi cu lacrimi în ochi, a îngenuncheat şi a sărutat mormântul Sfântului Iosif. După Dumnezeiasca Liturghie, acesta a mers

la egumen şi i-a oferit două pungi pline cu bani, i-a sărutat mâna cu respect şi a plecat spre casa lui complet vindecat [*Ibidem, p. 119-123.*].

***

La mormântul Sfântului s-au întâmplat, însă alte multe minuni, pe care este imposibil să le descrie cineva. Mulţi credincioşi din ţinuturile dimprejur, dar şi din cele mai îndepărtate, îi aduceau pe cei suferinzi la Mănăstirea Partoş pentru a se atinge de mormântul Sfântului şi a petrece noaptea întreagă în rugăciune, pentru a primi tămăduire sufletească şi trupească [*Pr. P. Bizerea, Sfântul Iosif cel nou, mitropolitul Timişoarii, Biserica Ortodoxă Română, 5 (1930), p. 420.*].

Conform tradiţiei, între 1750-1753, Marcu Muţiu [*Mănăstirea Partoş, un valoros monument istoric bănăţean, Timişoara, 1971, p. 15.*], judele Timişoarei, a construit lângă biserică veche, una nouă şi încăpătoare, ca să-şi arate recunoştinţa către Sfântul Iosif, care a vindecat-o pe fiica sa [*I. D. Suciu, Monografia Mitropoliei Banatului, Timişoara, 1977, p. 96.*].

Mănăstirea Partoş a devenit un însemnat loc de închinare pentru creştinii ortodocşi, odată cu înhumarea în acel loc a cinstitelor moaşte ale Sfântului Iosif cel nou unde toţi găseau vindecare şi astfel, a devenit cunoscută în tot ţinutul.

După ce regiunea a intrat sub stăpânire austriacă [*Pr. Prof. Mircea Păcurariu, Sfinţi daco-romani şi români, Iaşi, 2000, p. 100.*] (1718), acest pelerinaj ce se făcea continuu la mormântul Sfântului a început să îi deranjeze pe noii cuceritori, care erau de altă credinţă. În anul 1771, Mănăstirea Partoş mai avea doar 6 monahi. În cele din urmă, a fost închisă la porunca împărătesei austriece (de credinţa catolică) Maria-Tereza, la 16 ianuarie 1777 [*Pr. Grigore N. Popescu, Viaţa Sfântului Iosif el nou, Mitropolitul Timişoarei şi a toată ţara Banatului, Biserica Ortodoxă Română, 10-11 (1956), p. 929.*]. Monahii vor părăsi mănăstirea la 10 noiembrie 1778, luând cu ei obiectele bisericeşti de valoare şi sfintele relicve. Cei mai mulţi dintre ei se vor aşeza la Mănăstirea Sângeorge, iar alţii la Voloviţa [*N. Tincu-Velea, Istoria Bisericească politico-natională a Românilor peste tot, Sibiu, 1865, p. 198.*].

Astăzi, la Partoş se găseşte doar vechea biserică, unde se află şi mormântul Sfântului. Cea de-a doua biserică, ce a fost construită la mijlocul secolului al XIX-lea, este folosită ca biserică de enorie a satului, dar lumea care vine să se închine la mormântul Sfântului, o numeşte până astăzi „Mănăstirea de la Partoş”.

La mănăstirea Sângeorge se păstrează un Minei în limba slavonă, care conţine următoarea însemnare: „Cartea aceasta aparţine Mitropolitului Timişoarei, kir Iosif, 1655”. Această însemnare a fost completată mai târziu de către altcineva,

astfel: „..cel care, după retragerea sa de la conducerea Mitropoliei, a mers şi a vieţuit la Mănăstirea Partoş, unde a trăit câţiva ani, după care s-a mutat la cele veşnice, unde cei sfinţi se odihnesc” [*I. D. Suciu, op. cât., p. 96.*].

Sfântul Iosif este şi Sfântul protector al multor familii, care îi cer ajutorul în diferitele împrejurări ale vieţii.

Unul dintre aceştia este şi Hagi Peici, cel care, în 1749, a mers să se închine la Sfintele Locuri şi va dărui mănăstirii Partoş, o Sfântă Evanghelie, la 30 mai 1749, pentru ca Sfântul să-l ocrotească. Pe această Evanghelie, el a lăsat următoarea însemnare: „Această sfântă carte, numită Evanghelie, o depun eu, păcătosul robul lui Dumnezeu Hagi Peici, la mănăstirea Partoş unde este aşezat trupul Sfântului vlădică Iosif, cu hramul Sfântul Arhanghel Mihail, ca să binecuvânteze călătoria noastră spre sfânta cetate a Ierusalimului”. Dăruiesc această pentru pomenirea sufletelor robilor Lui Dumnezeu: Nedelcu, Maria, Matei, Grigore, Ioachim, Marta, pentru veşnica lor pomenire”.

7. Aşezarea în rândul Sfinţilor

La doar treizeci de ani de la adormirea sa (1686), sinodul local al Mitropoliei Banatului de atunci (cu sediul la Timişoara), a hotărât să îl sărbătorească pe Sfântul Iosif cu titulatura „Iosif cel nou” [*Dr. Iustin Sp. Popovici, Zitija Zvetih za Septembar, Belgrad, 1976, p. 299.*].

Nu este lipsit de importanţă faptul că în 1686, mitropolitul de atunci al Timişoarei, Vasile, a dăruit mănăstirii athonite Hilandar un suport (proschinitar) pentru cinstita icoană a Maicii Domnului-Triherousa [*Smirnáki Gherasímou, Sfântul Munte, 1/1988, p. 487.*].

Cea mai veche icoană care îl înfăţişează pe Sfântul Iosif, păstrată până în zilele noastre, a fost pictată în 1782 de către preotul Ştefan Bogoslovici, la cererea protoiereului Ioan Suboni, care a dăruit-o Mănăstirii Partoş, pentru a fi aşezată la mormântul Sfântului [*Timotei, episcopul Aradului, Sfântul Ierarh Iosif cel nou de la Partoş, sfinţi români şi apărători ai legii strămoşeşti, Bucureşti, 1987, p. 363.*], acolo unde se păstrează până astăzi.

Dintre veşmintele cinstitului ierarh, se mai păstrează un sacoş arhieresc brodat cu fir de aur, care se găseşte astăzi la muzeul Mănăstirii Sâmbăta de Sus, muzeu înfiinţat de mitropolitul Transilvaniei, Antonie Plămădeală.

Fără putinţă de tăgadă, Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş este cel care a pus bazele isihasmului de sorginte palamită în ţinutul Timişoarei, aşa după cum el însuşi a trăit la Sfântul Munte timp de mai bine de 50 de ani în duhul isihas-

mului. Venind în Banat, a adus cu el la Mănăstirea Partoş duhul palamit al rugăciunii inimii, care a făcut din această mănăstire, până la închiderea ei, unul dintre cele mai renumite centre duhovniceşti din acele locuri.

Viaţa şi activitatea Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş

„Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul părinţilor noştri!," Dintre ierarhii Bisericii ortodoxe din Banat se ridică personalitatea luminoasă şi încununată de aureola sfinţeniei a Sfântului Iosif cel nou, mitropolitul Timişoarei şi a toată Ţara Banatului, "podoaba ierarhilor, izgonitorul tuturor patimilor, izbăvirea credincioşilor, lauda prea frumoasă a Timişoarei", cum îl numeşte Acatistul închinat în cinstea lui. [1]

Din viaţa şi faptele sale cunoaştem prea puţin încă, dar suficient pentru ca să ne dăm seama de călugărul neprihănit care şi-a dat toată viaţa lui Hristos şi Bisericii. De aceea s-a bucurat încă din timpul vieţii de aureola sfinţeniei având darul facerii de minuni şi întărind în dreapta credinţă pe strămoşii acestor meleaguri.

Scurte date biografice

Chiar dacă acest sfânt e unul dintre cei mai cunoscuţi sfinţi români ai secolului al -XVII-lea, nu avem destule date care să facă referire la primii săi ani de viaţă.

Ştim că Sfântul ierarh s-a născut în Raguza din Dalmaţia, însă nu se cunoaşte sigur anul naşterii; însă conform unor date, cel mai probabil 1568.

---

[1] *Pr. Ioan.B. Muresianu, Mănăstiri din Banat, Timişoara, 1976, p 21-34.*

Datele aflate însă nu pot fi cu totul îndestulătoare, de aceea unii cercetători s-au oprit doar la atestarea sa, alţii au adus câteva mărturii corespunzătoare exigenţelor obiectivităţii, dar timpul însuşi scoate la lumină noi amănunte pe care cei îndreptăţiţi le vor discerne cu râvna cuvenită.

Descoperiri arhivistice mai recente privind acte ce par a vorbi despre vieţuirea Sfântului întăresc convingerea în îmbogăţirea ştirilor referitoare la osteneala sa.

Chiar dacă locul naşterii este astăzi în Croaţia, sfântul s-a născut familie de aromâni cu puternice tradiţii valahe, cum vom afla mai târziu din cursul vieţii sale. [2]

La botez a primit numele de Iacob, şi de o educaţie aleasă a avut parte din copilărie, însă chiar dacă a rămas orfan, mama sa s-a îngrijit în continuare de pregătirea sa; făcând tot ce i-a stat în putinţă ca la vârsta de doisprezece ani tânărul Iacob să meargă la Ohrida pentru studii.

Începutul vieţii monastice - Ohrida

Ohrida, după cum ştim era o puternică citadelă a vlahilor de la Sud de Dunăre, deci ca-n orice cetate importantă trebuia să existe o bună rânduială a monahismului cu tradiţie puternică.

Aşa îl găsim pe tânărul Iacob, la numai cincisprezece ani, intrând ca novice în centrul mănăstiresc din oraş. Primele lucruri legate de monahism tânărul sfânt le-a descoperit aşadar în Mănăstirea Adormirii Maicii Domnului din Ohrida.

Cu siguranţă aici a intrat în legătură cu diferite persoane; mai ales cu călugări care fie călătoreau, fie mergeau la Muntele Athos pentru a se dedica vieţii monastice cu tradiţie deplină, urmând rânduiala athonită. după cinci ani pleacă la Muntele Athos, la Mănăstirea Pantocrator, unde este călugărit.

Viaţa şi activitatea la Pantocrator

Văzându-se în acest loc sfânt şi sfinţit cu jertfa înaintaşilor săi monahi, urmând un curs firesc al lucrurilor, şi Sfântul s-a dăruit pe sine cu toată dragostea lui Hristos, pe care venise să-l slujească.

Ajungând la vârsta de douăzeci de ani, primeşte chipul îngeresc al nevoinţei monahiceşti, sub numele de Iosif. Străduindu-se pentru o viaţă cât mai aproape

---

[2] *Arhim. Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Episcopiei Dunării de Jos, Galaţi, 1998, p 203-204.*

de desăvârşire, Sfântul Iosif cel nou, se retrage după o vreme în pustie, unde continuă pe drumul desăvârşirii şi al sfinţeniei [3], unde se spune că datorită virtuţilor sale creştineşti primeşte de la Dumnezeu darul săvârşirii de minuni prin vindecarea bolilor. Aceste aspecte au rămas ca mărturie a celor ce s-au vindecat cu rugăciunea şi mijlocirea sa.

La Mănăstirea Pantocrator, Sfântul Iosif "valahul" s-a nevoit mulţi ani de zile, alături de numeroşi monahi; greci, români şi macedoneni. Aici deprinde meşteşugul luptei duhovniceşti, al sacrificiului de sine, postul desăvârşit, privegherea de toată noaptea, specifică rânduielii athonite; ascultarea şi smerenia, lucruri ce nu trebuie să lipsească monahului.

Cum relatam mai sus, în sihăstrie, s-a străduit să se ostenească şi mai mult; astfel ajungând la măsura desăvârşirii, învrednicindu-se de la Dumnezeu de darul lacrimilor şi al rugăciunii neadormite ce se lucrează coborând mintea în inimă. [4]

Observând acest lucru, deseori călugării îl chemau pe acest neobosit sfânt în mănăstirile lor, iar el prin darul rugăciunii vindeca pe monahii bolnavi de suferinţă.

Văzându-l umbrit de darurile Sfântului Duh, părinţii în obşte l-au chemat pe Sfânt, şi au decis să-l hirotonească preot, astfel devenind duhovnic al multora din Muntele Athos.

Aici este foarte preţuit pentru viaţa sa aleasă, pentru darurile cu care fusese înzestrat (era vestit pentru darul vindecării).

Egumen la Adrianopol

Datorită vieţii sale îmbunătăţite Sfântul Iosif a ajuns cunoscut până la împăratul de la Constantinopol; aşadar se decide ca să i se încredinţeze spre păstorire mânăstirea Sfântul Ştefan din Adrianopol.

După acest eveniment şase ani a slujit pe Dumnezeu în postura de egumen.

Viaţa şi activitatea la Cutlumuş

[3] *Pr. Ioan. B. Muresianu, ..op.cât, p 39.*
[4] *Arhim. Ioanichie Bălan, ..op cât, p 205.*

Dorind după o viaţă în umbra Muntelui Sfânt, Dumnezeu îi ascultă rugăciunea, fiind în cele din urmă ales egumen al mânăstirii Cutlumuş din Athos, din a cărei obşte făceau parte mulţi călugări români.

Putem spune că Sfântul a ales locul acesta şi datorită faptului că-1 legau multe lucruri de mănăstire, dar să amintim faptul că Mănăstirea Cutlumuş, primise numeroase danii de la domnitorii Ţărilor Române.

Numai citind pisania observăm că întregul ansamblu monahal este în mare parte ctitorit de diferiţi domnitori, prin jertfa personală şi a poporului.

Tot la Cutlumuş însă, se nevoiau pe lângă monahii greci, călugări români şi macedoneni, iar Sfântul dorea să fie alături şi de poporul din care făcea parte. Şi aici, datorită vieţii şi trăirii sale deosebite. Desigur că Sfântul Iosif cel nou, a atras mulţi ucenici nevoitori şi următori vieţii sale; considerat fiind un bun exemplu de urmat tuturor monahilor dar şi celor din lume care-l căutau pentru starea sa spirituală. [5]

Viaţa şi activitatea la Vatoped

Spre vârsta bătrâneţii şi a înţelepciunii, se retrage în preajma Mănăstirii Vatoped. Poate că s-ar fi adăugat părinţilor în linişte săvârşindu-se din viaţa pământească aici, dacă nu s-ar fi stins din viaţă mitropolitul Banatului.

Fiind puşi în asemenea situaţie, credincioşii români au dorit să-l aducă în scaunul rămas vacant pe Sfântul, din liniştea de la Vatoped. Astfel, supunându-se voinţei divine şi a poporului din care făcea parte, Sfântul Iosif Valahul, accepta să vină în Ţară la cererea credincioşilor, deşi avea optzeci şi doi de ani, însă era cinstit în toate ţările balcanice, iar de unii considerat sfânt încă din viaţă.

Mitropolit al Banatului

În anul 1650 este hirotonit arhiereu şi aşezat pe scaunul mitropolitan din Timişoara. Bunul păstor s-a dovedit mare apărător al Ortodoxiei, mângâind şi povăţuind către Hristos timp de trei ani de zile Biserica Banatului. Căci era tare în credinţă, înţelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune.

Se spune că în ziua în care a sosit în Timişoara, credincioşii i-au adus un olog bolnav de mulţi ani, pe care Sfântul l-a vindecat cu rugăciunea.

---

[5] *Pr. V. Nicolau, O călătorie la Constantinopol şi la Sfântul Munte, Ploieşti, 1907.*

O altă minune relatează stingerea unui incendiu care cuprinsese partea de Vest a Timişoarei. Sfântul ieşind cu Sfintele Daruri, iar în acel moment Dumnezeu a trmis o ploaie care a stins focul.

Rămâne în scaunul mitropolitan timp de trei ani, după care datorită vârstei înaintate, după ce a pus totul în bună rânduială prin înnoirea vieţii duhovniceşti şi prin înţeleapta chivernisire a treburilor bisericeşti, se retrage la mânăstirea Partoş.

Locul cârmuirii sale vlădiceşti, precum şi al activităţii sale monahale de început s-au legat de numele său pentru totdeauna, fiind numit „de la Partoş ” şi „Mitropolitul Timişoarei ”, într-un cuvânt, patronul sau ocrotitorul Mitropoliei Banatului.

Mănăstirea Partoş - Încununarea vieţii

Mânăstirea Partoşului era cunoscută ca un important centru bisericesc, cu o şcoală pentru preoţi şi care număra nu numai călugări din Banat, ci şi din Ţara Românească, ceea ce se constituie într-un argument pentru dovedirea legăturilor permanente care existau între cele două provincii româneşti.

Vieţuirea de aici a Sfântului, timp de 3 ani, a mărit importanţa şi rosturile aşezământului, spre el îndreptându-se cu şi mai mare zel, pasul credincioşilor.

În acest loc, la praznicul Adormirii Maicii Domnului din anul 1656, Sfântul Iosif, în vârstă de 88 de ani şi-a încredinţat sufletul Celei sub al cărei acoperământ s-au aflat mânăstirile unde a ucenicit şi s-a desăvârşit Sfântul.

Se spune că la moartea sa clopotele mânăstirii au început să bată singure. Mormântul său din biserica mânăstirii a fost străjuit cu devotament timp de trei secole, până în ziua de 7 octombrie 1956, când, după dreapta socotinţă, Sfintele moaşte au fost strămutate în catedrala mitropolitana din Timişoară. [6]

Înaintea sfintelor sale moaşte, credincioşii au îngenuncheat mereu cu credinţa rodirii rugăciunilor spre cele de folos întregii obşti. În invocarea numelui său, Biserica adaugă şi darul facerii de minuni. Viaţa întreagă i-a fost minunată prin faptele săvârşite din dragoste de Dumnezeu şi de oameni.

---

[6] *Gabriel Strempel, Catalogul manuscriselor româneşti, vol I-IV, Bucureşti, 1978-1992.*

Icoane din această viaţă, eternizate printr-o măiastră lucrare, împodobesc acea raclă în care Biserica din Banat îşi păstrează cu aleasă preţuire „comoara legii străbune ”, cum este [7] numit Sfântul în acatistul său.

Spiritul său îl determină să nu facă deosebire între oamenii de diferite credinţe, atunci când aceştia se aflau la strâmtorare. Era recunoscut şi prin jertfelnicia sa pentru obşte, prin binecuvântarea muncii şi roadelor câmpului şi prin grija de ferirea de orice pagubă şi primejdie a cetăţii păstorite.

Nu mai prejos erau respectul pentru dreptate, prin pedepsirea răufăcătorilor şi mercenarilor nevolnici, de a căror silnicie mulţi alergau, aşa cum iarăşi arată acatistul Sfântului, la ajutorul său, ca la un scut tare.

De altfel, aceste nepreţuite însuşiri care exprimă cu adevărat sfinţenia, trebuiau să se dovedească nestinse prin sufletele celor ce intrau în moştenirea sa duhovnicească, după cum iarăşi pomeneşte rugăciunea înălţată: „Şi aşa virtuţilor tale urmând, Sfinte Iosif, neîncetat să sporim în credinţă, în dragostea de Dumnezeu şi către aproapele şi în toată fapta cea bună, ca să ajungem toţi la limanul cel mult dorit al mântuirii ”.

Nu trebuie să trecem cu vederea nici lucrarea de învăţător al obştii încredinţate, căci Sfântul a strălucit şi printr-o aleasă cultură teologică, după cum reiese din diferitele sale cuvântări, păzite cu fidelitate în mintea şi inima celor din preajmă, care însă nu au avut trebuincioasa îndemânare să le transmită mai departe în scris.

Se ştie, de asemenea, că râvnitorul păstor avea o deosebită dragoste faţă de carte. Amintim aici cartea sa de la 1592, păstrată până astăzi, dar care poate fi numai una dintre cele pe care le-a avut.

Tot de o importanţă aparte este şi cartea Prologul, care sugerează activitatea cărturărească desfăşurată pe făgaşul tradiţiilor bisericeşti.

Drept mărturie asupra sfinţeniei lui mai avem o însemnare de pe un Minei slavon din 1529: "Această carte este a mitropolitului Kir Iosif al Timişoarei la anul 1655 ... care de bună voie a părăsit eparhia, retrăgându-se la mănăstirea Partoş, unde a trăit câţiva ani şi apoi s-a mutat la viaţa veşnică unde se odihnesc sfinţii".

---

[7] *Arhim. Ioanichie Bălan, ..op cât, p 206.*

În anul 1929 preotul Bizerea scria că "încă de pe când trăia se bucura de faima unui adevărat sfânt, iar după moarte a lăsat în popor şi între călugări amintirea unui Sfânt adevărat".

La 1749 un anume Peici, "hagiu" la Ierusalim donează înainte de plecare mănăstirii de la Partoş o Evanghelie pe care scrie: "Această sfântă carte, aşa numită Evanghelie o depun eu, păcătosul robul lui Dumnezeu Hagi Peici, la mănăstirea Partoş unde este aşezat trupul Sfântului vlădică Iosif, cu hramul Sfântul Arhanghel Mihail, pentru binele nostru şi călătoria fericită spre marea cetate Ierusalim".

Tradiţia mai spune că fiica judelui Timişoarei, Marcu Muţiu s-a vindecat de boală la mormântul sfântului şi drept mulţumire tatăl va construi lângă biserica de lemn una din piatră, în stil baroc, care există şi astăzi.

Post Mortem

Din anul 1782 avem păstrată icoana Sfântului Iosif cel nou pictată de preotul Ştefan Bogoslovici la cererea protopopului Jebelului, Ioan Şuboni, care a donat-o mănăstirii spre a fi aşezată deasupra mormântului.

La 28 februarie 1950 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea Sfântului Iosif cel nou de la Partoş şi strămutarea moaştelor sale din biserica mănăstirii Partoş în catedrala mitropolitană din Timişoara.

Canonizarea solemnă a avut loc în zilele de 6 - 7 octombrie 1956 la Timişoara. De atunci şi până astăzi moaştele Sfântului Iosif odihnesc în dreapta pronaosului catedralei, în raclă din lemn de palisandru, tisă şi lămâi frumos sculptată.

În anul 2006 s-au împlinit 50 de ani de la aducerea moaştelor Sfântului Iosif la Timişoara şi de la canonizarea solemnă. Cu acest prilej editura "învierea" a Arhiepiscopiei Timişoarei a tipărit ediţia jubiliară a lucrării Viaţa, slujba şi acatistul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş.

În fiecare an, la 13 septembrie, pompierii romani aniversează rememorarea Bătăliei din Dealul Spirii când pompierii din Bucureşti comandaţi de bravul căpitan Pavel Zaganescu a înfruntat armata otomană venită să înăbuşe aspiraţiile legitime ale revoluţionarilor români, la 15 septembrie pompierii cinstesc pe cel pe care l-au ales ca ocrotitor şi izbăvitor - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş.

Bibliografie

- Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului biblic şi de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1982.
- Balan ,Arhim, Ioanichie, Patericul Românesc, Editura Episcopiei Dunării de Jos, Galaţi, 1998.
- Muresianu B.Pr. Ioan, Mănăstiri din Banat, Timişoara, 1976.
- Nicolau, Pr, V, O călătorie la Constantinopol şi la Sfântul Munte, Ploieşti, 1907.
- Strempel Gabriel, Catalogul manuscriselor româneşti, vol I-IV, Bucureşti, 1978-1992.

Nicolae Pintilie - Mitropolitul Iosif de la Partoș - „tare în credinţă, înţelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune”

Numit încă din timpul vieții „Iosif cel sfânt”, mitropolitul s-a dovedit a fi omul rugăciunii și al smereniei, o continuare a vieții sale ascetice, pe care a îmbrățișat-o încă din copilărie. A lăsat mănăstirea sa dragă, dar nu a părăsit viața de mănăstire, chiar dacă se afla în centrul Timișoarei. Viața sa curată a făcut ca Dumnezeu să-i asculte rugăciunile pentru comunitate. Memoria timișorenilor, din neam în neam, a păstrat imaginea unui bătrânel „tare în credinţă, înţelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune”.

***

„Podoaba ierarhilor, izgonitorul tuturor patimilor, izbăvirea credincioșilor, lauda prea frumoasă a Timișoarei și cinstea Partoșului” - aceasta este cântarea care animă Banatul, în preajma zilei de 15 septembrie. La capăt occidental de țară, creștinii bănățeni își cinstesc sfântul ce îi veghează din baldachinul Catedralei Mitropolitane din Timișoara, Sfântul Iosif de la Partoș.

Un vlah cu drag de călugărie

Trăitor în secolul al XVII-lea, sfântul bănățenilor este mărturia unei realități la care, de multe ori, istoria închide ochii - românii și românitatea nu au fost niciodată limitate de linia Dunării. Deși astăzi îi numim vlahi, aromâni, machedoni - în realitate, ei sunt românii din sudul Dunării. Din Grecia până în Albania, din Croația până în Serbia și Bulgaria, românii și-au păstrat, atât cât i-a lăsat contextul istoric, limba, portul, dar mai ales credința.

Exemplul cel mai la îndemână ne este tocmai mitropolitul Iosif al Timișoarei. Se născuse pe plaiuri dalmate, în Croația, într-o familie de păstori vlahi. Iacob, după numele primit în fașa botezului, a îmbrățișat din tinerețe viața monahală.

La doar 15 ani, a intrat în slujba Maicii Domnului, la o mănăstire din Macedonia, aflată în preajma lacului Ohrid. În plină renaștere isihastă, ce avea centrul în muntele sfânt al Ortodoxiei, fratele Iacov a luat calea Athosului, fiind primit în obștea mănăstirii Pantocrator. Aici a primit numele îngerescului chip - Iosif, nume ce îl va purta în veșnicie.

Cinstea de care s-a bucurat în Athos Iosif Valahul, așa cum urma să fie cunoscut în toată Ortodoxia balcanică a secolului al VII-lea, a făcut ca în scurt timp să fie ales egumen și stareț al mănăstirii Cutulmusiu. Rădăcinile l-au chemat aici. Pe românește, mănăstirea se chema Cutlumuș, fiind ctitorită de domnitorul Țării Românești, Vlaicu Vodă. Renăscută și reclădită, mănăstirea i-a fost casă ieromonahului Iosif pentru mai bine de 50 de ani, devenind un colț de românism în Atosul grecizat, de la zi la zi.

Mitropolit, la 80 de ani

Atunci când cei mai mulți dintre noi sunt bunici sau deja și-au încheiat socotelile cu lumea terestră, Iosif Vlahul de la Cutlumuș a fost chemat la o altă slujire. O slujire jertfelnică pentru că, în Banat, românii și Ortodoxia lor erau asediați de alte idei și propagande străine. La 80 de ani, a lăsat liniștea mănăstirii sale, pe care o reclădise cu palmele și cuvântul, și a pășit într-o parte a lumii în care sărăcia, nedreptatea și asuprirea erau acasă.

În anul 1650, Iosif Vlahul a primit taina sfintei hirotonii în treapta episcopală, devenind astfel mitropolit al Timișoarei. Nu a fost ușoară păstorirea sa, semnele arătându-se încă din timpul călătoriei de la Carlowitz la Timișoara. La trecerea Dunării, caii trăsurii nu voiau în nici un chip să urce pe podul umblător. Povestesc izvoarele că însuși mitropolitul a coborât, luând caii de hățuri și trecând astfel Dunărea.

Bucuria poporului ortodox de a avea păstor s-a manifestat încă de atunci, când Sfântul a pus piciorul pe pământ timișorean. „Apropiindu-se Sfântul Iosif de cetatea Timișoarei, a fost întâmpinat cu mare alai. Și, pe când în dangătul clopotelor se îndrepta spre biserică, iată că a fost scos înaintea mitropolitului un olog de 20 de ani în suferință, peste care punându-și el mâinile, și cu multă umilință rugându-se Stăpânului Hristos, îndată se făcu sănătos. Mulțimea, văzând minunea, s-a spăimântat și, îngenunchind în fața lui, cu lacrimi îi săruta veșmintele”.

Timp de trei ani au curs minunile în cetatea Timișoarei

Numit încă din timpul vieții „Iosif cel sfânt”, mitropolitul s-a dovedit a fi omul rugăciunii și al smereniei, o continuare a vieții sale ascetice, pe care a îmbrățișat-o încă din copilărie. A lăsat mănăstirea sa dragă, dar nu a părăsit viața de mănăstire, chiar dacă se afla în centrul Timișoarei. Viața sa curată a făcut ca Dumnezeu să-i asculte rugăciunile pentru comunitate. Memoria timișorenilor, din neam în neam, a păstrat imaginea unui bătrânel „tare în credinţă, înţelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune”.

„Odată, pe când săvârșea Sfânta Liturghie, în ziua hramului unei vechi biserici de lemn din Timișoara, a izbucnit un mare foc în partea de apus a orașului. Un vânt puternic întindea pârjolul cu repeziciune asupra întregului oraș. Sfântul Iosif, văzând prăpădul, a ieșit în fața bisericii, luând cu sine Sfintele Taine și, căzând cu fața la pământ, și cu toată puterea cerând îndurare lui Dumnezeu, deodată nori negri s-au ridicat dinspre miazăzi, întunecând tot cerul, o ploaie s-a vărsat până a stins cu totul focul”. Aceasta este doar o smerită relatare a bănățenilor, despre Sfântul lor.

Simțindu-se îngreunat de povara anilor, mitropolitul Iosif s-a retras din scaunul mitropolitan al Timișoarei, restul vieții petrecându-l ca simplu monah la Mănăstirea Partoș, așa cum este mărturisit de o însemnare făcută pe foile unui Minei slavon din anul 1529: „Această carte este a domnului mitropolit Iosif al Timișoarei, la anul 1655… care de bunăvoie a părăsit eparhia, retrăgându-se în mănăstirea Partoș, unde a trăit câțiva ani și apoi s-a mutat la viața veșnică, unde sfinții se odihnesc”.

Sfântul Iosif de la Partoș, mitropolitul Timișoarei, a rămas peste veacuri un exemplu de simplitate desăvârșită. Un om care a cunosct pribegia și drama de a fi român, departe de românismul nord dunărean. O pecete pe care a purtat-o în suflet, până când a avut șansa să pecetluiască cu ea. Și a pecetluit un întreg oraș cu bunătatea și minunile sale… și încă îl pecetluiește!

Preot Marius Florescu - Prăznuirea Sfântului Iosif cel nou, ocrotitorul Banatului

„Limitele omului sunt limitele sfinţeniei”, spunea cândva cunoscutul duhovnic Boca. Sfinţenia este însăşi unirea cu Hristos Domnul. Această unire nu numai că nu este imposibilă, dar este şi la îndemâna oricui. Avem pildă pe numeroşii sfinţi chiar din neamul nostru, mulţi dintre ei canonizaţi în anii din urmă. Astfel de oameni, plini de dragostea şi de dorul după Hristos, au vieţuit peste tot în pământul binecuvântat al ţării noastre. Aici în Banat a strălucit cu lumina sfinţeniei mitropolitul Iosif supranumit „de la Partoş”, cel care l-a slujit din tinereţe pe Mântuitorul Hristos, aşa cum spune şi troparul ce-i este închinat.

Acum, la mijlocul lunii septembrie facem pomenirea Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş, rugând pe Bunul Dumnezeu să ne ajute şi nouă să dobândim cununa mântuirii şi chiar a sfinţeniei în Împărăţia Sa.

Despre viaţa şi faptele Sfântului Iosif se cunosc până acum destul de puţine date, dar în acelaşi timp suficiente, pentru a ne da seama de sfinţenia călugărului venit de la Muntele Athos şi instalat mitropolit la Timişoara, pe vremea stăpânirii otomane în Banat.

Atât în timpul vieţii, cât şi după moartea sa, faima de sfânt, făcător de minuni, s-a răspândit cu repeziciune în întreaga regiune, astfel că toţi îl invocau în rugăciunile lor, cerându-i ajutorul în diferite trebuinţe.

Din câte cunoaştem, Iosif cel nou a păstorit la Timişoara între anii 1650-1655, după care, de bunăvoie, s-a retras la Mănăstirea Partoş, aflată la 45 km de Timişoara. Aici va trece la cele veşnice, fiind înmormântat în naosul bisericii mănăstireşti.

Mărturii istorice

Încă de când trăia, se păstrează o însemnare pe un Minei slavon găsit la Mănăstirea Sângeorge, în prezent aflat la Episcopia sârbă de la Vârşeţ: „Această carte este a mitropolitului Kir Iosif al Timişoarei la anul 1655... care de bună voie a părăsit eparhia, retrăgându-se la mănăstirea Partoş, unde a trăit câţiva ani şi apoi s-a mutat la viaţa veşnică unde se odihnesc sfinţii".

Istoricul Nicolae Tincu-Velea a scris în „Istorioară bisericească politico-naţională", apărută în 1865 la Sibiu, că într-una din vizitele sale prin Banat a descoperit la Mănăstirea Partoş un mormânt pe a cărui lespede scria cu caractere slavoneşti : „Preasfinţitul Iosif cel nou, a fost mitropolit al Timişoarei". Se pare că această lespede a fost mai târziu spartă.

În anul 1930 preotul Petru Bizerea din Deta scria că a adunat mărturii de la localnici despre Sfântul Iosif, din care rezultă că încă de pe când trăia se bucura de faima unui adevărat sfânt, iar după moarte a lăsat în popor şi între călugări amintirea unui om al lui Dumnezeu.

O altă dovadă despre existenţa şi sfinţenia Sfântului Iosif ne-o dă o însemnare pe de coperta unei Evanghelii, aflată în posesia Episcopiei ortodoxe sârbe din Timişoara, donată mănăstirii de la Partoş la anul 1749: „Această sfântă carte trebuincioasă pentru suflet, aşa numită Evanghelie, o depun azi eu păcătosul robul lui Dumnezeu Hagi Peici, la mănăstirea Partoş, unde este aşezat trupul Sfântului Vlădică Iosif, cu hramul Sfântului Arhanghel Mihail, pentru binele nostru, pentru călătoria fericită spre marea cetate Ierusalim".

Tradiţia spune că fiica judelui Timişoarei, Marcu Muţiu, s-a vindecat de o boală la mormântul Sfântului Iosif, iar drept mulţumire, acesta a ridicat lângă vechea biserică de lemn una nouă, din piatră, în stil baroc, mult mai încăpătoare, care azi serveşte drept biserică mănăstirească (mănăstirea fiind reînfiinţată în anul 2008).

Din anul 1782 există icoana Sfântului Iosif cel nou, pictată de preotul Ştefan Bogoslovici, la cererea protopopului Jebelului, Ioan Şuboni, care a donat-o mănăstirii de la Partoş spre a fi aşezată deasupra mormântului. Icoana, reprezentându-l pe Sfântul Iosif îmbrăcat în veşminte arhiereşti, rugându-se

Maicii Domnului, are încadrat, dedesubtul picturii, textul troparului: „Din tinereţe cu totul te-ai supus Domnului...”

15 septembrie, ziua de prăznuire a sfântului

La 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea ierarhului Iosif sub numele de „Sfântul Iosif cel nou de la Partoş”, cu prăznuire anuală la 15 septembrie. În anul 1956 a fost canonizat şi de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Sârbe.

La 6 septembrie 1956, moaştele Sfântului Iosif erau dezgropate din mormântul de la Mănăstirea Partoş şi duse în mod solemn la Catedrala Mitropolitană din Timişoara, iar între 6 și 8 octombrie a avut loc canonizarea oficială, în prezenţa Patriarhului Justinian, a mitropolitului Vasile şi a membrilor Sfântului Sinod. În anul 1992 Sfântul Sinod a hotărât generalizarea cultului Sfântului Iosif în tot cuprinsul Patriarhiei Române, iar în anul 1997 pompierii militari au ales pe Sfântul Iosif să devină ocrotitor al lor - cu prăznuire la 13 septembrie, Ziua Pompierilor Români.

Mărturii și semne ale sfinţeniei sale

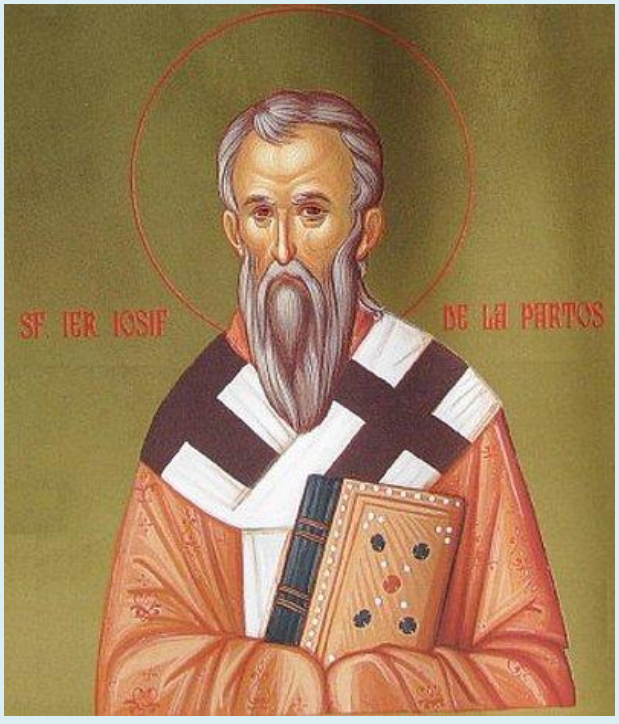

Nu puţine au fost cercetările ulterioare acestor evenimente, dedicate scoaterii la lumină, cât mai mult cu putinţă, a unor detalii din viaţa Sfântului Iosif.

În muzeul Mănăstirii Cutlumuş din Muntele Athos s-a găsit o frumoasă icoană bizantină, reprezentându-l pe Sfântul Iosif, care conţine următoarea inscripţie: „Sfântul Iosif de la Cutlumuş, episcopul Timişoarei”. În anii din urmă, el a şi fost pictat în trapeza nouă a aceleiaşi mănăstiri, în rândul sfinţilor care au vieţuit în trecut la Cutlumuş.

În anul 2002, la Tesalonic, teologul român Vicenţiu Curelaru a editat în limba greacă „Viaţa şi slujba Sfântului Iosif cel nou, mitropolit al Timişoarei (1568-1656)”, slujba fiind alcătuită de monahi de la Mănăstirea Simonos Petras.

În altă ordine de idei, în anul 2001, Consiliul local al municipiului Timişoara a hotărât ca fosta piaţă „Bihor” (din spatele clădirii Abatorului) să poarte numele „Sfântul Iosif cel nou de la Partoş”. Ulterior, numele acesta a fost schimbat în „Karlsruhe”, fără ca Sfântului Iosif să îi mai fie atribuită altă piaţă.

În anul 2006, Mitropolia Banatului a editat pentru prima dată în acelaşi volum „Viaţa, slujba şi acatistul Sfântului Iosif cel nou de la Partoş”.

În anul 2009, viaţa Sfântului Iosif cel nou a fost inclusă în colecţia pentru copii „Sfinţii luminători ai lumii şi bucuria copiilor”, apărută la editura Evanghelismos (Bucureşti, 50 pp.), sub coordonarea prof. Iulia Pânzariu.

Iar în iunie 2010, teologul timişorean George Giurgiu a prezentat ca lucrare de licenţă o icoană inedită a Sfântului Iosif, cuprinzând imagini din viaţa sa şi de după trecerea sa la cele veşnice, aflată acum în Reşedinţa Mitropolitană, tot acolo unde se găseşte şi icoana Sfântului Iosif cel nou pictată odinioară de părintele Boca.

Nădăjduim să fie cât mai multe ecourile şi descoperirile cu privire la personalitatea celui considerat „ocrotitorul Banatului”.

Să rugăm pe Sfântul Iosif de la Partoş să ne fie mijlocitor înaintea Părintelui Ceresc şi să ne stea totdeauna într-ajutor!

Orthodoxwiki - Iosif cel nou

Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoș, mitropolitul Timișoarei, s-a născut pe la anul 1568 în orașul Raguza din Dalmația, pe malul Mării Adriatice, fiind vlah de origine ca și Sfinții Nicodim cel sfințit de la Tismana, Dimitrie cel nou Basarabov, cuvioasa Parascheva de la Iași și Sfânta mucenița Filofteia de la Curtea de Argeș și primind la botez numele Iacob.

Viața

Tatăl său a murit de timpuriu, iar când băiatul avea 12 ani, mama sa l-a trimis la școală în orașul Ohrida. La 15 ani intră în viața monahală, fiind închinoviat la Mănăstirea din Ohrida, unde rămâne timp de 5 ani, după care merge apoi la Muntele Athos, la mânăstirea Pantocrator, unde devine schimonah, cu numele Iosif.

Aici este foarte prețuit pentru viața sa aleasă, pentru darurile cu care fusese înzestrat (era vestit pentru darul vindecării), astfel că a fost hirotonit preot și pus duhovnic, apoi egumen în Mânăstirea Sfântul Ştefan din Adrianopol.

Apoi este ales egumen al mânăstirii Cutlumuș din Athos, din a cărei obște făceau parte mulți călugări români.

După moartea mitropolitului Timișoarei, românii bănățeni s-au gândit la cuviosul Iosif, stabilit între timp în preajma mânăstirii Vatopedi, ca cel mai potrivit păstor al Bisericii locale.

Astfel, în anul 1650, în luna iulie, deși era în vârstă de 82 de ani, cuviosul Iosif este hirotonit arhiereu și instalat mitropolit al Timișoarei.

Se spune că în ziua în care a sosit în Timișoara, credincioșii i-au adus un olog bolnav de mulți ani, pe care Sfântul l-a vindecat cu rugăciunea.

Rămâne în scaunul mitropolitan timp de trei ani, după care datorită vârstei înaintate, după ce a pus totul în bună rânduială prin înnoirea vieții duhovnicești și prin înțeleapta chivernisire a treburilor bisericești, se retrage la mânăstirea Partoș.

Locul cârmuirii sale vlădicești, precum și al activității sale monahale de început s-au legat de numele său pentru totdeauna, fiind numit „de la Partoș” și „Mitropolitul Timișoarei”, într-un cuvânt, patronul sau ocrotitorul Mitropoliei Banatului.

Mânăstirea Partoșului era cunoscută ca un important centru bisericesc, cu o școală pentru preoți și care număra nu numai călugări din Banat, ci și din Țara Românească, ceea ce se constituie într-un argument pentru dovedirea legăturilor permanente care existau între cele două provincii românești. Viețuirea de aici a Sfântului, timp de 3 ani, a mărit importanța și rosturile așezământului, spre el îndreptându-se cu și mai mare zel, pasul credincioșilor.

În acest loc, la praznicul Adormirii Maicii Domnului din anul 1656, Sfântul Iosif, în vârstă de 88 de ani și-a încredințat sufletul Celei sub al cărei acoperământ s-au aflat mânăstirile unde a ucenicit și s-a desăvârșit Sfântul. Se spune că la moartea sa clopotele mânăstirii au început să bată singure.

Proslăvirea

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, întrunit pe data de 28 februarie 1950, a hotărât ca mitropolitul Iosif cel nou de la Partoș să fie trecut în rândul sfinților, cu data de prăznuire la 15 septembrie.

Proclamarea oficială a canonizării acestuia a avut loc la 21 octombrie 1955, în catedrala mitropolitană din Timișoara.

Mormântul său din biserica mânăstirii Partoș a fost străjuit cu devotament timp de trei secole, până în ziua de 7 octombrie 1956, când, după dreapta socotință, sfintele sale moaște au fost strămutate în catedrala mitropolitană din Timișoara.

Înaintea sfintelor sale moaște, credincioșii au îngenuncheat mereu cu credința rodirii rugăciunilor spre cele de folos întregii obști. În invocarea numelui său, Biserica adaugă și darul facerii de minuni. Viața întreagă i-a fost minunată prin faptele săvârșite din dragoste de Dumnezeu și de oameni.

Icoane din această viață, eternizate printr-o măiastră lucrare, împodobesc acea raclă în care Biserica din Banat își păstrează cu aleasă prețuire „comoara legii străbune”, cum este numit Sfântul în acatistul său.

Spiritul său ecumenic îl determina să nu facă deosebire între oamenii de diferite credințe, atunci când aceștia se aflau la strâmtorare. Era recunoscut și prin jertfelnicia sa pentru obște, prin binecuvântarea muncii și roadelor câmpului și prin grija de ferirea de orice pagubă și primejdie a cetății păstorite.

Nu mai prejos erau respectul pentru dreptate, prin pedepsirea răufăcătorilor și mercenarilor nevolnici, de a căror silnicie mulți alergau, așa cum iarăși arată acatistul Sfântului ierarh Iosif, la ajutorul său, ca la un scut tare. De altfel, aceste neprețuite însușiri care exprimă cu adevărat sfințenia, trebuiau să se dovedească nestinse prin sufletele celor ce intrau în moștenirea sa duhovnicească, după cum iarăși pomenește rugăciunea înălțată : „Și așa virtuților tale urmând, Sfinte Iosif, neîncetat să sporim în credință, în dragostea de Dumnezeu și către aproapele și în toată fapta cea bună, ca să ajungem toți la limanul cel mult dorit al mântuirii”.

Imnografie

Tropar, glasul al 8-lea: Din tinerețe cu totul te-ai supus Domnului, cu rugăciunile și cu ostenelile și cu postul. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoințele tale, arhiereu și păstor Bisericii Sale te-a rânduit; și după moarte în cetele sfinților te-a sălășluit; Sfinte Părinte Iosif, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască iertare de greșale nouă, celor ce cu credință și cu dragoste săvârșim sfântă pomenirea ta.

Condac, glasul al 4-lea: Apărător nebiruit, ca cel ce prin tine din nevoi s-a mântuit, te are pământul Banatului, Iosif. Ci ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu apără-l pe el de toată nevoia, ca să strigăm ție: Bucură-te, Iosif, făcătorule de minuni.

Wikipedia - Iosif cel nou, de la Partoș

Iosif cel nou, de la Partoș (n. circa 1568, Raguza Dalmației - d. 1656, Mănăstirea Partoș) este un sfânt român din calendarul creștin-ortodox, sărbătorit pe data de 15 septembrie. A fost mitropolit al Banatului.

Biografie

Se știu prea puține despre el. Născut Iacob și rămas orfan de mic, mama sa îl trimite să învețe carte la Ohrida, pe când avea 12 ani. La 15 ani intră la Mănăstire Adormirii Maicii Domnului, iar după cinci ani pleacă la Muntele Athos, la Mănăstirea Pantocrator, unde este călugărit cu numele de Iosif.

După o vreme s-a retras în sihăstrie, unde se spune că datorită virtuților sale creștinești primise de la Dumnezeu darul săvârșirii de minuni prin vindecarea bolilor.

Hirotonisire

Ajungând cunoscut, iubit și respectat, Iosif a fost hirotonisit la Muntele Athos și rânduit drept duhovnic al călugărilor de acolo. A trecut pe rând pe la mănăstirile Xiropotam, Vatoped, Hilandar și alte schituri și mănăstiri fiind, apoi, numit egumen la Mănăstirea Sfântul Ștefan din Adrianopole. Acolo a slujit șase ani, iar mai apoi a fost egumen la Mănăstirea Cutlumuș de la Muntele Athos.

Mitropolit în Banat

La vârsta senectuții s-a retras lângă Mănăstirea Vatopedu, însă a fost chemat de românii din Banat să le fie mitropolit. În 1650, de sărbătoarea Sfântului a fost hirotonit mitropolit al Banatului. A păstorit credincioșii din Banat timp de 3 ani.

În această calitate a săvârșit alte minuni, printre care stingerea unui incendiu ce cuprinsese o parte a Timișoarei. „Ieșind din biserică cu Sfintele Taine în mâinile sale și rugându-se cu lacrimi, îndată a trimis Dumnezeu o ploaie puternică și s-a stins focul”.

Pentru faptele enumerate mai sus, a fost desemnat Patronul spiritual al Pompierilor din România.

Retragerea la Mănăstirea Partoș

În 1653, Iosif s-a retras la mănăstirea Partoș, unde a mai trăit încă trei ani, după cum glăsuiește despre aceasta o însemnare, făcută de mână în anul 1655, pe o carte care a aparținut mănăstirii Sângiorge: "Această carte este a Domnului mitropolit Iosif al Timișoarei la anul 1655... care de bună voie a părăsit eparhia retrăgându-se în mănăstirea Partoș, unde a trăit câțiva ani și apoi s-a mutat la viața veșnică unde sfinții se odihnesc"

La sfârșitul verii lui 1656 s-a isprăvit la vârsta de 85 ani. Tradiția spune că în momentul adormirii sale clopotele mănăstirii au început să bată fără să le tragă cineva. Trupul mitropolitului a fost așezat într-un mormânt a zidit în naosul bisericii mănăstirești, în dreptul ușii de intrare.

Canonizare

La data de 28 februarie 1950 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât trecerea în ceata sfinților a mitropolitului Iosif, stabilindu-se ca dată de cinstire a sfântului 15 septembrie a fiecărui an.

Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat pe Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoș pe data de 7 octombrie 1956 când moaștele sale au fost aduse din mănăstirea Partoș și așezarea în catedrala mitropolitană din Timișoara. El este considerat acum protectorul Timișoarei.

Cărți

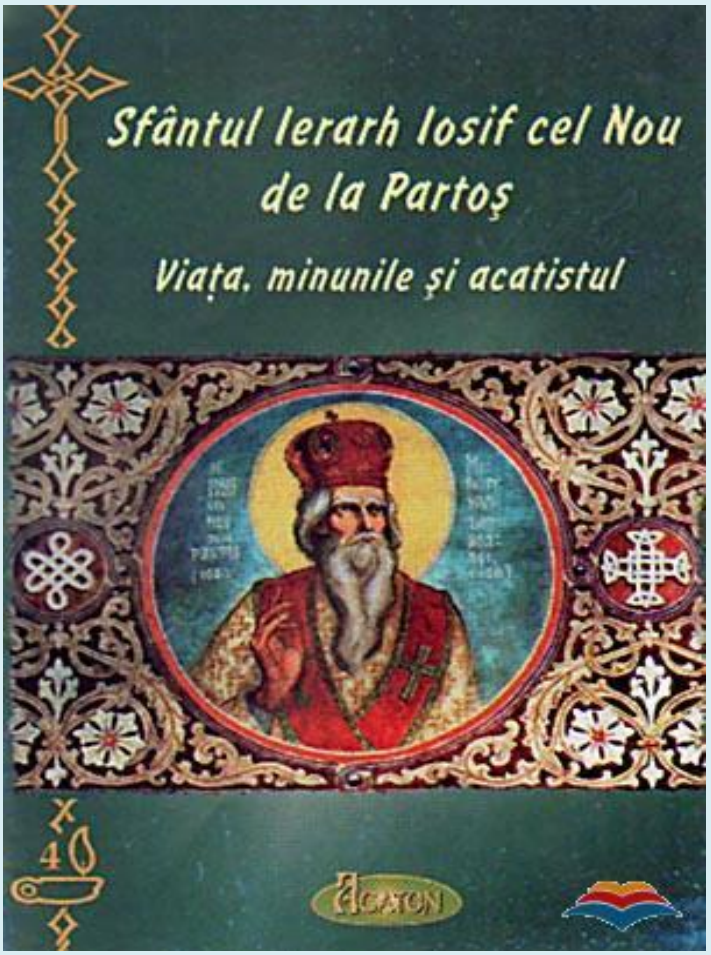

Cuprins

Familia, școala, mănăstirea 5
Desăvârșirea spirituală la Muntele Athos 6
Viața Sfântului Iosif ca Mitropolit al Timișoarei -
o împletire de fapte minunate, de semne și minuni 11
Minuni la moartea și înmormântarea Sf. Iosif cel Nou 21
Sfântul Iosif – în rândul primilor români canonizați
de Biserica Ortodoxă Română 23
Vindecări la mormântul Sfântului Iosif cel Nou 25

Acatistul Sfântului Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș 32
Rugăciuni către Sfântul Iosif cel Nou 45

Cu tânărul Iosif avea să se împlinească din nou cuvântul Domnului Iisus adresat sfinţilor Săi învăţăcei: *„Pe cei bolnavi vindecaţi, pe cei leproşi curăţiţi, pe cei morţi înviaţi, dracii scoateţi-i; în dar aţi luat, în dar daţi”* (Matei 10, 8). Afară de învierea din morţi, toate celelalte minuni au fost săvârşite de Domnul Iisus prin dreapta cuviosului ieromonah Iosif de la Athos. După cele dintâi minuni făcute chiar asupra fraţilor bolnavi din cuprinsul mănăstirii [pe care i-a vindecat rugându-se şi atingându-i cu mâna dreaptă pe creştet], toţi cuvioşii locuitori din Sfântul Munte au luat cu bucurie la cunoştinţă că în mijlocul lor se află un doctor fără de arginţi, un făcător de minuni, un înger în trup, un Nou Iosif, prin care Domnul îşi mărturiseşte în chip văzut prezenţa Sa în mijlocul comunităţii.

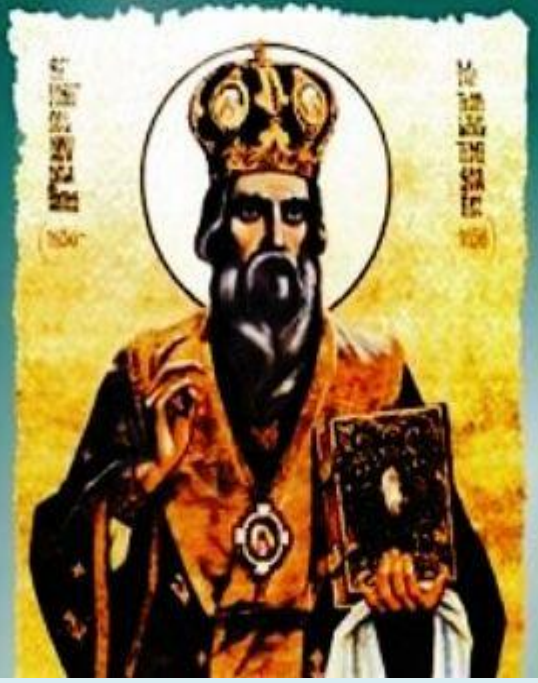

Bugariu, Preot dr. Valentin - Sfântul Iosif cel nou de la Partoş, ocrotitorul Banatului

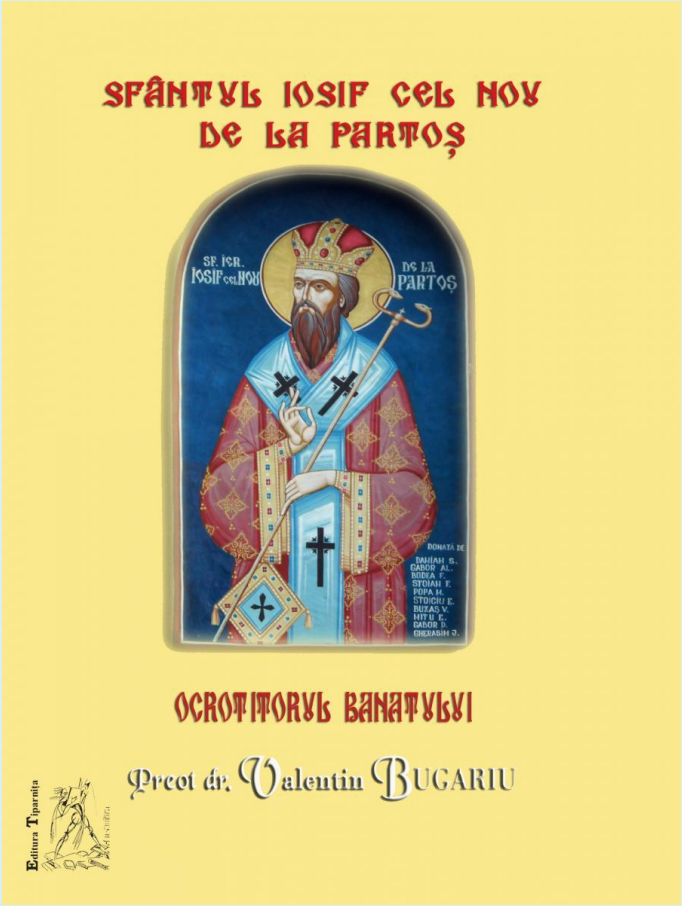

Biserica Ortodoxă din Banat cinsteşte în mod festiv anul acesta împlinirea a 60 de ani de la actul canonizării (trecerii în rândul sfinţilor) a Sfântului ierarh Iosif cel nou de la Partoş (1956) şi a împlinirii a 360 de ani de la adormire a cuviosului Iosif, mitropolitul Timişoarei.

Deşi de-a lungul timpului au apărut numeroase ediţii fie la Timişoara, fie la Caransebeş care au înfăţişat viaţa, slujba şi acatistul Sfântului ocrotitor al Banatului, această nouă ediţie apare din necesităţi catehetice pentru credincioşii parohiei Birda şi ai filiei Sîngeorge în primul rând, şi mai apoi pentru alţi doritori de a cunoaşte viaţa şi faptele Sfântului Iosif cel nou de la Partoş. Această carte este prima dintr-o colecţie intitulată „Biblioteca Arhanghelul” fiind însoţitoare a revistei parohiale cu acelaşi nume.

http://www.banaterra.eu/biblioteca/content/bugariu-preot-dr-valentin-sfantul-iosif-cel-nou-de-la-partos-ocrotitorul-banatului

Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoș, 360 de ani de la înveșnicire și 60 de ani de la canonizare.

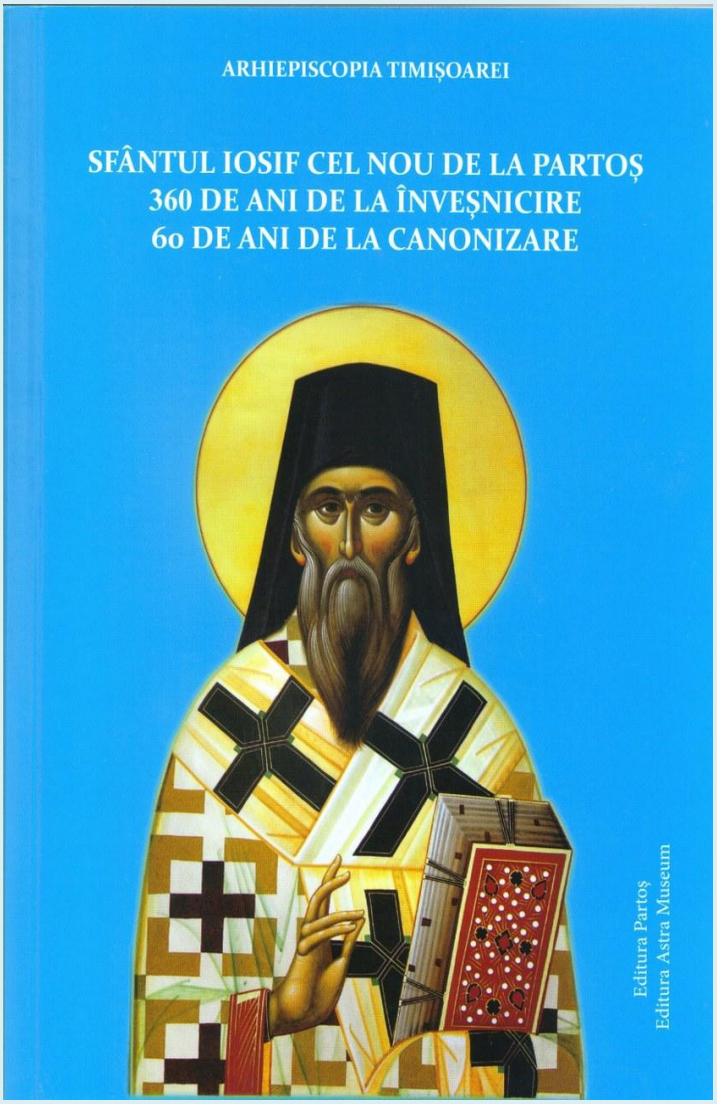

În Mitropolia Banatului, 2016 este Anul comemorativ al Sfântului Ierarh iosif cel nou de la Partoș, întrucât se împlinesc 360 de ani de la mutarea sa la Arhiereul Cel veșnic și 60 de ani de la canonizare.

Încă de la începutul anului, Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Timișoarei a hotărât ca în planul editorial pentru anul acesta al Sectorului cultural să fie inclus și un volum dedicat Sfântului ierarh Iosif, ocrotitorul Banatului. Astfel, la Editura Partoș și Editura Astra Museum a apărut volumul „Sfântul Iosif cel nou de la Partoș - 360 de ani de la înveșnicire, 60 de ani de la canonizare”, coordonat de părintele dr. Ionel Popescu, părintele Zaharia Perș și părintele dr. Marius Florescu.

Cuvântul-înainte, semnat de Înaltpreasfințitul Părinte Ioan, A-arhiepiscopul Timișoarei și mitropolitul Banatului, descrie în mod alegoric Mănăstirea Partoș (locul unde s-a retras sfântul ierarh) ca fiind „Betleemul pământului românesc din această parte a țării”.

Lucrarea cuprinde, pe lângă gândurile și meditațiile duhovnicești ale ierarhilor din Mitropolia Banatului, și câteva articole și studii ale preoților și profesorilor de teologie din partea de vest a țării, ce aduc în prim plan anumite precizări legate de contextul istoric și polemic al întronizării și al păstoririi Sfântului Iosif, dar și de ceremonialul de deshumare, de spălare și de așezare în raclă a osemintelor sale, de canonizarea sa, de dezvoltarea cultului sfântului, începând încă de la moartea sa și până în zilele noastre.

În pofida puținelor informații care au supraviețuit din secolul al XVII-lea (știut fiind că Banatul s-a aflat în acea perioadă sub stăpânirea Imperiului Otoman), multe dintre ele fiind manuscrise și însemnări pe cărțile de cult din mănăstiri, interesante sunt informațiile oferite atât de manuscrisul intitulat „Viața Sfântului Iosif cel nou, carele a fost metropolitan a Temisvari și a toată Țara Banatului”, scris în 1701 de către dascălul Damaschin Udra, colaborator și apropiat al Sfântului Iosif, cât și de însemnările acestuia de pe un Minei, păstrat la Mănăstirea Partoș.

Totodată, se găsesc informații și despre pătrunderea cultului Sfântului Iosif în străinătate, cum sunt, de pildă, evenimentele din 14-27 mai 1965, când Sinodul Bisericii Ortodoxe Sârbe l-a trecut pe sfântul ierarh în rândul sfinților, alături de Eustație al II-lea și Rafail Bănățeanul, dar și anul 2001, când în Mănăstirea Simonos-Petras, din Muntele Athos, s-a întocmit, în limba gracă, slujba sa.

De asemenea, volumul oferă și informații inedite, referitoare la biografia Sfântului Iosif, oferite de cercetările actuale, precum și ecouri noi ale cultului sfântului.

Printre acestea se enumeră câteva evenimente memorabile: la 20 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a decis generalizarea cultului Sfântului Iosif cel nou în tot cuprinsul Patriarhiei Române; în sesiunea din 13-14 februarie 1997, Sfântul Sinod al BOR l-a desemnat pe Sfântul Iosif ocrotitor spiritual al pompierilor din România; începând din 2012, în fiecare an se organizează la nivelul Arhiepiscopiei Timișoarei Concursul județean de creație „Sfântul Iosif cel nou de la Partoș”; în sesiunea din 28-29 octombrie 2014, Sinodul BOR îl desemnează pe ierarhul de la Partoș ocrotitor spiritual al coșarilor (hornarilor) din România etc.

Ca un aspect inedit, volumul de față cuprinde un imn închinat ocrotitorului Banatului, scris de ieromonahul Ghelasie Gheorghe de la Mănăstirea Frăsinei, stihuri de laudă, compuse de Melania Măgurean, slujba, Acatistul, dar și Paraclisul Sfântului Iosif, făcătorul de minuni, alcătuit de monahul Porfirie, de la Mănăstirea Simonos-Petras, cu aprobarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe a Greciei, și tradus în română de diaconul Cornel Coman, de la Biserica „Sfântul Grigorie Palama” din București.

Nu în ultimul rând, lucrarea cuprinde, pe lângă informațiile despre racla din lemn de palisandru, păr, tisă și lămâi a sfântului, și procesul verbal încheiat la deshumarea moaștelor, dar și Tomosul pentru canonizarea solemnă, semnat de Patriarhul Justinian și de alți ierarhi români.

Totodată sunt redate și câteva dintre semnele și minunile petrecute atât la moartea și înmormântarea sfântului, cât și în viețile unor credincioși români.

Cartea se încheie cu prezentările iconografice ale Sfântului ierarh Iosif și cu ilustrațiile bisericilor din România care îl au ocrotitor spiritual.

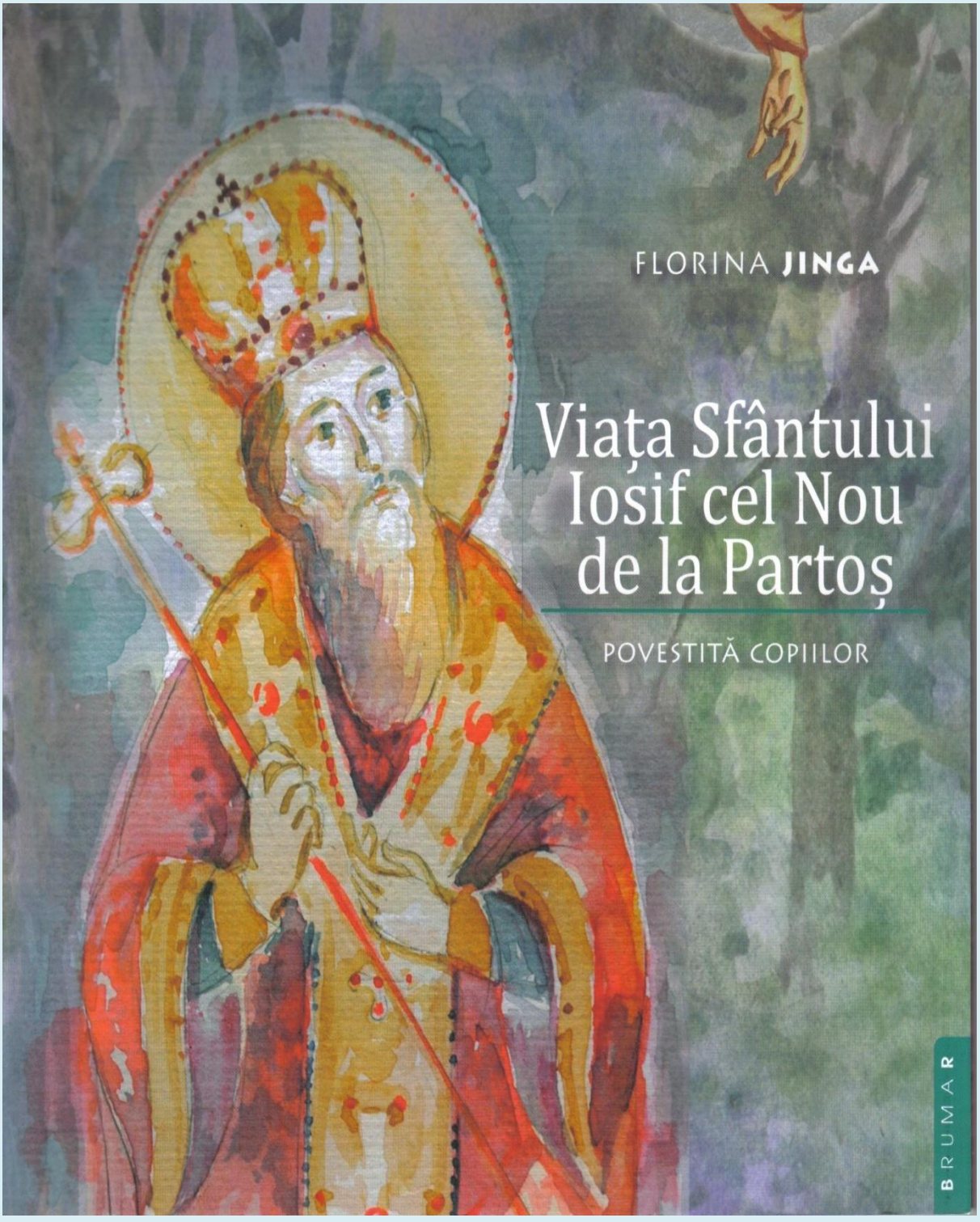
FLORINA JINGA
Viața Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș
POVESTITĂ COPIILOR
BRUMAR

Mănăstirea Sfântul Iosif de la Partoş

Hramuri: „Înălţarea Sfintei Cruci“ (14 septembrie) şi „Sfântul Iosif cel nou de la Partoş“ (15 septembrie)
Adresa: sat Partoş, com. Banloc, jud. Timiş
Acces rutier: DN 59 Timişoara–Moraviţa, DN 59B Deta–Banloc, DJ 184 Banloc–Partoş. Se află la 57,5 km de Timişoara şi 14 km de Deta.
Stareţ: ieromonah Varlaam Almăjanu

Cea mai veche menţiune documentară ce ne este cunoscută despre acest aşezământ monahicesc datează din 1571, după 19 ani de la ocuparea Banatului de către turci, când ieromonahul Laurenţiu, aflat în drum spre Braşov şi Alba Iulia, zăboveşte timp mai îndelungat aici şi face danie o tipăritură din 1562.

Harta austriacă a Banatului din 1723 înfăţişează mănăstirea ca izolată, înconjurată de păduri întinse şi de mlaştini. Trecuse deci prin cei 164 ani de stăpânire otomană şi peste luptele ce sau succedat în acest răstimp, când s-au nimicit o mare parte din documentele şi cărţile pe care le-a avut, ca apoi din ce a mai rămas, să se înstrăineze, după desfiinţare.

În iarna grea a anului 1777, cum spun scrisorile vremii, călugării pleacă îndureraţi că lasă fără veghe mormântul ce adăpostea moaştele Sfântului Iosif. Loc sfinţit prin faptele şi moaştele Sfântului Iosif cel nou de la Partoş, spre care se îndreaptă pelerinul din Timişoara, în 1749, cerând ocrotirea în lunga călătorie până la Ierusalim şi unde Marcu Muţiu zideşte în 1750 frumoasa biserică, mănăstirea îşi va continua misiunea de apărătoare a Ortodoxiei.

După patru ani de la desfiinţare, în 1782, protopopul Ioan Şuboni, ca prinos de recunoştinţă, lasă unui bun meşter să zugrăvească, se pare, după o icoană dispărută, chipul Sfântului Iosif ce se păstrează şi astăzi.

În zilele noastre, mănăstirea îşi prăznuieşte hramul în ziua Înălţării Cinstitei Cruci, când credincioşii vin ca odinioară să-şi întărească sufletele, deşi vechiul hram este la Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil.

În anul 1944, sub îngrijirea Centrului eparhial, mănăstirea a fost reactivată, aşezânduse aici călugăriţe. În anii comunismului viaţa monahală de aici a fost întreruptă, locul fiind luat de parohia Partoş. Între anii 1955– 1956 se efectuează săpături în interiorul bisericii vechi. În anul 1956 moaştele Sfântului Iosif cel Nou sunt scoase din mormânt şi duse la catedrala mitropolitană în vederea canonizării oficiale, unde se află şi astăzi.

La 6 martie 2008, Sinodul Mitropolitan al Mitropoliei Banatului, întrunit sub preşedinţia Înaltpreasfinţitului Mitropolit Nicolae al Banatului, a hotărât, pe baza propunerii Consiliului Eparhial, reînfiinţarea mănăstirii Partoş, cu destinaţie pentru călugări.

După ce mănăstirea a fost reînfiinţată s-au executat importante lucrări de renovare şi întreţinere a interiorului celor două biserici şi a întregii incinte.

La 8 noiembrie 2012 s-a dat în folosinţă „Casa Regina Elisabeta”, aflată în vecinătatea aşezământului, care cuprinde o colecţie muzeală şi o bibliotecă bogată.

Site:
http://www.partos.ro/

Mormântul Sfântului Iosif

Bisericile Mănăstirii Partoş:
Biserica veche

Biserica nouă

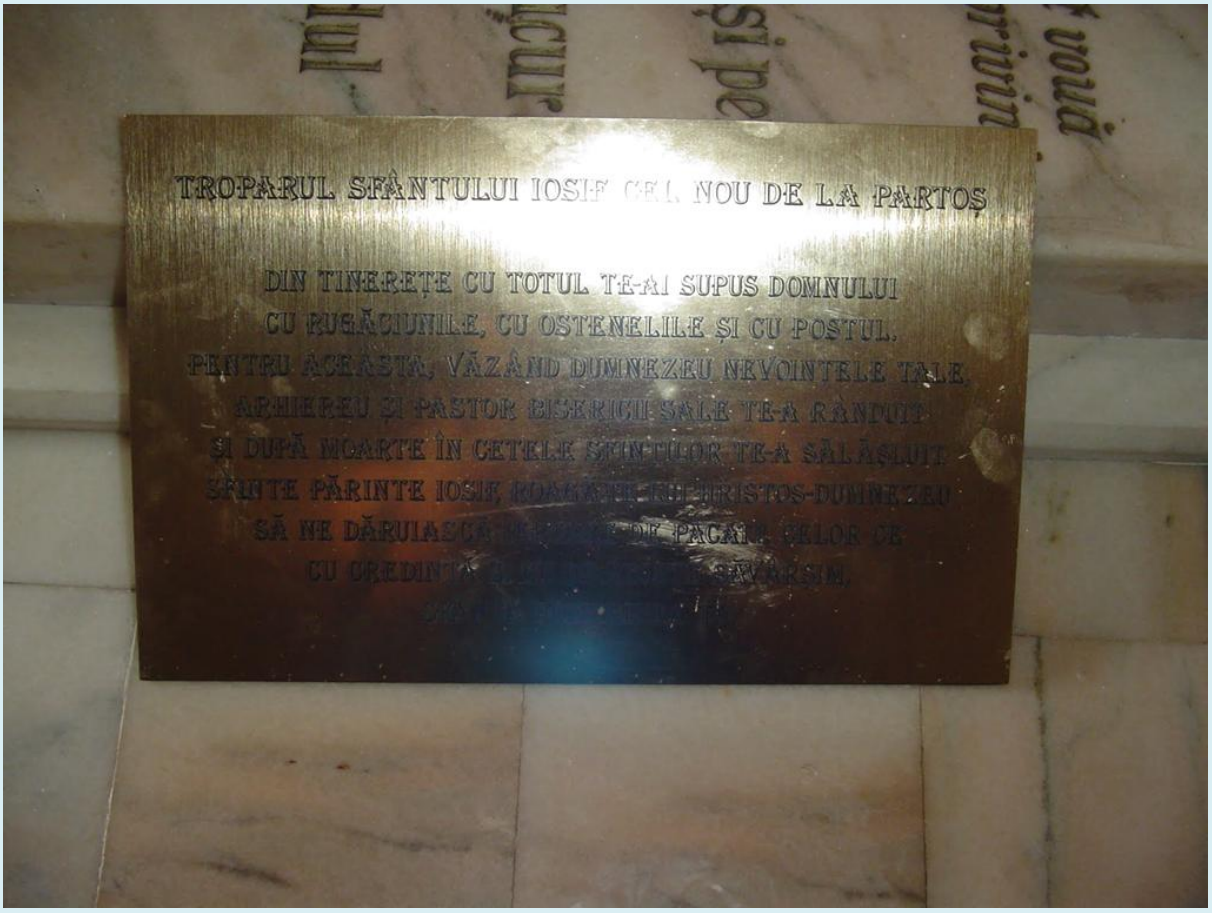
TROPARUL SFÂNTULUI IOSIF CEL NOU DE LA PÂRTOȘ
DIN TINEREȚE CU TOTUL TE-AI SUPUS DOMNULUI
CU RUGĂCIUNILE, CU OSTENELILE ȘI CU POSTUL.
PENTRU ACEASTA, VĂZÂND DUMNEZEU NEVOINȚELE TALE,
ARHIEREU ȘI PĂSTOR BISERICII SALE TE-A RÂNDUIT.
ȘI DUPĂ MOARTE ÎN CETELE SFINȚILOR TE-A SĂLĂȘLUIT.
SFINTE PĂRINTE IOSIF, ROAGĂ-TE LUI HRISTOS-DUMNEZEU
SĂ NE DĂRUIASCĂ
CU CREDINȚĂ

www.partos.ro

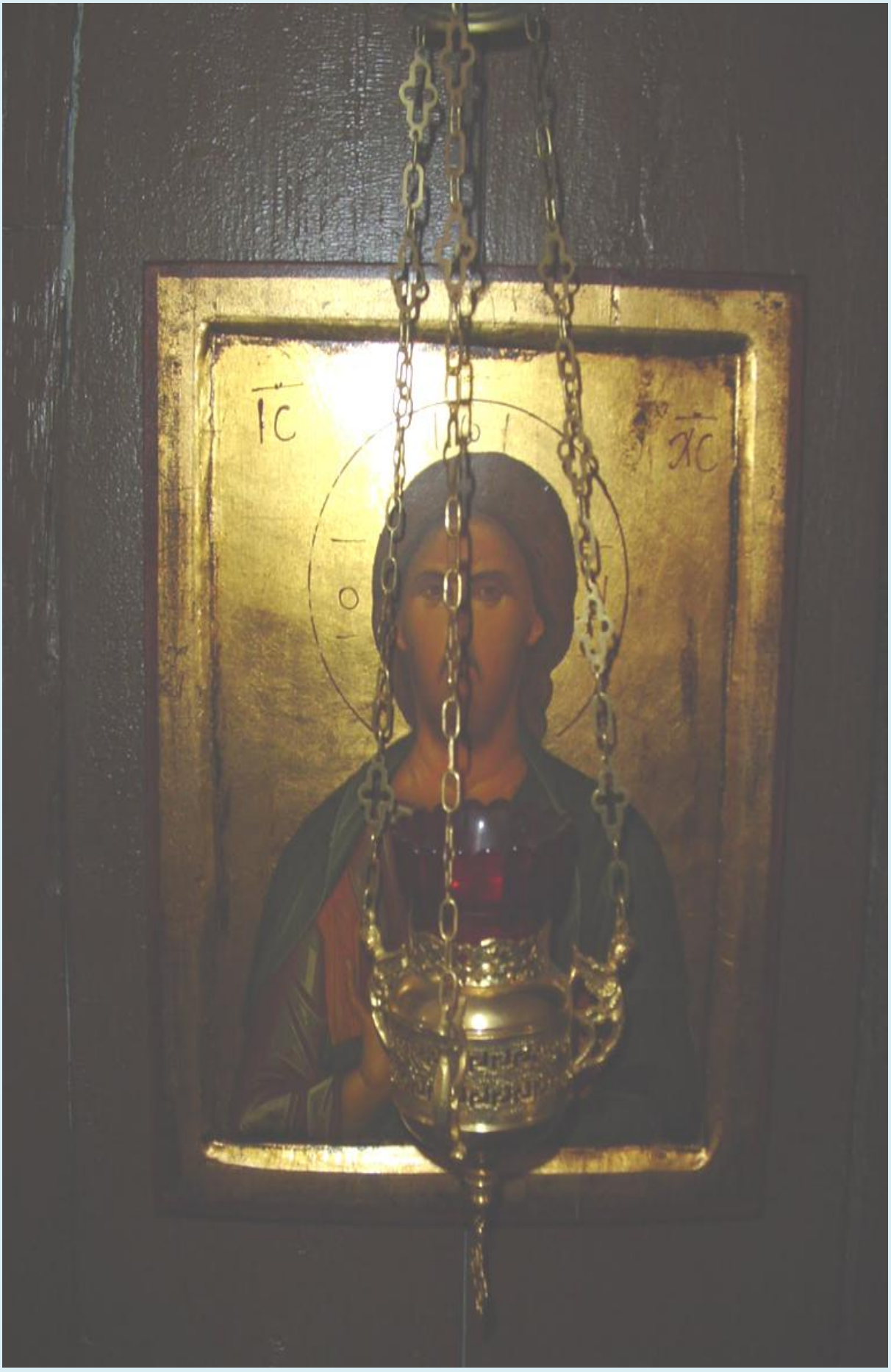
ΙC
ΧC

SF IERARH

Sfantul Ierarh Iosif cel Nou de la Partos

Teodor Danalache - Catedrala Mitropolitană din Timişoara

Catedrala Mitropolitană din Timişoara este una dintre cele mai de preţ clădiri ale oraşului şi una dintre cele mai izbutine monumente arhitecturale din ţara noastră. Situată în centrul oraşului, la încrucişarea celor mai importante artere de circulaţie, catedrala închinată Sfinţilor trei Ierarhi impresionează prin dimensiunile ei însemnate, prin specificul arhitectural şi prin învelişul de ţiglă smălţuită, care străluceşte minunat în lumina soarelui.

Catedrala Ortodoxă Sfinţii trei Ierarhi a fost construită între anii 1936 şi 1940, după schiţa arhitectului Ioan Troiănescu, fiind declarată monument de artă pentru arhitectură, pictură şi sculptură ei. Construcţia propriu-zisă a catedralei a început în anul 1936, prin sfinţirea pietrei de temelie, de către episcopul Andrei Magieru al Aradului.

Lucrările de zidire s-au întins pe aproape cinci ani, catedrala întinzându-se astăzi pe o suprafaţă de peste o mie şi cinci sute de metri pătraţi, volumul total al interiorului fiind de peste cincizeci de mii de metri cubi. Catedrala are nu mai

puţin de unsprezece turle, din care turnul principal are aproape optzeci şi patru de metri. Construcţia are o lungime de şaizeci şi trei de metri şi o lăţime de treizeci şi doi de metri. La slujbele săvârşite în aceasta pot lua parte în jur de cinci mii de credincioşi. În turnurile catedralei sunt aşezate şapte clopote mari, deosebit de puternice.

În toamna anului 1946, după zece ani de efort, noul lăcaş mitropolitan, împodobit cu cele mai bune şi mai alese opere, aştepta solemnitatea târnosirii şi încredinţării cultului pentru care a fost destinat. Astfel, a fost aleasă ziua de 6 octombrie 1946 ca zi a marelui praznic al ortodocşilor din Banat. La această mare procesiune a participat însuşi patriarhul Nicodim Munteanu şi regele Mihai I, alături de întreg episcopatul Mitropoliei Ardealului şi reprezentanţi din toate colţurile pământului românesc. Din cauza celui de-al Doilea Război Mondial, finisajele şi picturile interioare şi exterioare s-au terminat însă abia în anul 1956.

Stilul arhitectural al Catedralei Mitropolitane din Timişoara îmbină tradiţia religioasă română cu cea bizantino-moldovenească. Cu firide sub streşini, cu bolte înstelate în interior, cu discuri lăcuite într-o multitudine de culori, acest stil poate fi regăsit şi în mănăstiri precum Cozia sau Prislop, tipice secolului al XIV-lea.

Pridvorul deschis al catedralei este susţinut de şase coloane mari din marmură, aşezate pe câte un soclu pătrat. Intrarea în pridvorul închis se face prin trei uşi masive în două canaturi, frumos sculptate, atât pe faţa exterioară, cât şi pe cea interioară. Catedrala mai are uşi de intrare şi în părţile laterale (sud şi nord), de asemenea, frumos sculptate.

Deasupra pridvorului se află turnul-clopotniţă, zidit în formă pătrată, cu câte cinci ferestre pe fiecare faţă. Clopotele catedralei, melodios armonizate de compozitorul Sabin Drăgoi, au o greutate de opt tone.

Din pridvorul închis, care este foarte larg, se întră în pronaos tot prin trei uşi sculptate, dotate cu geamuri în partea superioară. Bolţile din pronaos sunt susţinute de cinci coloane din marmură, de formă octogonală, cu capiteluri sculptate.

În pronaos, pe partea dreaptă, sunt aşezate, încă din anul 1956, cinstitele moaşte ale Sfântului Iosif cel nou de la Partoş, fostul mitropolit al Timişoarei, în secolul al XVII-lea. În data de 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea Sfântului Iosif cel nou de la Partoş, precum şi strămutarea moaştelor sale, din biserica Mănăstirii Partoş, în Cate-drala Mitropolitană din Timişoara.

Iconostasul catedralei impresionează printr-o sculptură realizată de Ştefan Gajo. Sculptura mobilierului este opera lui Traian Novac. Picturile interioare şi exterioare au fost executate de către pictorul Atanasie Demian. Între anii 2003-2006, pictura catedralei mitropolitane a fost restaurată, acesteia redându-i-se astfel strălucirea originală.

Încă din anul 1962, din iniţiativa mitropolitului Nicolae al Banatului, s-a hotărât organizarea unei colecţii care să cuprindă arta religioasă veche din Banat, adăpostită în subsolul din incinta catedralei. Muzeul actual deţine peste trei mii de volume rare de carte bisericească, peste opt sute de icoane şi picturi, peste o sută treizeci de obiecte bisericeşti, zece artifacte de metal preţios, zece veşminte şi alte asemenea podoabe bisericeşti.

Tot aici se găsesc manuscrise româneşti timpurii, precum: "Noul Testament de la Belgrad", din 1648; "Cazania lui Varlaam", din 1643.

Partea de subsol dinspre Sfântul Altar cuprinde necropola mitropoliţilor Banatului, primul mitropolit înhumat aici fiind episcopul Vasile Lăzărescu (1947-1961).

http://dositeea.blogspot.ro

http://dositeea.blogspot.ro

http://dositeea.blogspot.ro

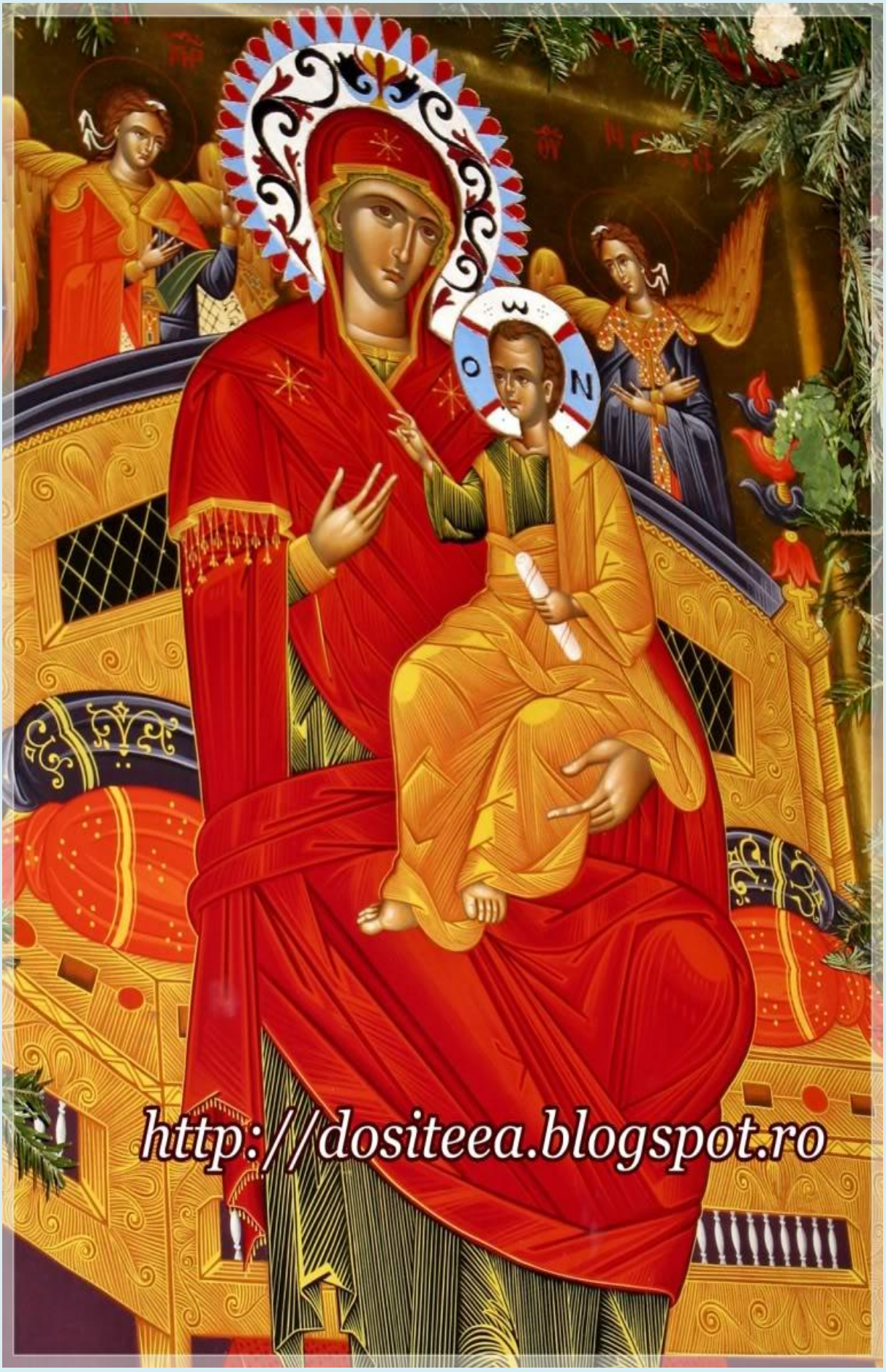
http://dositeea.blogspot.ro

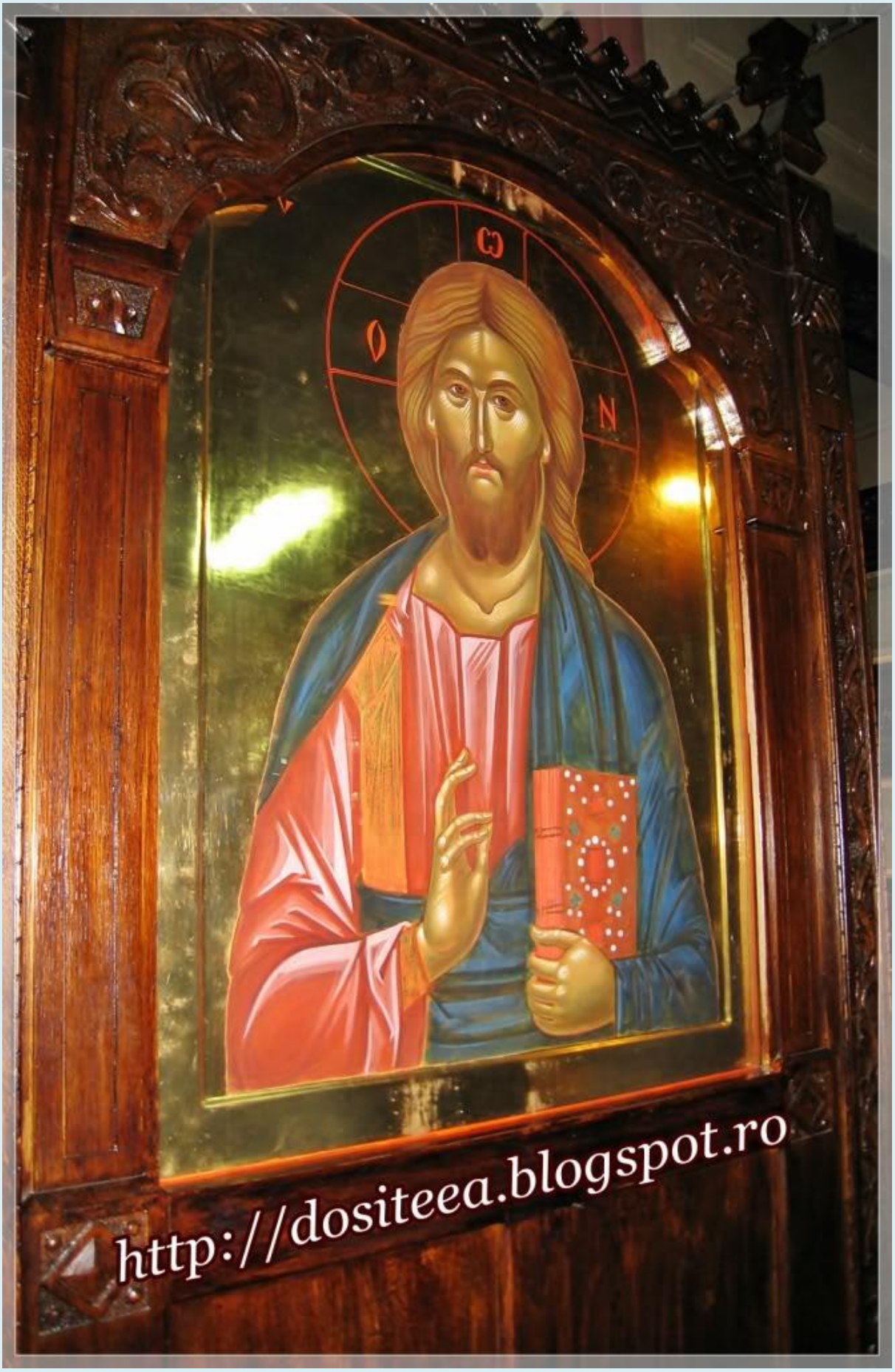
Ω
Ο
Ν
http://dositeea.blogspot.ro

ΜΡ ΘΥ
ΙC ΧC
Ω
Ν
Ο
http://dositeea.blogspot.ro

http://dositeea.blogspot.ro

Catedrala Mitropolitană din Timişoara (foto)

foto: Oana Nechifor, Ştefan Cojocariu

Declarată monument de artă pentru arhitectura, pictura şi sculptura ei, Catedrala Mitropolitană din Timişoara impresionează prin dimensiuni, prin graţia liniilor şi prin învelişul de ţiglă smălţuită care străluceşte de departe în razele soarelui. Interiorul are măreţia impresionantelor catedrale ale lumii, care te copleşeşte prin grandoarea şi splendoarea lor, dar te îndeamnă în acelaşi timp spre evlavie şi meditaţie. Aici se află moaştele Sfântului ierarh Iosif cel nou, care au fost strămutate de la Mănăstirea Partoş în 1956.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

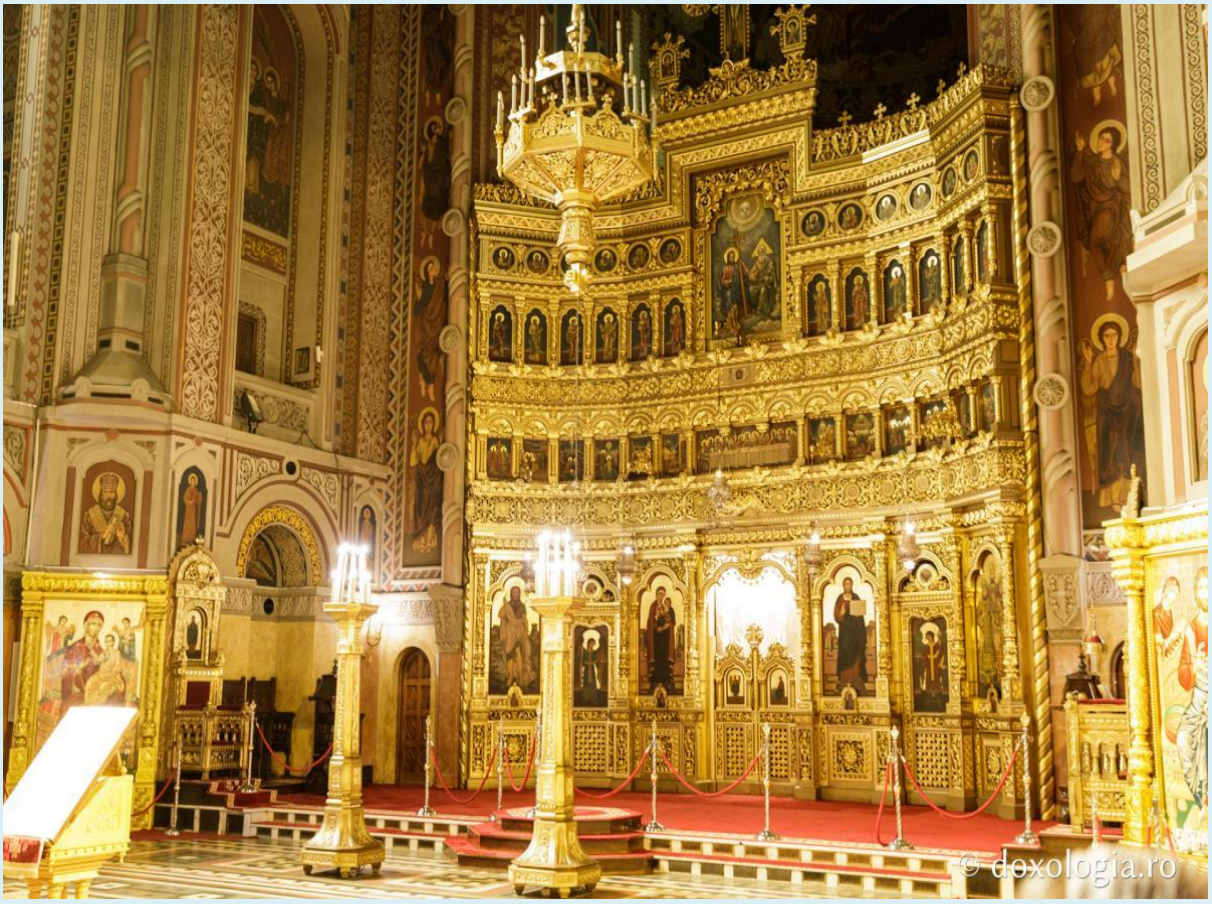
© doxologia.ro

SIMON
TADEU
SF. EVANGHELIST
IOAN
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Pantocrator - Athos

A şaptea în ierarhia mănăstirilor athonite, Mănăstirea Pantocrator este situată în nord-estul peninsulei, între Vatoped şi Stavronikita, pe un promontoriu stâncos înalt de peste 20 de metri, ce oferă o vedere foarte întinsă asupra mării şi uscatului. Înspre sud se vede Mănăstirea Stavronikita, cu vârful Athonului în depărtare, iar înspre apus se vede Schitul „Sfântul Ilie”.

Mănăstirea Pantocrator - vedere dinspre sud-est / Foto: Silviu Cluci

După tradiţie, împăratul bizantin Alexie I Comneanul (1081-1117) a ridicat aici o mică aşezare monahală închinată Maicii Domnului şi icoanei sale „Grabnic ajutătoarea”, icoană ce se păstra în Mănăstirea Pantocrator din Constantinopol, ctitoria aceluiaşi împărat. Noua vatră monahală care a dăinuit până în secolul al XIII-lea s-a numit tot Pantocrator şi a primit de la împărat o copie a icoanei Maicii Domnului.

Ctitorii Alexie şi Ioan

Incendiată de piraţi, mănăstirea a fost rectitorită la jumătatea secolului al XIV-lea de fraţii Alexie şi Ioan, nobili bizantini, ofiţeri în armata împăratului Ioan al V-lea Paleologul (1341-1391), care au întreprins acţiuni militare împotriva sârbilor şi turcilor.

În 1357 ctitorii au inclus în proprietatea mănăstirii vechiul Monidrion al lui Ravduhos de lângă Kareia, dimpreună cu alte cinci monidrioane. Alexie a murit în 1368/1369, iar lucrările de construcţie au fost continuate de Ioan. În 1384 acesta s-a retras la Mănăstirea Pantocrator, unde a primit schima îngerească şi numele de Ioanichie. Mormintele ctitorilor se află în Katholikonul mănăstirii.

Mănăstirea închinată Schimbării la Faţă a Domnului a fost sfinţită de patriarhul ecumenic Calist I (1-1363), cu puţin înainte de moartea sa. Prin sigiliul său, mănăstirea a fost recunoscută drept „patriarhală”, iar apoi şi „împărătească”.

În anul 1385 mănăstirea a fost afectată de un incendiu puternic şi a fost reînnoită de patriarhul Antonie al Constantinopolului şi de împăratul Manuel al II-lea Paleologul (1391-1425).

Mănăstirea Pantocrator - intrarea dinspre sud-est / Foto: Silviu Cluci

Mănăstirea Pantocrator - curtea / Foto: Silviu Cluci

Perioada stăpânirii otomane

În timpul ocupaţiei turceşti mănăstirea a trecut printr-o criză economică, dar cu toate acestea, în secolul al XVI-lea a reuşit să se extindă înspre sud-est, datorită generoaselor danii ale Sfântului Neagoe Basarab şi ale marelui Gavriil Trotuşeanu, sfetnicul lui Petru Rareş.

În anul 1629, Mănăstirea Căscioarele din Vlasca devine metocul său şi, din veniturile sale, între 1637-1641 s-au refăcut chiliile de pe latura de vest. Între anii 1692-1709 Constantin Brâncoveanu a trimis anual câte 3000 de aspri.

Un mare ajutor pentru mănăstire a acordat și Ecaterina a Rusiei (1762), care a îngăduit să se facă o colectă pentru mănăstire pe tot cuprinsul Rusiei.

Mănăstirea a suferit mari pagube în urma incendiului din 1773, iar reparațiile au fost efectuate la scurt timp de către Chiril Paracliserul.

Un alt incendiu a avut loc în anul 1948, de această dată reparaţiile fiind realizate de către Comisia Națională Greacă de Restaurare.

Sfinţi şi Cuvioşi ai Pantocratorului

În Mănăstirea Pantocrator a trăit în mai multe rânduri patriarhul ecumenic Sfântul Calist al II-lea Xanthopulos (†1397), ale cărui texte sunt cuprinse în Filocalie. S-a nevoit în Katisma Sfântului Onufrie.

Pe moşia mănăstirii a pustnicit pentru puţină vreme Sfântul Grigorie Palama (1296-1359).

Sfântul Teona, mitropolitul Tesalonicului a trăit în secolul al XVI-lea la Kathisma Sfântului Onufrie, care de atunci a primit numele său.

Cuviosul Teofil, izvorâtorul de mir (†1548) a pustnicit în Chilia Sfântului Vasilie din Kapsala.

Tradiţia menţionează că aici ar fi trăit şi Sfântul Gherasim din Kefalonia (secolul al XVI-lea).

În mănăstire a trăit şi mitropolitul Timişoarei, Sfântul Iosif de la Partoş (1656).

Sfântul Nicodim Aghioritul a primit marea schimă îngerească în Chilia Sfântului Vasilie din Kapsala şi a pustnicit aici împreună cu Sfântul Macarie Notaras.

Iar în Schitul „Sfântul proroc Ilie" a trăit Sfântul Paisie Velicikovski.

În mănăstire au trăit mulţi monahi învăţaţi, printre care monahul Calinic (1821-1884), cel care a tradus Cuvintele ascetice ale Sfântului Isaac Sirul şi monahul Teofan (prima jumătate a secolului al XIX-lea), scriitorul unor importante lucrări referitoare la notaţia muzicii bizantine.

Revenirea la viaţa de obşte

În anul 1992 mănăstirea a revenit la sistemul chinovial, prin sigiliul patriarhului ecumenic Bartolomeu I.

Obştea de astăzi numără aproximativ 25 de monahi; la colibele şi chiliile din Kapsala vieţuiesc 40 de călugări, iar la Schitul „Sfântul proroc Ilie" se nevoiesc 20 de călugări.

Date de contact:
Adresă: Pantokratoros Monastery 630 86 Karyes, Mt. Athos, Greece
Telefon: +30 23770 23880
Fax: +30 23770 23685
E-mail: filoxenia@pantokrator.gr

Website: www.pantokrator.gr

(Foto) Mănăstirea Pantocrator - adăpost al icoanei Maicii Domnului „Gheron-tissa”:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/manastirea-pantocrator-adapost-al-icoanei-maicii-domnului-gherontissa-galerie-foto

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

11

Viața și Acatistul Sfântului Ierarh

IOSIF CEL NOU DE LA PARTOȘ

Mitropolitul Banatului

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Din tinerețe cu totul te-ai supus Domnului, cu rugăciunile și cu ostenelile și cu postul. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoințele tale, arhiereu și păstor Bisericii Sale te-a rânduit și, după moarte, în cetele Sfinților te-a sălășluit, Sfinte Părinte Iosif. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască iertare de greșeli nouă, celor ce cu credință și cu dragoste săvârșim sfântă pomenirea ta.”

Troparul Sfântului Ierarh
Iosif cel Nou de la Partoș

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-275-6

Icoane

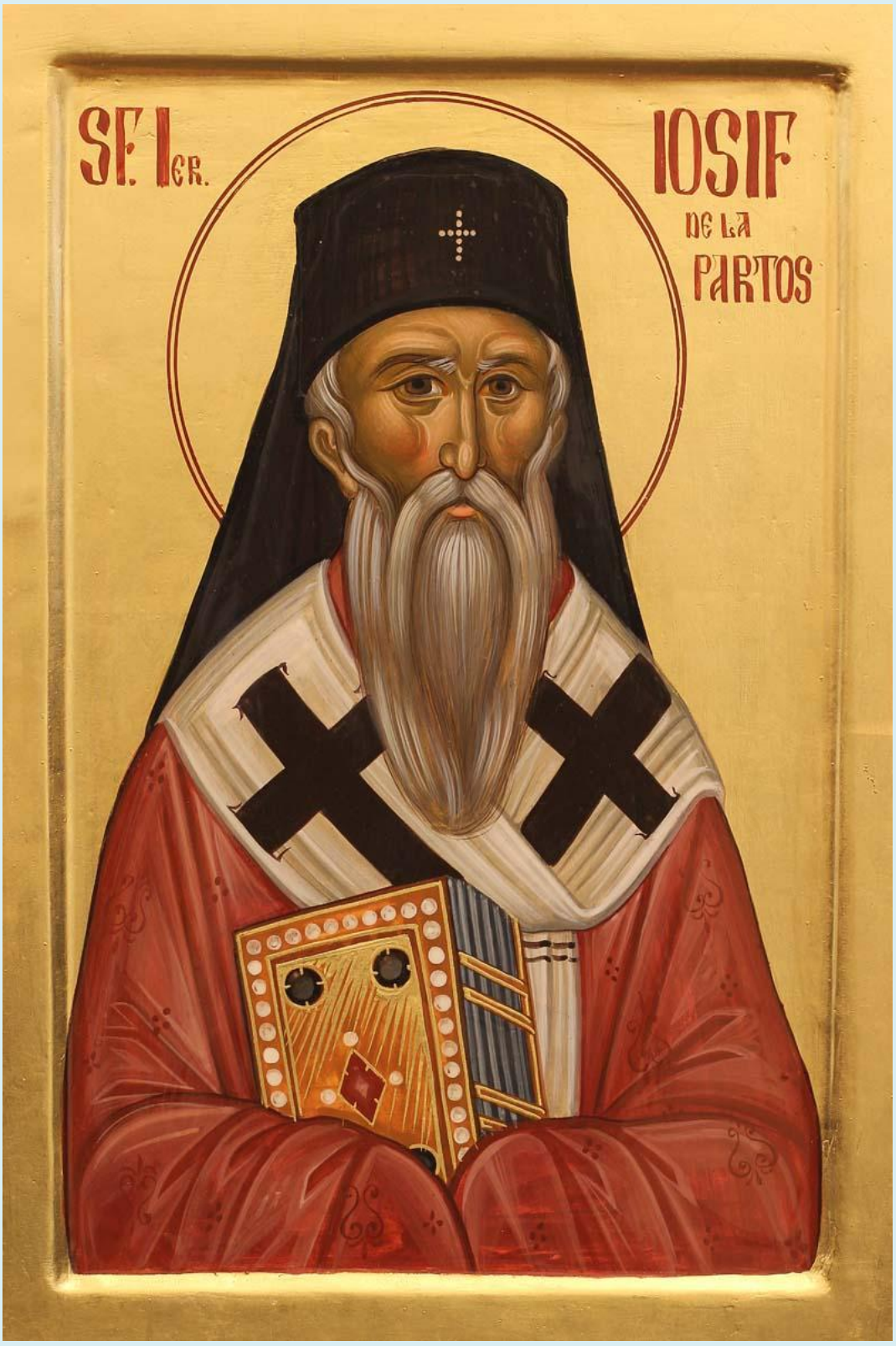

"Dumnezeu Unul este în Sfânta Treime peste toţi şi nimeni a cunoaşte căile Lui nu s-a învrednicit, şi ascultare a-I da dator este fiecare om prin gura căruia ar vorbi Domnul".

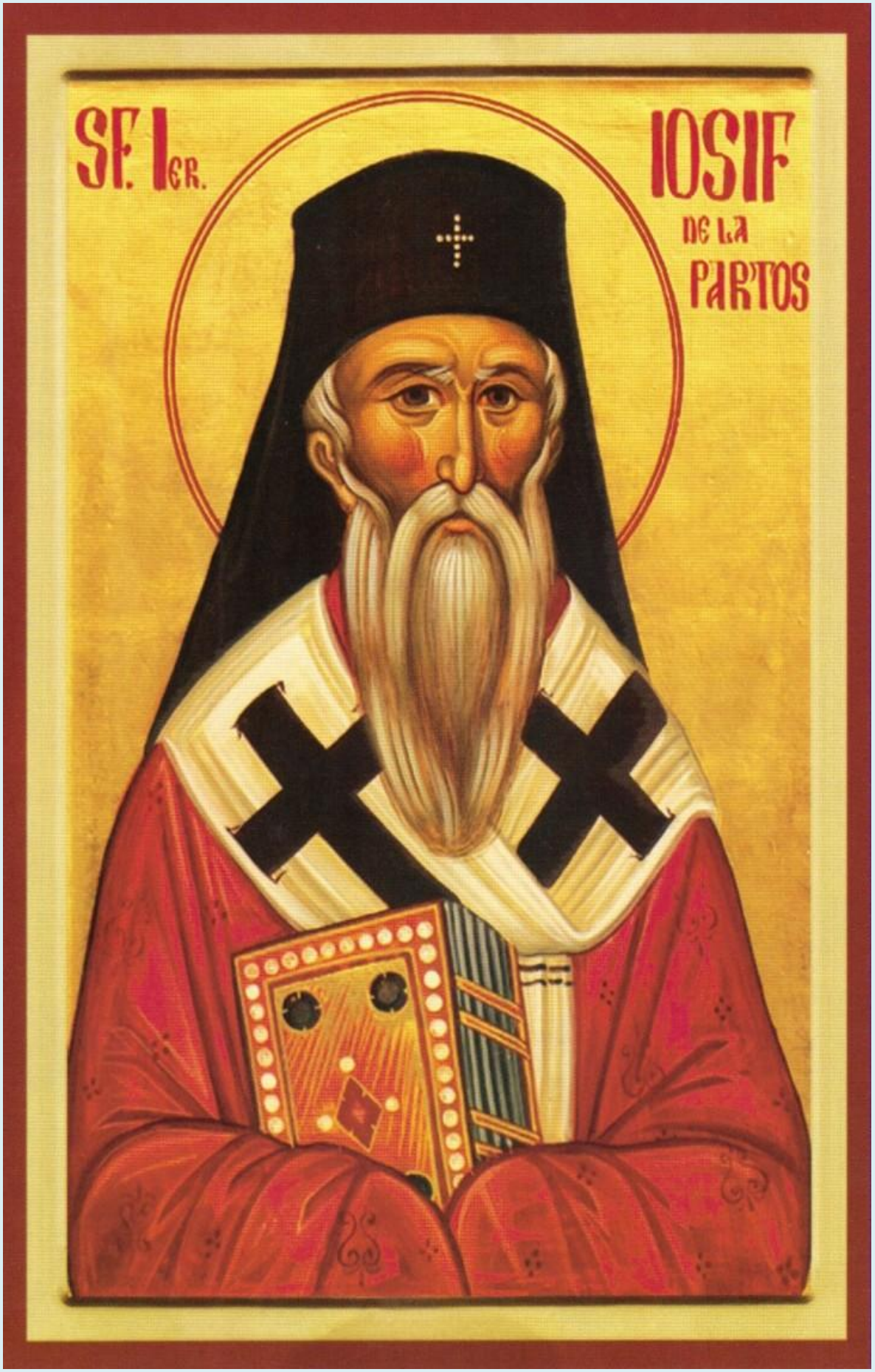
SF. IER.
IOSIF
DE LA
PARTOS

ΙΩΣΗΦ
ΝΟΥ
ΡΑΤΟΣ

SF.TER.
CEL
DE LA
TOSTE
NOU
PARTOS

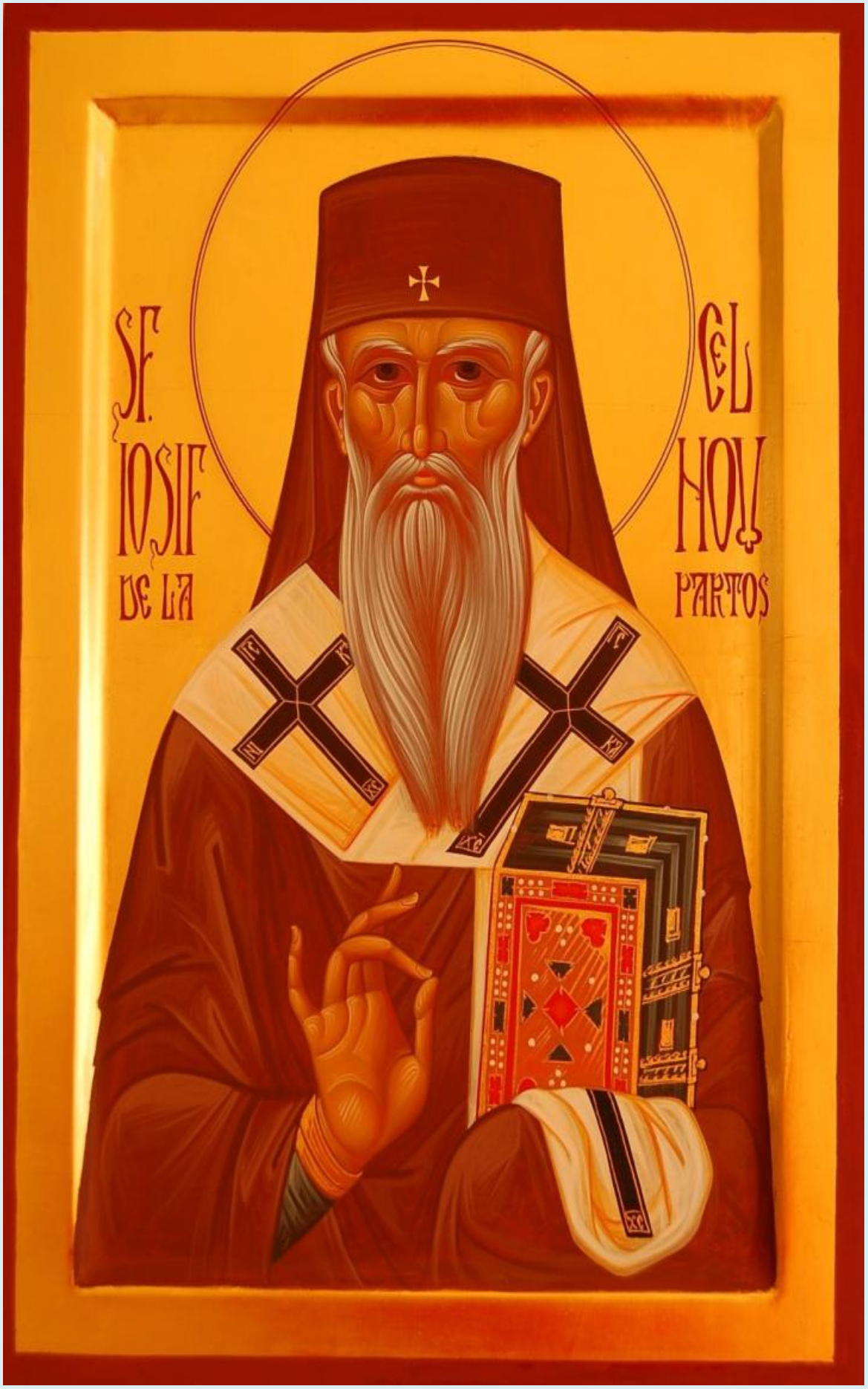
SF.
IOSIF
DE LA
CEL
NOV
PARTOS

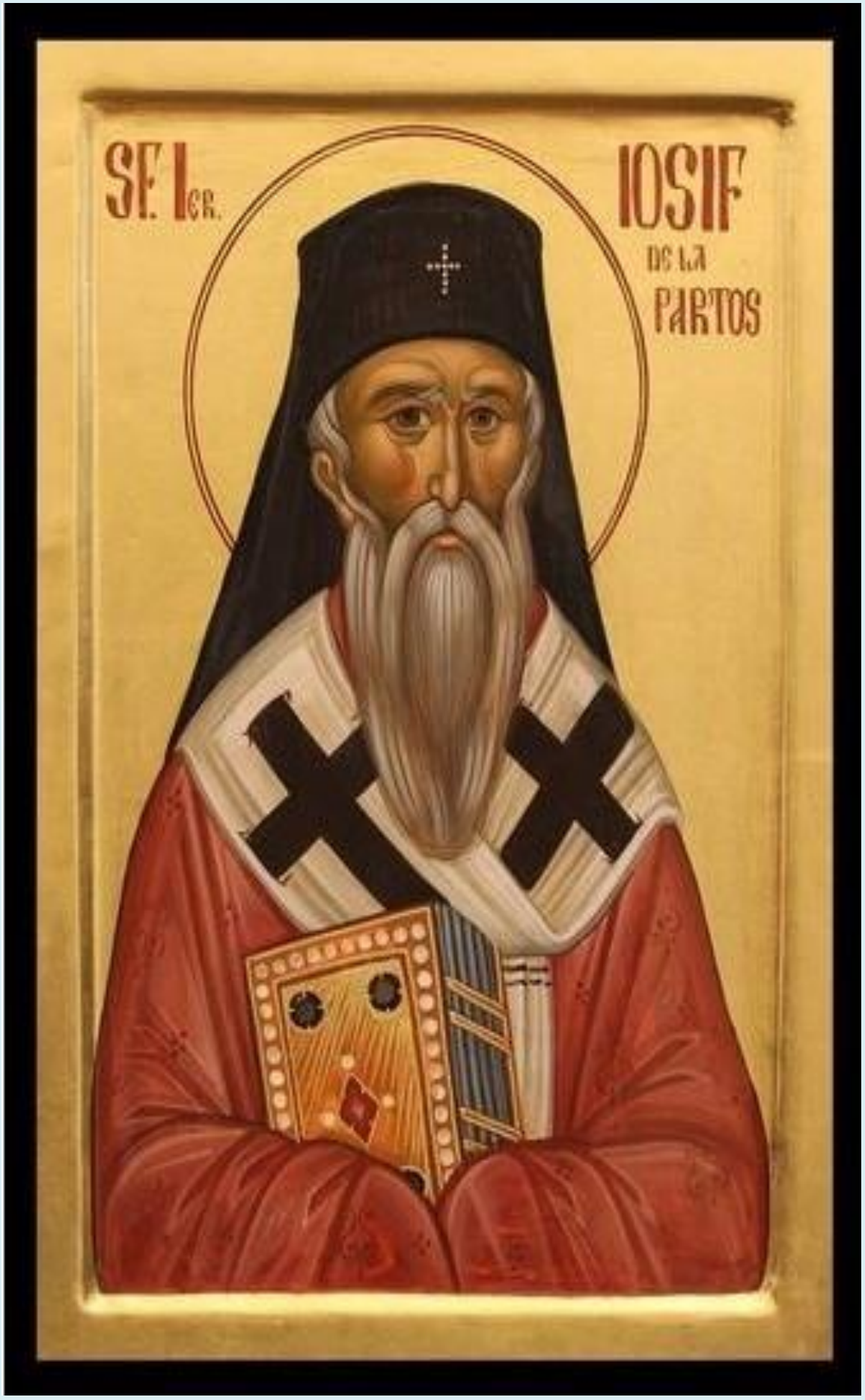
SF. IER.
IOSIF
DE LA
PARTOS

SF. IOSIF CEL NOU DELA PARTOS
(1650-
MI TROPO LITUL TIMI SOA REI
-1656)

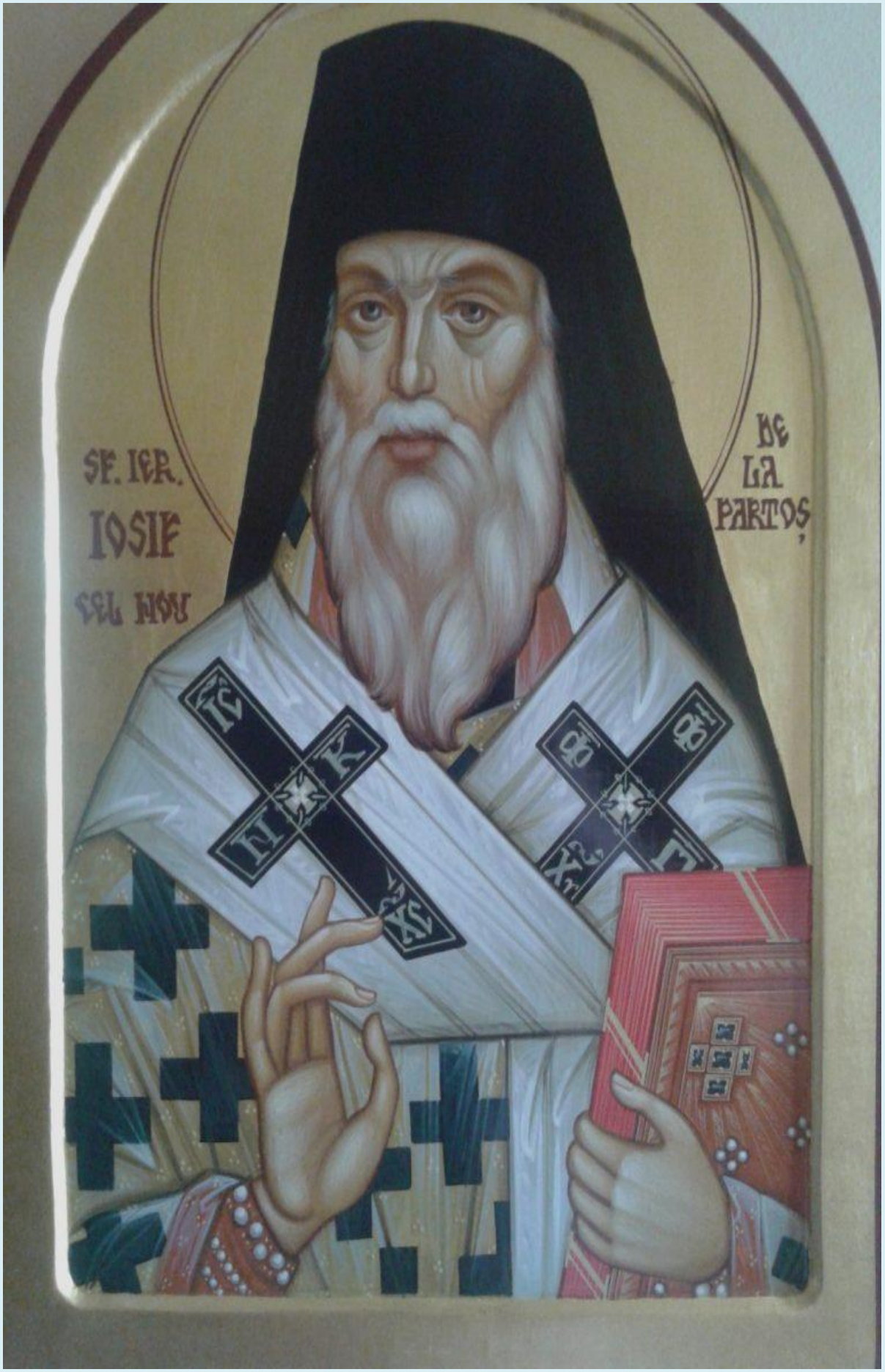
SF. IER.
IOSIF
DE LA PARTOȘ

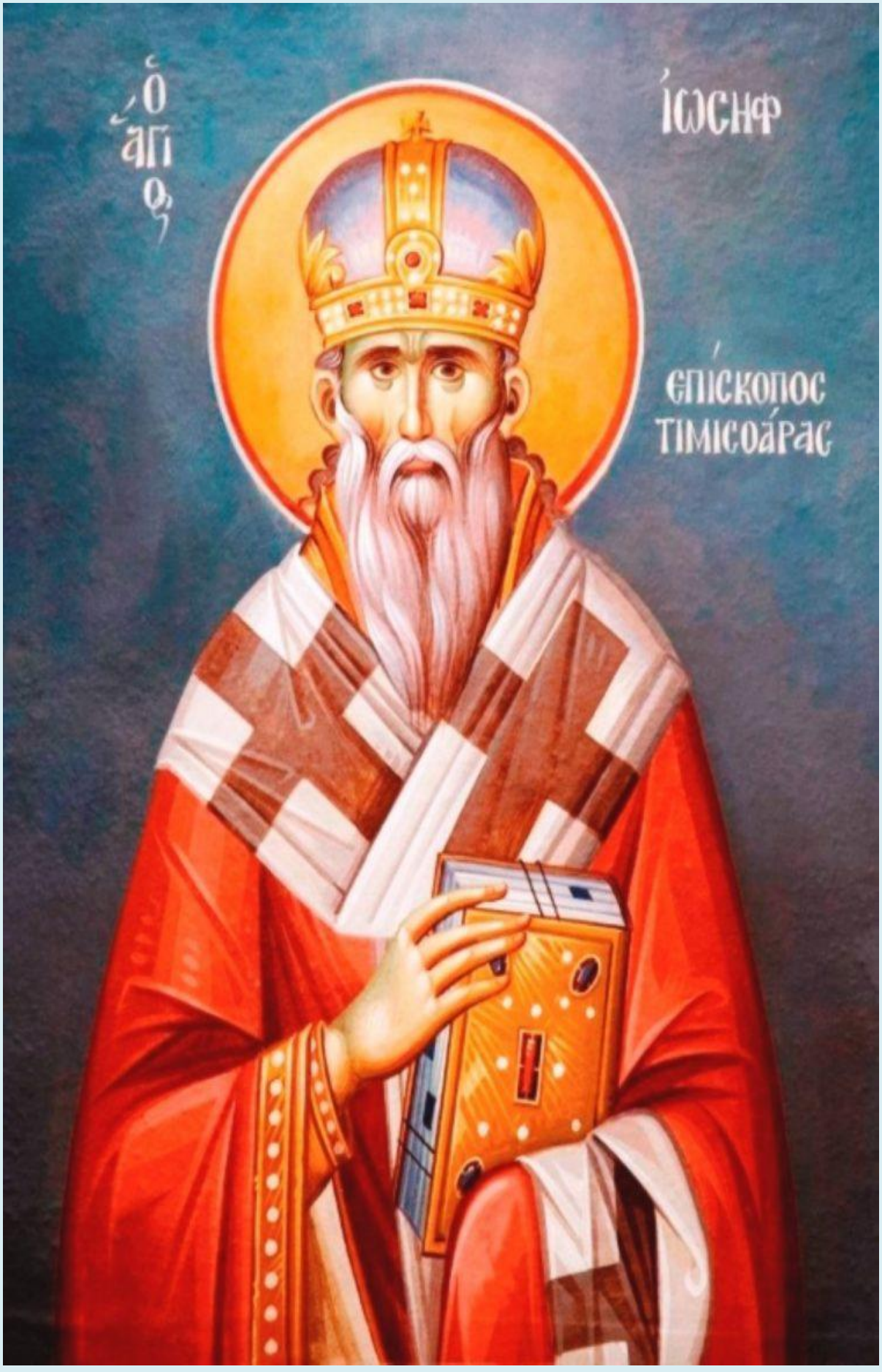
Ὁ ἅγιος
Ἰωσήφ
Ἐπίσκοπος Τιμισοάρας

15 septembrie

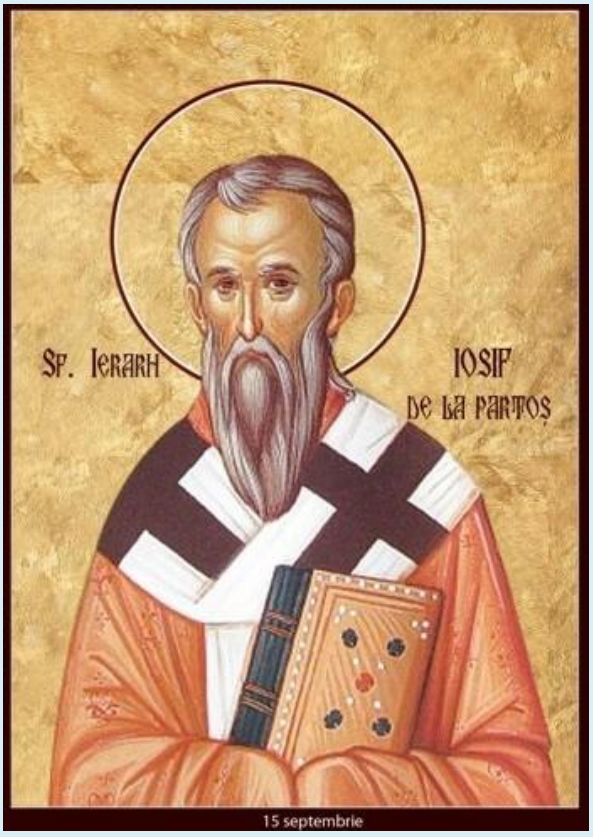
Sf. Ierarh
Iosif
de la Partoș
15 septembrie

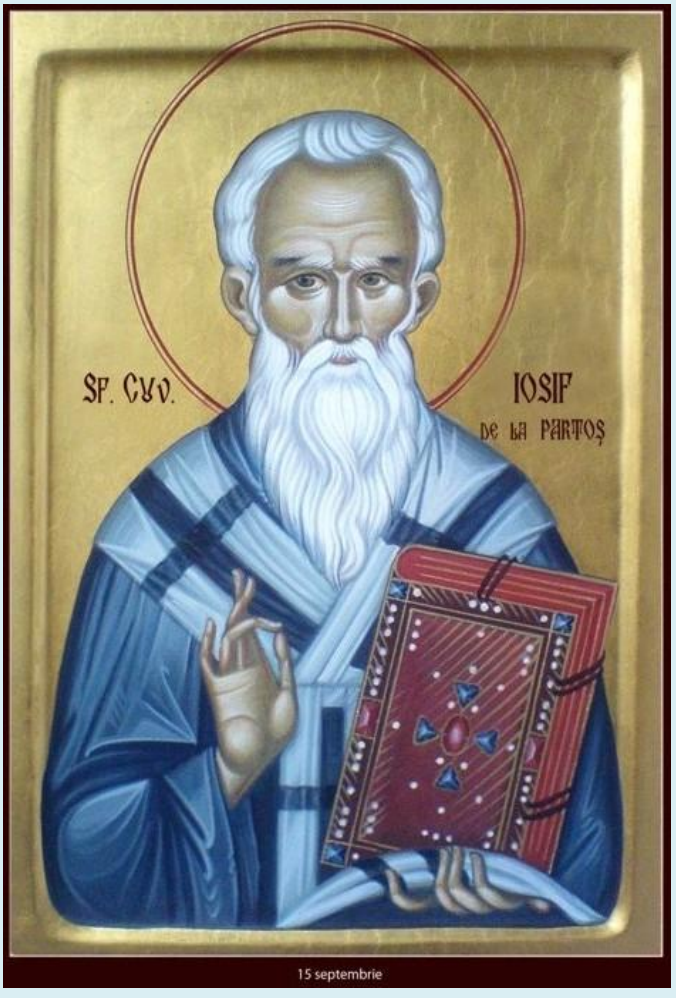
Sf. Cuv.
Iosif
de la Partoș
15 septembrie

SF. IER.
IOSIF
CEL
NOU
DE LA
PARTOȘ

SF. IER. IOSIF
CEL NOU
DE LA PARIȘ

SF·TER·TOSTF
CEL NOY
DE LA
PARTOȘ

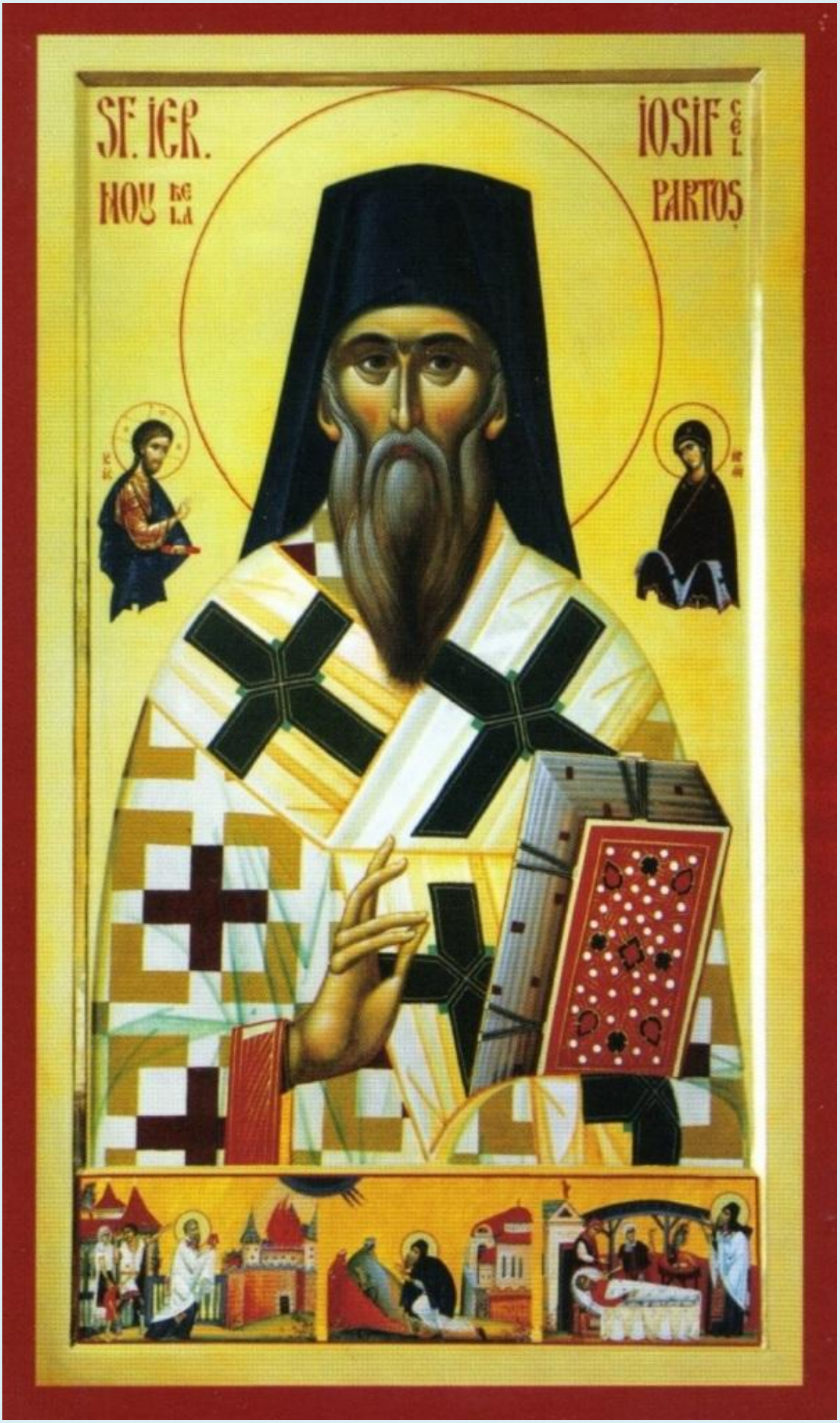
SF. IER.
IOSIF CEL
NOU DE LA
PARTOȘ

IOSIF

Стѣтель Оц҃ъ нашъ
Іѡиѳѳ нови.
Ю҃ности твоѧ вѣръ сѫ҃и гдѣи возлюбивъ. в҃ мѧтвѣ и трѹдѣхъ. и к҃ постѣ. обрѣтъ бывъ
добродѣтели: сѡ онѣдѣвѣ видѣвъ вѣ҃ твоѥ вѣ҃ произволи. Архіерѣ тѧ и пастыра цр҃кви своѥ ѹстро-
Тѣмже и почитающи тѧ тѣло твоѥ цѣло и нетлѣно обрѣтше. Іѡсиѳ стѣтелю: молися хр҃ѣ вѣ҃ дарствующ подаи вѣрою наше мирѣ

SF. IOSIF CEL NOU
DE LA PARTOŞ
DONAT FAMILIA
CRENIANU VALERIU ŞI MARIA
TIMIŞOARA

SF. IER.
IOSIF
MĂRTURISITO-
RUL DIN
MĂDĂMUREȘ
SF. IER. IOSIF
CEL. NOU DE
LA PĂTOȘ

SE IOSIE CEL NOU
DE LA PARTOS

SF. IER. IOSIF
CEL NOU
DE LA
PARTOȘ

SF. CUV.
DIMITRIE
BASARABOV
SF. IER.
IOSIF
DE LA PARTOȘ
SF. IER.
ILIE
IORGU
SF. IER.
©doxologia.ro

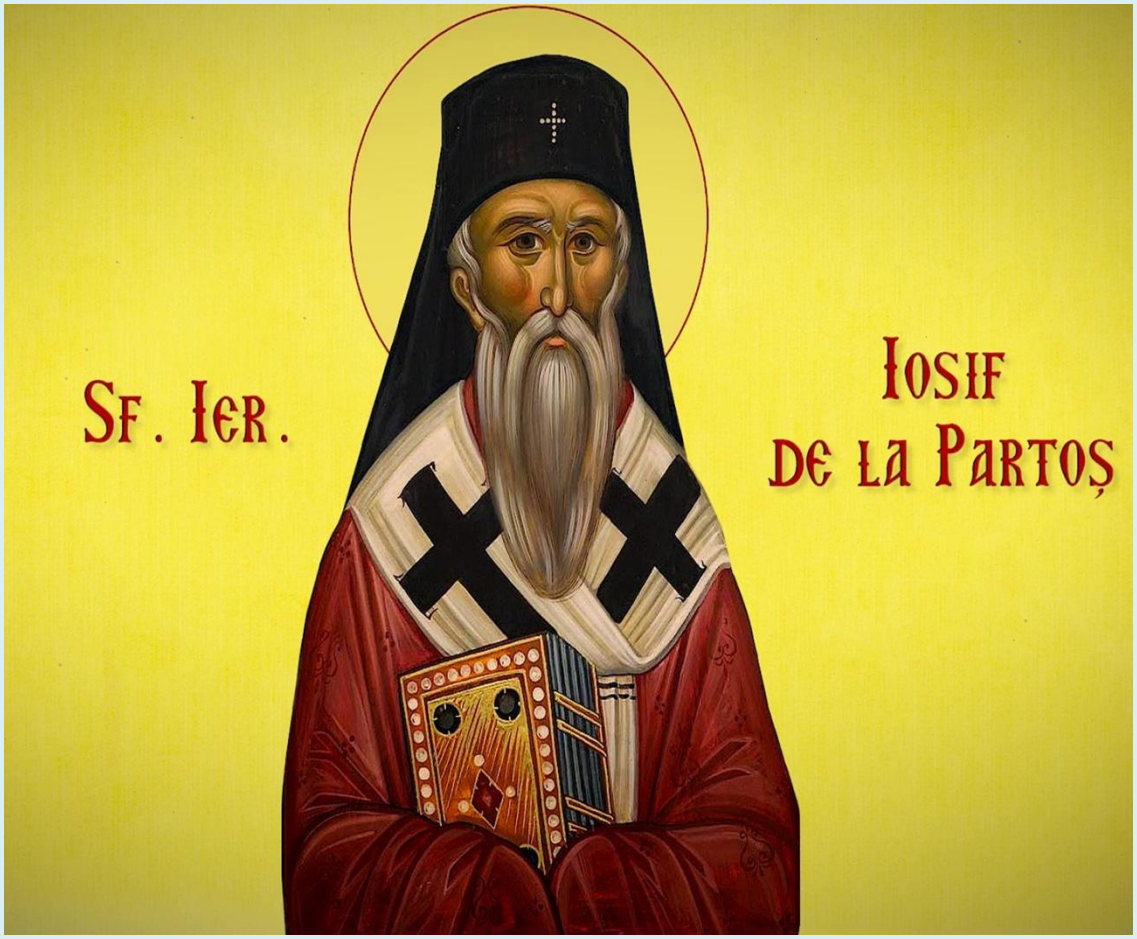
SF. IER.
IOSIF
DE LA PARTOȘ

SF. IER.
IOSIF CEL NOU
DE LA PARTOȘ

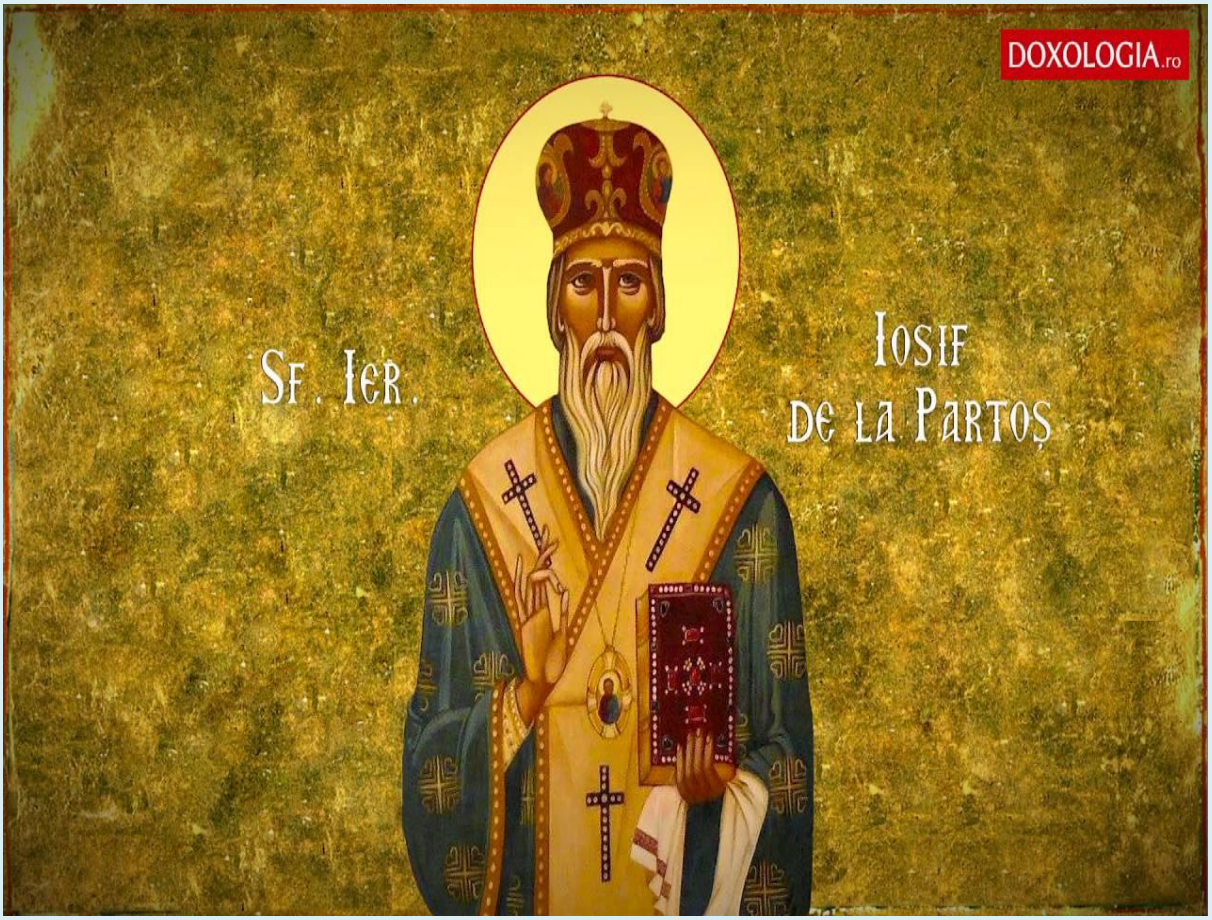
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ier.
Iosif
de la Partoș

SF IER.
IOSIF
DE LA
PARTOS

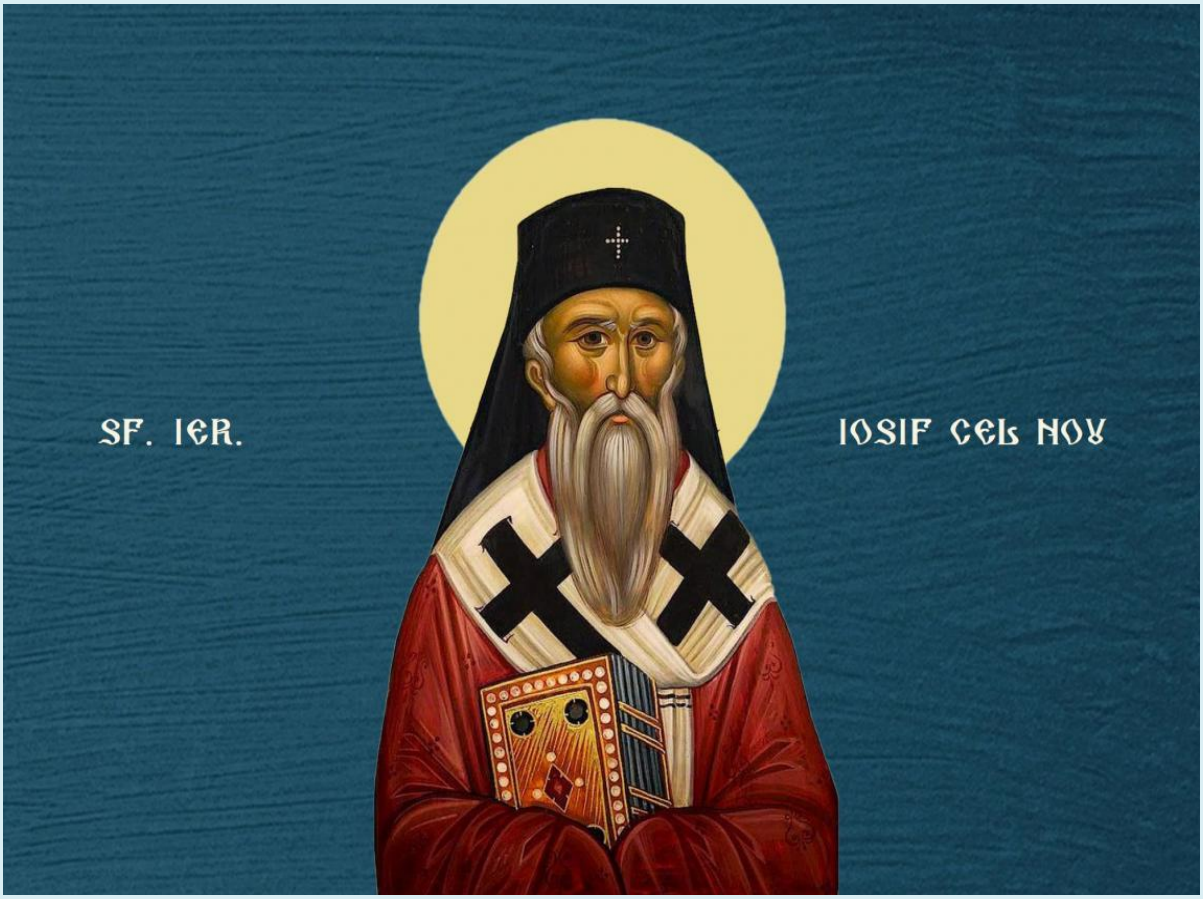
SF. IER.
IOSIF CEL NOU

Troparul Sfântului Ierarh Iosif cel Nou de la Partoş, Mitropolitul Banatului
15 Septembrie - Glasul 8
Din tinereţe cu totul te-ai supus Domnului, cu rugăciunile şi cu ostenelile şi cu postul. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoinţele tale, arhiereu şi păstor Bisericii Sale te-a rânduit; şi după moarte, în cetele sfinţilor te-a sălăşluit, Sfinte Părinte Iosif. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască iertare de greşeli nouă, celor ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşim sfântă pomenirea ta.

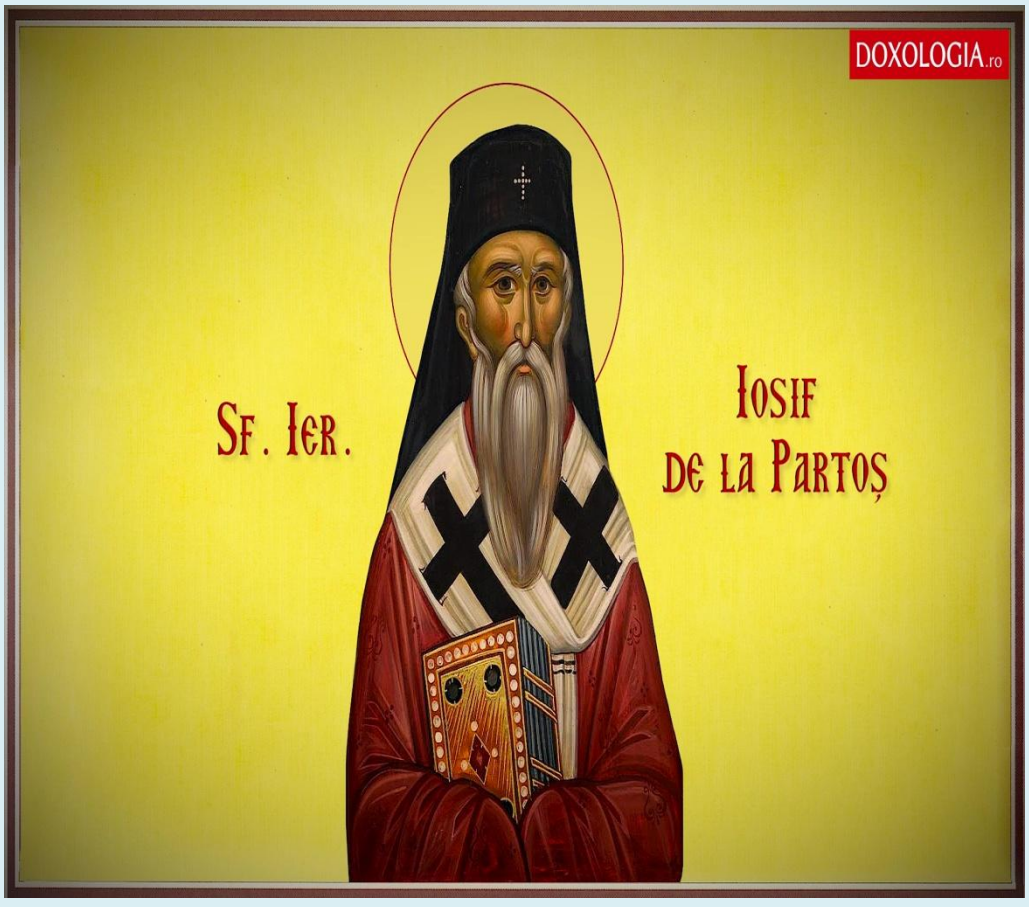
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ier.
Iosif
de la Partoș

Bucură-te, Sfinte ierarh Iosif cel nou de la Partoş!